

CUPRINS

FACTORUL SIONIST de Ivor Benson.....	2
INTRODUCERE.....	2
CAPITOLUL 1: SHAKESPEARE ȘI LEGEA DREPTĂȚII.....	3
CAPITOLUL 2: REVOLUȚIA DIN RUSIA	7
CAPITOLUL 3: PROBLEMA IDENTITĂȚII	14
CAPITOLUL 4: MARILE FINANȚE ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ.....	18
CAPITOLUL 5: LUPTĂ PE WALL STREET	26
CAPITOLUL 6: ANALIZA "ANTISEMITISMULUI"	31
CAPITOLUL 7: ISTORIOGRAFIA EVREIASCĂ	35
CAPITOLUL 8: ÎNȚELEGEREA SECRETĂ DINTRE SIONIȘTI ȘI COMUNIȘTI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU.....	43
CAPITOLUL 9: NODUL COMUNISM-CAPITALISM.....	47
CAPITOLUL 10: REFLECȚII ASUPRA LUI MAMON CEL NEDREPT	48
CAPITOLUL 11: GEOGRAFIA INTELECTULUI.....	51
CAPITOLUL 12: ANALIZA MISTICII RASIALE.....	54
CAPITOLUL 13: REFORMAT ȘI ORTODOX: PRIVIRE ASUPRA ORIENTULUI MIJLOCIU	56
CAPITOLUL 14: DUPĂ CULISE CU DR. GOLDMAN	58
CAPITOLUL 15: AFACERI GRASE LA NEGRU ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ.....	61
POLONEZI ALTFEL DECÂT CEILALȚI POLONEZI.....	64
CAPITOLUL 16: ROLUL SIONISMULUI ÎN RODEZIA	65
CAPITOLUL 17: CONVENȚIA DESPRE GENOCID.....	69
CAPITOLUL 18: GEORGE ORWELL ȘI FACTORUL SIONIST	75
-----	78
ULTIMA SCRIERE A LUI IVOR BENSON	78

FACTORUL SIONIST

Ivor Benson

Ivor Benson a fost, ca și Douglas Reed, un jurnalist britanic participant la evenimentele care au trasat caracterul și destinele secolului nostru. A scris pentru ziarele The Daily Express și The Daily Telegraph din Londra și The Rand Daily Mail din Johannesburg, Africa de Sud, iar din 1964 până în 1966 a fost consilierul în probleme de informații al Primului Ministru Ian Smith al Rhodesiei (astăzi Zimbabwe). Astfel a fost observator direct și imediat al acțiunii de distrugere a civilizației și economiei continentelor din emisfera sudică.

Cartea pe care o rezumăm aici, The Zionist Factor (Factorul Sionist), nu este o analiză istorică continuă, ci o serie de discuții ale diferitelor aspecte ale ofensivei dirijate împotriva creștinismului și a civilizației sale.

Unele au apărut sub formă de articole în revista lunară a autorului Behind the News (În spatele știrilor) publicată în Africa de Sud. Subtitlul cărții este "Influența iudaică asupra istoriei secolului 20".

Publicată pentru prima dată în 1986 și apoi cu adăugiri în 1992, această carte continuă analiza făcută de Douglas Reed în monumentală sa "Controversa Sionului" cu fapte petrecute după scrierea acelei cărți, care se oprește în 1956.

INTRODUCERE

Iată ce scriu profesorii evrei de istorie de la universitățile occidentale:

Profesor Hannah Arendt zice: "Azi se simte mai mult ca oricând nevoia de a studia imparțial și veridic istoria evreilor. Direcțiile politice ale secolului 20 au plasat evreii în centrul furtunii evenimentelor ... problema evreiască și antisemitismul ... au devenit catalizatorii ... unui război mondial de o ferocitate nemaiîntâlnită" (The Origins of Totalitarianism, p. xiv). Iar Profesor Henry L. Feingold de la Universitatea de Stat din New York zice: "Prezența evreilor ... face ca cercetarea istorică modernă să n-aibă succes și să nu-și poată aplica metodele." Cu alte cuvinte: e voie să studiezi istoria, dar să nu cumva să studiezi participarea evreilor la evenimente.

Autorul însă se concentrează nu asupra prezenței evreilor, ci a sionismului ca factor politic al secolului, căci în acest secol religia iudaică a fost înlocuită aproape total de pofta de supremație mondială ca liant care cimentează unitatea de acțiune și exclusivismul cu care evreii preiau puterea și averile din mâna restului oamenilor.

Autorul declară că nu are sentimente ostile evreilor, ci dorește să-i vadă exact ca pe ceilalți oameni, trăind exact ca ceilalți oameni și împreună cu ceilalți oameni, înfrățiți cu ei; căci asimilarea evreilor nu a fost niciodată dificilă pentru nici un popor gazdă, fiind evreii din punct de vedere rasial exact ca ceilalți oameni care populează Europa și America de Nord. Sioniștii însă îi acuză de antisemitism pe cei care le întind mâna evreilor și vor să se înfrățească cu ei. A acuza de antisemitism pe cineva care dorește să-i vadă pe evrei înfrățiți cu restul populației și asimilați de națiunea în care au pătruns înseamnă a perverti adevărul.

Conducătorii sionismului reacționează cu furie dezlănțuită și cu spaimă când îi văd pe ne-evrei dornici să asimileze evreii; iar ne-evreii reacționează și ei negativ când văd în mijlocul lor un grup compact care formează un corp străin în structura

socială și refuză cu superioritate să respecte normele de morală și comportare ale acelei structuri sociale. Dar, dacă prezenta acestui grup compact dușmănos normelor de morală și comportare a dus la prăbușirea civilizației occidentale, de vină nu este atât grupul compact care a luptat pentru distrugerea civilizației occidentale, de vină sunt popoarele occidentale care au permis să se creeze în societatea lor condiții de insalubritate morală și politică în care a putut înflori un germen ostil care a reușit să le distrugă civilizația. Cu alte cuvinte: supremația sionismului în occident nu e cauza, ci simptomul prăbușirii occidentului.

CAPITOLUL 1: SHAKESPEARE și LEGEA DREPTĂȚII

Piesa lui Shakespeare *Neguțatorul din Veneția* (interzisă pe scenele din occident) clarifică cu uimitoare precizie și veridicitate problema sionismului, simplificând rapoartele complexe dintre oameni pentru a da o viziune mai netă. Dar deși în piesă opoziția dintre iudaism și creștinism este simplificată până la schematizare (căci în realitate creștinii nu sunt nici ei total altruști și fiecare neguțator caută să obțină profit), esența conflictului este veridic portretizată în piesă și este la fel de actuală acum ca în 1598, când a fost scrisă.

Piesa prezintă două temeri care umbreau orizontul pe vremea lui Shakespeare exact ca și-acum: amenințarea din partea grupului compact străin care refuză să se asimileze și să respecte normele societății și amenințarea din partea cămătăriei care duce la falimentul total al națiunii. Cu privire la resentimentul față de acest grup străin, una dintre principalele surse din care se inspira Shakespeare, *Istoria Angliei* de Raphael Holinshed, descrie cum pe vremea lui Richard I clasele de jos s-au răsculat și-au atacat casele și prăvăliile evreilor, iar regele Richard I a intervenit imediat cu armata ca să suprimă revolta și să salveze evreii din mâinile populației exasperate.

Despre cămătărie, alte surse probabile ale lui Shakespeare au fost *Discursul despre Cămătărie* de Thomas Wilson și scrierile lui Francis Bacon. Shakespeare însă arată oameni vii în acțiune și prezintă sentimentele lui Shylock cu sinceritate și milă.

Plângându-se de "antisemitismul" neguțatorului creștin, Shylock zice: "adesea mi-ai reproșat că sunt cămătar. Eu am răbdut căci suferința e soarta alor mei. Mi-ai zis necredincios și câine ... pentru că fac ce vreau cu averea mea. ... Și-acum îmi ceri bani cu împrumut?" Antonio însă știe că orice creștin care împrumută de la Shylock are de-a face cu aceeași cămătărie indiferent dacă conversația dintre ei este politicoasă sau dușmănoasă și răspunde: "Nu-ți cer să-mi împrumuți ca unui prieten, căci între prieteni nu se practică cămătăria". El nu-și face iluzii cu privire la ce soartă va avea dacă nu poate restitui banii la termenul prescris, când Shylock va veni să-și ia gajul, kilogramul de carne vie din trupul lui. Când Shylock aude că vasele lui Antonio s-au scufundat și Antonio e ruinat, el declară imediat că va cere kilogramul de carne ce i se cuvine și alege inima lui Antonio, "căci", zice el, "dacă dispare el din Veneția eu pot face orice fel de negoț vreau." Întrebat la ce-i folosește inima lui Antonio smulsă din pieptul acestuia, el răspunde: "Să fac momeală pentru undițe." Ca apoi imediat să țină un discurs patetic: "N-are evreul ochi? N-are evreul mâini, organe, membre, simțuri, sentimente și pasiuni? Nu se hrănește cu aceeași hrană, e rănit de aceleași arme, e doborât de aceleași boli, se vindecă cu aceleași mijloace, se încălzește și tremură în aceeași vară și-n aceeași iarnă ca și un creștin? Dacă ne tai, nu sângerăm? Dacă ne

gâdili, nu râdem? Dacă ne otrăvești, nu murim? Și dacă ne faci vreun rău, să nu ne răzbunăm? Dacă suntem la fel în toate, să vă semănăm și-n asta. Căci dacă un evreu face rău unui creștin, unde e umilința creștinului? El se răzbună. Dacă un creștin face rău unui evreu, cum să rabde evreul, după exemplul creștinului? Tot prin răzbunare! Dacă mă înveți rău, am să fac rău, dar mai mult, am să-mi întrec maestrul."

Cu puterea geniului său Shakespeare a pătruns în mentalitatea evreului care se vede justificat moral în asasinarea victimei sale. Victor Hugo analizând acțiunea lui Shylock care se duce imediat la sinagogă după ce ia hotărârea să-l ucidă pe Antonio zice că Shylock concepe ura lui ucigasă împotriva creștinilor ca un act religios, o acțiune sacerdotală. Astfel, în Neguțătorul din Veneția conflictul nu e între doi neguțatori, ci între două societăți, între două sisteme etice, fiecare din ele cu propriile sale concepte de bine și rău și cu propria sa idee despre onoare. Când prietenul cheltuitor al lui Antonio nu numai că nu-i restituie împrumutul, dar îi cere un nou împrumut, Antonio i-l dă fără nici o dobândă și fără nici un gaj; la fel, când Shylock vrea să-i împrumute bani lui Antonio (cerând drept gaj kilogramul de carne din trupul lui) el nu are banii, dar e sigur că un alt evreu bogat îi va avansa această sumă fără nici o rezervă. Acest lucru dăinuiește și astăzi între evrei ca între nimeni altcineva: în occident evreii nu-și rezolvă disputele în curțile judecătorești ale ne-evreilor și extrem de rar îi vezi pe poziții adverse în public.

Shakespeare a identificat esența conflictului dintre evrei și națiunile-gazdă: aceste națiuni n-au obiectat niciodată la prezența evreilor pe motive de rasă, ci totdeauna pe motive de comportare etică. Căci Shakespeare o căsătorește pe fiica lui Shylock, evreica Jessica, cu prietenul intim al lui Antonio; iar servitorul creștin al lui Shylock i se adresează cu "frumoasă păgână, cea mai dragă evreică" și cronicile contemporane arată că clasele de jos care vedeau de la parter reprezentația piesei o aplaudau pe Jessica și rolul Jessicăi era unul din rolurile favorite ale piesei. Portia are încredere și-i dă Jessicăi și soțului ei putere deplină pe proprietatea ei când e plecată. Iar faptul că drept pedeapsă pentru încercarea de asasinat împotriva lui Antonio i se cere lui Shylock să se creștineze și să devină ca ceilalți venețieni arată cât de dispuși erau contemporanii lui Shakespeare să-i primească pe evrei între ei și să-i asimileze.

Dacă baza juridică a piesei este fantastică (nici o lege nu permite cetățeanului să garanteze un contract comercial cu pierderea vieții), analiza raportului dintre lege și dreptate este magistrală și mulți juriști au fost uimiți cum un laic într-ale legislației ca Shakespeare a putut pătrunde atât de incisiv esența acestui raport. De timpuriu era știut în Anglia că legea nu rezolvă întotdeauna după dreptate; de aceea de timpuriu oamenii pe care-i nedreptățea legea se adresau regelui cerând dreptate, iar acesta dădea cazul cancelarului spre cercetare. De aici s-a născut un sistem juridic paralel, curtea cancelarului, care cu trecerea secolelor s-a sclerosat din ce în ce mai mult și a devenit o osatură care nu se mai baza pe dreptate, ci pe scripte, ca toate celelalte.

Shylock și Antonio deschid discuția despre ce e drept și ce e legal din primul act; Antonio declară că el nu dă cu împrumut pe camătă, iar Shylock îi răspunde cu povestea lui Iacob. Acesta s-a înțeles cu socrul său să fie plătit cu miei ce se vor naște bălțați, căci socrul său știa că din turme separate pe culori nu vor ieși mulți miei bălțați; dar Iacob printr-o șmecherie pe care socrul său nu o cunoștea a determinat să se nască miei bălțați din părinți de aceeași culoare și astfel l-a jefuit pe socrul său în mod legal "și a prosperat și a fost binecuvântat", zice Shylock. Povestea aceasta ex-

plică esența dramei: o acțiune ostilă de jefuire a adversarului e legală, dar inechitabilă; o daună nepedepsită de lege violează morală. Legalitatea fără morală este o nouă formă de război în care violența nu mai e fizică, ci morală și rămâne nepedepsită.

Acțiunea legii în pofida moralei este subiectul ultimului act al Neguțătorului din Veneția. Ducele nu poate să-l oprească pe Shylock de la a smulge inima din pieptul lui Antonio, căci contractul legal îi dă lui Shylock puterea s-o facă. De aceea Portia nu atacă legalitatea uciderii victimei, ci face apel la echitate în faimosul monolog:

"Indurarea nu se măsoară, ci cade ca ploaia dragă din cer pe plaiul dedesubt. E binecuvântată de două ori, de cel ce-o dă și de cel ce-o primește. E atributul însuși al Dumnezeuirii; și puterea luminează se-apropie cel mai mult de Dumnezeuire când îndurarea îndulcește dreptatea.

De aceea, evreule, deși invoci dreptul tău, gândește-te: dac-ar fi să se facă dreptate, nici unul dintre noi n-ar fi cruțat. Ne rugăm cu toții de îndurare și ruga noastră ne învață să fim îndurători." Portia vorbește de "îndurare"; în secolele ulterioare conceptul de echitate e descris prin termeni ca "echitabil", "drept", "cinstit", "loial", "onoare" și așa mai departe. Shylock argumentează că dacă se știrbește baza juridică a societății, aceasta nu mai funcționează. Portia argumentează că **baza juridică nu crează dreptate dacă nu este împletită cu echitatea, care nu subminează legea, ci o perfecționează înlăturând abuzul care se naște din aplicarea rigidă în circumstanțe fluide**. Dar Shylock e surd la argumentul Portiei căci el concepe uciderea victimei sale ca pe o datorie pe care o îndeplinește față de grupul său: "nimeni nu urăște fără să dorească să ucidă", argumentează el. Astfel Shylock și Antonio rămân ireconciliabili, căci ei reprezintă două societăți ireconciliabile, două concepte ireconciliabile asupra legii și moralei.

Azi societatea occidentală este mult mai vulnerabilă decât era pe vremea lui Shakespeare în această confruntare. Dar deja în secolul lui Shakespeare a simțit chemarea să arunce lumină asupra acestei confruntări. Desigur Shakespeare citea în Biblie, ca toți protestanții, cum în Deuteronomul 15 **Iehova poruncește evreilor "să dai cu împrumut la multe națiuni, dar să nu iei cu împrumut de la nimeni și să domnești peste multe națiuni, dar să nu te supui nici uneia dintre ele."** Jessica fură averea tatălui ei și i-o dă soțului ei; asta a putut învăța de la povestea lui Iacob din Vechiul Testament pe care o citează Shylock ca să-și justifice îmbogățirea prin înșelăciune; în aceeași poveste Rașela fură terafimii tatălui ei și-i dă soțului ei Iacob, pentru a-l face pe acesta să prospere. Și în Vechiul Testament, ca și în mintea lui Shylock, persistă ideea că este un lucru binecuvântat de Iehova să faci o nedreptate unuia din alt grup decât al tău.

Sentimentul de dreptate s-a născut nu ca un concept, ci ca un sentiment, zice Carl Gustav Jung care-l numește "un factor irațional." Apare sub diverse denumiri ca "iubire", "încredere", "milă", "onoare", "altruism", "cavalerism". Este sentimentul primordial de a-ți păsa de ce se-ntâmplă cu seamănu-l tău pe care-l au absolut toate viețuitoarele, dar pe care numai specia umană îl poate raționaliza și modifica. Acest sentiment apare puternic pentru perechea de viață, sau pentru progenitură; apoi mai puțin puternic se difuzează în cercuri concentrice în familii, prietenii, comunități. Dar între comunități vaste ca națiunile de exemplu care sunt legate între ele prin interese comune de moment acest sentiment este mult slăbit și la cheremul tuturor circumstanțelor. Pe de altă parte însă chiar pe timp de război el apare la iveală, când de exemplu

beligeranți din partide adverse cruță viața unui inamic împinși de acest sentiment neclar al grijii pentru seamănul tău. Sentimentul opus care se naște odată cu acest sentiment este cunoscut sub denumiri ca "ură", "dușmănie", "pericol", "antipatie", "gelozie", "suspiciune", "neîncredere" și așa mai departe. Aceste două sentimente se condiționează reciproc ca cei doi poli electrici, unul pozitiv și celălalt negativ, nici unul neputând exista aparte. Cresc direct proporțional; când pericolul e mare, altruismul dă naștere eroilor care se sacrifică, cum se întâmplă în fiecare moment la animale. Evreii fiind un grup de oameni care trăiesc printre "alții" sunt purtători ai sentimentului de "grijă pentru ai mei" și "ură pentru ceilalți" în măsură mult mai mare decât oricine; la ei solidaritatea de grup și ura împotriva celor ce nu sunt membrii grupului sunt exacerbate și înverșunate ca la nimeni altcineva și ei văd în coeziunea și grija pe care alții ar putea-o avea unul pentru celălalt cel mai mare pericol pentru grupul lor.

Prin dezvoltarea unei societăți bazate pe comerț și nu pe producție, națiunile occidentale au creat un mediu ideal pentru prosperitatea unui grup care practică un dublu cod etic așa cum o fac evreii, care au grijă pentru membrii grupului lor și ură pentru toți ne-membrii. În acțiunea de producere a bunurilor materiale are loc o solidaritate de grup a celor angajați în procesul de producție. Evreii însă niciodată nu produc nimic; ei sunt specializați în tranzacții comerciale, singura ocupație care le permite să fie mereu despărțiți de "ceilalți"; dacă ar munci și ar produce ca "ceilalți", ar fi asimilați cu ceilalți și nu s-ar mai putea menține ca un grup separat. Transformarea națiunilor occidentale din națiuni de producători în națiuni de neguțatori care nu colaborează, ci rivalizează unul cu celălalt pentru profit a creat mediul ideal în care un grup compact își poate exercita puterea colectivă împotriva națiunii gazdă.

Un alt factor care favorizează succesul luptei evreilor împotriva națiunii gazdă este maxima libertate urmărită de membrii națiunii. Maxima libertate fără nici o îngrădire permite maximă energie, inventivitate și putere creatoare; maxima libertate permite competiție liberă care dezlănțuie puterea de creație, dar dă și naștere unui anumit grad de nedreptate pe care societatea l-a tolerat considerându-l un preț mic pentru avantajele energiei creatoare nelimitate. Profesorul Norman Cohn (Warrant for Genocide, 1967) observă că au existat timp de 2000 de ani comunități evreiești în India și în China, dar n-a existat antisemitism acolo; antisemitismul, zice el, este o demență specifică națiunilor occidentale creștine. Profesorul Cohn are dreptate când spune că n-a existat antisemitism în India și China, dar asta nu din cauză că acolo oamenii sunt normali și în occident ei sunt demenți, ci din cauză că societatea în India și China în acele 2000 de ani nu a cunoscut gradul de libertate pe care l-au cunoscut națiunile occidentale și nici dezvoltarea economică exuberantă și deschisă a acestora în care să poată înflori parazitărilor un grup compact ocupat cu cămătăria.

Concluzia a tras-o poate cel mai bine unul dintre cei mai faimoși și mai respectați învățați evrei, Asher Ginsburg, cunoscut sub pseudonimul Ahad ha-Am, care scrie: "Suferințele Israelului răspândit prin lume și mai ales în aceste zile din urmă, ne arată clar că noi evreii nu putem spera că vom putea trăi ca o națiune separată printre străini, dar fiind în același timp la fel cu ei și participând în tot ce se întâmplă în jurul nostru de parc-am fi născuți băștinași pe pământul pe care locuim, în timp ce rămânem tot timpul o națiune de alt fel și cu vederi diferite de ale băștinașilor ... Dacă suferim nenorociri suntem slăbiți, dacă prosperăm sentimentul nostru național e slăbit. În primul caz suntem disprețuiți de ceilalți, în cel de-al doilea caz ne disprețuim

noi înșine ..." (The Way of Life). Asher Ginsburg e de părere că soluția este ca evreii să trăiască în patria lor națională, "pământul strămoșilor lor"; zicând așa se referă la Palestina, fără să ia însă în considerare faptul că azi doar un număr infim dintre evrei se trag din evrei adevărați de rasă semită ai căror strămoși au fost în urmă cu milenii în Palestina, în timp ce, cum demonstrează Arthur Koestler, covârșitoarea majoritate a evreilor de azi sunt hazari de rasă turco-mongolă din Asia, dintre Marea Caspică și Marea Neagră, veniți în Europa din Sudul Rusiei prin Ucraina și Polonia; și fără să ia în considerare faptul că în ciuda propagandei susținute majoritatea evreilor și-au dat seama că cu tot masacrul palestinienilor, statul Israel nu e un stat viabil în care să poată trăi o națiune prosperă prin forțele proprii.

CAPITOLUL 2: REVOLUȚIA DIN RUSIA

Iată sumarul tezelor acestui capitol:

- * Toți istoricii sunt de acord că secolul 20, secol de conflicte de amploare fără precedent, constituie un moment istoric unitar;

- * Conflictele izvorăsc din ce s-a petrecut în Rusia de unde s-a revărsat apoi în lume subversiunea marxist-leninistă;

- * Rusia reprezintă simbolul conflictului revărsat din ea peste lume; asasinarea țarului Rusiei reprezintă simbolul revoluției din Rusia; aceleași puteri le-au tradus în realitate și din aceleași motive;

- * Naționalismul evreilor din Rusia, sprijinit de evreii din celelalte țări, în special din America, a fost factorul principal în "revoluția" din Rusia din 1917;

- * Bolșevismul din Rusia și sionismul din apus s-au născut simultan ca două surori gemene în aceeași săptămână din Septembrie 1917 și de atunci încolo au lucrat totdeauna mână-n mână.

Cât se poate ști despre revoluția din Rusia? În occident informațiile au fost măsluite și suprimate; în Uniunea Sovietică și mai ales în Rusia sovietică s-au făcut cercetări mai veridice decât oriunde în lume, în timp ce în lumea așa-zisă "liberă" cenzura acționează în mod neoficial, dar tot mai puternic în mistificarea istoriei bolșevismului. În 1989 diploma de onoare plănuită la Universitatea Cambridge din Anglia nu i-a mai fost conferită matematicianului rus Igor Safarevici pentru că s-a aflat că are vederi anticomuniste. Și în Statele Unite publicațiile aliniate ale "stabilimentului" au denunțat cu înverșunare pe cei trei publiciști ruși invitați să viziteze America, pentru că erau semnatori ai unei scrisori publicate în Literaturnaia Rosiia care spunea adevărul despre bolșevism. Această preamărire în occident a bolșevismului falimentar din Rusia se datorează exodului masiv de evrei din Rusia înspre occident, exact cum în 1917 evreii s-au strămutat din New York și alte capitale apusene în Rusia; acum au venit înapoi. Financial Times din Londra scrie că "antisemitismul cauzează cea mai mare migrație [evreiască] din ultimii 500 de ani". Nathan Saranski, evreu dizident sovietic mult aclamat în presă, zice că rata de emigrare a evreilor sovietici înspre occident este de 2000 pe zi. Alte surse estimează o cifră între 2 și 4 milioane de evrei sovietici care s-au mutat în occident. Scrie Saranski: "Nu mai e antisemitismul de pe străzi din trecut; e altceva. Pentru prima dată rușii si-au dat seama ce istorie de groază au trăit. Nu-i doar Soljenițan acum care zice c-au fost 60 milioane de victime ale terorii statului [bolșevic]; chiar istoricii sovietici conservatori dau cifra de 40 de milioane

de victime." El și alți fruntași evrei sunt îngroziți de acest "antisemitism" pentru că acest "antisemitism" caută să identifice persoanele care au condus teroarea bolșevică.

Ziarul Presa Sovietică și Teatrul Mic din Moscova au arătat publicului cum Yankel Yurovski a împușcat cu două gloanțe în cap pe copilul țarului care gemea în dureri în brațele tatălui său, asasinat și el de Yankel. Mulți evrei nu se simt în siguranță în Rusia acum când faptele lor sunt dezvăluite. Corespondentul din Moscova al ziarului The Jewish Chronicle din Londra a spus că tot ce doresc evreii sovietici e să plece din Rusia.

Cu peste 70 de ani în urmă ei au migrat în sens contrar, din America spre Rusia și Robert Wilton, corespondentul ziarului Times, scria din Petrograd: "Fiecare vapor încărcat cu imigranți din America, Anglia și Franța care sosește aici aduce nenorocire. Toți se consideră îndreptățiți să participe la jaf și trebuie să fie numiți în posturi grase la Comitetul Alimentar sau Agrar sau alte Comitete. Cu puține excepții, toți acești imigranți sunt evrei."

Această năvală a revoluționarilor de profesie în Rusia a fost organizată de către Lenin la Viena în toamna anului 1915, cu ajutorul unui plan germano-austriac de a dărâma Rusia, care era aliata Franței. Lenin, Yankel Sverdlov și alți activisti evrei cu experiență, mulți fugiți din Rusia de poliția țaristă, au fost aleși să ducă planul la îndeplinire. O sută de evrei revoluționari au traversat Germania și Austria într-un tren sigilat și au infiltrat Petrogradul. Leon Troțki (pe numele adevărat Bronstein) a sosit cu un vapor încărcat cu evrei revoluționari de profesie din America. Una din sarcinile lor de distrugere a puterii Rusiei a fost asasinarea familiei țarului Romanov. Despre aceste asasinare s-au aflat acum toate amănuntele. Aceleași forțe, aceleași motive, aceleași metode de la asasinarea Romanovilor au continuat să domine toată istoria secolului 20.

La 5 Aprilie 1991 s-a pus în vânzare la Londra un exemplar al arhivei Sokolov care conține documentele cercetărilor amiralului Colceac cu privire la asasinarea Romanovilor și care a stat la baza cărții lui Robert Wilton, The Last Days of the Romanovs, apărută la Londra în 1920.

Când armata albă a amiralului Colceac a cucerit Ekaterinburgul l-a însărcinat pe avocatul Starienkevici să dea de urmele familiei țarului căreia i se știuse de veste ultima dată în acest oraș și cum acesta tergiversa, Nikolai Sokolov a fost însărcinat să preia cercetarea. Nikolai Ross a publicat rezultatele anchetei lui Sokolov în Germania în 1987 în 2 volume. Arhiva Sokolov este astfel cunoscută și conține dovezi și mărturii sub jurământ care dezvăluie și felul în care criminalii și-au acoperit urmele, arzând trupurile victimelor în foc, dizolvând oasele nearse în acid sulfuric și îngropând totul într-o mină de fier abandonată în pădurea de lângă Ekaterinburg. Apoi Yankel Sverdlov, șeful suprem al "securității" bolșevice care era chiar mai puternic decât Lenin, asociatul lui intim, a primit un raport telegrafiat despre săvârșirea crimei care se află de asemenea în arhivă. [În acest rezumat vom folosi termenul "securitate" pentru a descrie poliția secretă care urmărește adversarii politici și aplică teroarea de stat și care a fost cunoscută sub diverse denumiri în diverse țări; această poliție a avut și are același caracter și este la fel organizată și lucrează la fel în toate țările, dar este cunoscută cititorului român mai ales sub această denumire pe care-a avut-o un timp în România]. Din toate dovezile reiese clar că țarul și familia lui n-au fost asasinați de ruși.

La începutul anului 1918, scrie Wilton, conducătorii bolșevici evrei au început să nu mai aibă încredere în soldații ruși care păzeau familia Romanov, căci deși erau abrutizați și beți tot timpul, începuse să le fie milă de victimele lor. De aceea rusul Avdeiev care comanda plutonul de pază a fost înlocuit și mutat de acolo împreună cu soldații ruși de către Yankel Yurovski, fiul unui ocnaș evreu din Ekaterinburg și șeful securității locale. Yurovski a adus cu sine un pluton de 10 soldați de origine maghiară amestecată cu germani din Ungaria și la 16 Iulie a confiscat armele soldaților ruși.

Wilton descrie toate aceste amănunte după mărturia depusă sub jurământ de martori oculari, între care un rus numit Medvedev, singurul rus care a rămas pe lângă Yankel Yurovski și care i-a povestit soției lui totul laudându-se că el a fost singurul rus care a participat la măcelărirea Romanovilor. Leon Troțki scrie în jurnalul lui intim, aflat în biblioteca de la Harvard, cum Sverdlov i-a spus că țarul și întreaga lui familie au fost împușcați căci așa au hotărât el și cu Lenin, "ca [rușii] să nu mai aibă nici un stindard." Caracterul pur evreiesc al asasinării țarului a fost mascat doar de prezența unuia Beloborodov, conducător al minerilor din Urali. Acesta fusese învinuit de-o crimă pentru care pedeapsa era moartea sub soviete, dar în loc să fie executat a fost instaurat ca Președinte al Sovietului Regiunii Urali ca să-i ducă de nas pe minerii din Urali care nu vroiau să se lase conduși nici de Moscova și nici de evrei. Numele lui Beloborodov a fost atașat raportului telegrafiat prin care li se anunța lui Sverdlov și Lenin că toată familia Romanov a fost exterminată.

Guvernul provizoriu instaurat de țar fusese de-acum total preluat de bolșevici și Germania a-nceput să vadă că nu-i mai poate stăpâni pe agenții pe care i-a finanțat și i-a trimis să distrugă Rusia - mai ales când ambasadorul german Mirbach a fost asasinat la Moscova. E probabil că Germania văzând că nu-și mai poate stăpâni agenții plănuia să readucă familia Romanov de la Tobolsk și să-l înscăuneze pe țareviciul Alexei pe tronul Rusiei; dar în drum din Tobolsk bolșevicii au capturat familia țarului la Ekaterinburg și i-au masacrat. Natural, bolșevicii au vrut să ascundă aceasta de ochii lumii, dar capturarea Ekaterinburgului de către amiralul Colceac la 9 zile după măcelărirea familiei țarului a dat totul în vileag. Rămășițele cadavrelor au fost descoperite și identificate după conținutul buzunarului copilului celui mai mic, după cadavrul câinelui țareviciului și după alte resturi care n-au ars.

Între timp occidentul trâmbița de zor versiunea bolșevică. Times scria la 22 Iulie 1918 că "o conspirație a vrut să-l elibereze pe tiranul Romanov" și de aceea Comitetul Central din Moscova a aprobat hotărârea comitetului local din Urali de a-l împușca în timp ce restul familiei lui (ce fuseseră asasinați împreună cu țarul) se aflau în siguranță și bine sănătoși. Această versiune în care fiecare cuvânt e o minciună a fost versiunea oficială a lumii "libere" din vest. Dar când bolșevicii și-au dat seama că descoperirea făcută după cucerirea Ecaterinburgului de către Colceac arată clar că soția, copiii, surorile, întreaga familie a țarului fuseseră măcelăriți împreună cu el, uitând cu seninătate minciuna sfruntată oficială emisă cu un an în urmă, au instituit un proces a 28 de persoane acuzate că au ucis familia și servitorii țarului, 11 persoane în total. Unul Yakhanov chipurile a "mărturisit" că i-a asasinat pe Romanovi "ca să discrediteze guvernul sovietic." Ca să arunce și mai mult praf în ochii lumii, primul investigator numit de Colceac, Starnykevici, un evreu, a declarat la Asociația Anglo-Evreiască din Londra că evreii n-au participat deloc la asasinarea familiei Romanov - deși toți deținătorii puterii care au ordonat și executat asasinarea în afară de unul sin-

gur, Beloborodov, erau evrei: Goloscekin, Safarov, Volkov și Siromolotov, erau evrei și constituiau Consiliul Regional al conducerii Uralilor; Goloscekin, Efremov, Ciustkevici erau evrei și împreună cu trei alți evrei dețineau puterea teroristă fiind șefii securității; aceștia din urmă au organizat asasinarea Romanovilor și-au informat Consiliul Regional de felul în care i-au ucis. La timpul respectiv unul din echipa de asasini a ținut să-și afirme identitatea evreiască scriind cu creionul pe perete în batjocură în camera în care avusese loc măcelul, versurile de Heine despre asasinarea lui Balsazar, numit "Belsatar" printr-un joc de cuvinte.

Scopul era demolarea națiunii ruse, "ca să nu le lase nici un stindard", cum a decis Lenin. Au fost exterminați apoi toți cei înrudiți cu familia țarului. Fratele țarului, marele duce Mihail, fusese răpit de la hotelul lui din Perm și ucis nu se știe pe unde; sora împărătesei și alte 5 rude, arestate la Perm, au fost măcelărite 24 de ore după asasinarea familiei țarului. Au fost încărcăți în trăsură, duși în pădure și uciși cu lovituri de băț. Apoi trupurile lor au fost aruncate într-un puț de mină. Ordinul a venit de la Sverdlov din Moscova și a fost executat de evreii Soloviev și Goloscekin și rusul Beloborodov. Apoi servitorii și apropiații familiei țarului, care fuseseră ținuți la închisoarea din Ekaterinburg, au fost asasinati; valetul țarului, Volkov, a reușit să fugă în pădure și i-a povestit lui Sokolov totul. La 29 Ianuarie 1919, după 6 luni, au fost ucise alte 4 rude de-ale familiei țarului, ce fuseseră prizonieri la Petrograd. Toate acestea cu un singur scop: genocidul, adică distrugerea națiunii.

La 1 Septembrie 1918, la mai puțin de două luni după masacrul de la Ekaterinburg a fost proclamată teroarea bolșevică, sub pretextul că un evreu numit Urițki, securist de frunte la Petersburg, a fost asasinat (deși fusese asasinat tot de către un evreu, după cum s-a dovedit ulterior) și sub pretextul că se făcuse un atentat la viața lui Lenin. Asociatul lui Lenin, Zinoviev (pe numele adevărat Apfelbaum) a declarat că 90 milioane de ruși "vor fi cu noi; restul vor fi anihilați."

Dar rușii începuseră să se cam trezească. O mulțime mare a fost la înmormântarea rudelor țarului ale căror rămășițe au fost descoperite în mina de la Perm de către trupele amiralului Colceac. Rober Wilton scria: "Întreaga istorie a bolșevismului în Rusia poartă pecetea unei invazii străine. Asasinarea țarului, plănuită de evreul Sverdlov și realizată de evreii Goloscekin, Siromolotov, Safarov, Volkov și Yurovski, nu este fapta poporului rus ci a unui inamic invadator."

Răscolim trecutul nu ca să creăm animozități, ci ca să înțelegem ce se-ntâmplă cu viețile noastre; ca să-nțelegem cum un inamic așa de puțin numeros a putut anihila o țară așa de colosală.

Arhiva Sokolov arată că conducătorii ruși nu înțelegeau ce se-ntâmplă. Sokolov zice că evreii sunt așa de numeroși printre asasini pentru că erau foarte numeroși în aparatul de conducere sovietic. Listele membrilor administrației sovietice din 1917-1918, publicate de Sokolov în cartea sa *Les Derniers Jours des Romanov* (Paris, 1921) și în ediția franceză a cărții lui Wilton, arată că în 1918-1919 din 556 înalți demnitari în statul sovietic, 457 erau evrei. Dintre ceilalți 99 doar 19 erau ruși; 35 erau letoni, 15 nemți, 11 armeni, 10 georgieni, apoi câțiva polonezi, finlandezi, cehi.

Conducătorii partidelor de stânga de așa zisă "opозиție" de atunci erau 55 de evrei și 6 ruși. Aceste partide, de ochii lumii antibolșevice, aveau rolul de a devia și zădărnici eforturile rușilor de a se uni și a se opune. Membrii minorităților din imperiul rus care erau ostile rușilor au servit drept fațadă ca să mascheze caracterul evre-

iesc al revoluției bolșevice. De fapt, acest caracter se apropie de a fi 100 %, căci mulți dintre conducătorii identificați ca letoni, cehi, ucraineni, erau de fapt evrei din Letonia și așa mai departe. Se ridică întrebarea dacă Lenin nu era și el evreu (vezi capitolul următor).

În aceeași săptămână de la începutul lui Septembrie în care comunismul triumfa în Rusia, sionismul triumfa în Anglia prin declarația Balfour care a decis exterminarea palestinienilor și dăruirea pământului lor, hazarilor askenazi din Asia. Robert Wilton, corespondent al ziarului Times care trăise 40 de ani în Rusia, vorbea perfect rusește fără accent străin, studiase profund istoria imperiului rus și cunoștea personal pe toți cei implicați în conducere, inclusiv familia imperială, povestește evenimentele în cartea sa *Russia's Agony* (Londra, 1918). Existaseră mișcări politice revoluționare în Rusia înainte de 1917, de exemplu a ofițerilor ce supraviețuiseră invaziei napoleoniene din 1812, dar metodele și scopurile lor erau de evoluție, de îmbunătățiri prin reforme, nu de distrugere prin revoluție. La această activitate se alăturaseră marii scriitori ruși ca Pușkin, Dostoievski, Gogol, Cehov, Gorki, Tolstoi, care nu militau pentru nici o ideologie, ci doar arătau realitatea vremii lor. După prima revoluție socialistă din 1905, au avut loc schimbări: s-a înființat Duma (parlamentul) cu membri aleși prin votul larg al țăranilor și Duma l-a numit pe Stolâpin ca prim ministru.

Dar activitatea subterană a continuat în ciuda tuturor reformelor și trei prim miniștri care au adus îmbunătățiri au fost asasinați. Mulți dintre asasini erau tineri evrei care se ocupau cu asasinarea polițiștilor și cu jefuirea băncilor pentru ca să strângă bani pentru revoluție. Crimele lor teroriste cauzau pogromuri. După asasinarea lui Stolâpin, succesorul lui, Kokovtov, a continuat să aducă îmbunătățiri. A urmat în Rusia un deceniu de prosperitate și înflorire materială cum nu se mai văzuse, cu largă participare a zemstvelor și a cooperativelor. Căile ferate care au acoperit Rusia au deschis terenuri vaste pentru așezări agricole noi, în special în Siberia. Dar în tot acest timp problema minorității evreiești, care nu se lasă asimilată de populație, o minoritate larg răspândită, dar cu strânsă unitate de acțiune și în legătură strânsă cu evreii askenazi imigrați din Rusia în toate țările occidentale, rămânea deschisă ca un ulcer.

Poporul rus era convertit la schimbare și progres, iar intelectualitatea era infatuată de ideologia marxistă pe care acești evrei le-o serveau. Cuvântul "bolșevik" a apărut prima dată la conferința Social Democraților din Rusia ținută la Stockholm în 1908, unde toți delegații s-au declarat adepții lui Marx, dar cei conduși de Lenin vroiau o baie de sânge, și-au luat numele de bolșevici fiindcă erau mai mulți; ceilalți vroiau progres prin reforme și-au fost numiți menșevici, adică minoritatea.

Această conferință de la Stockholm trebuie elucidată. Întâi trebuie clarificat cine erau "evreii" din această dramă. Wilton îi numește "pseudo-evrei" deosebindu-i astfel de evreii care practică religia iudaică. Acești "pseudo-evrei" ar putea fi numiți și "pseudo-ruși", căci toți și-au ascuns adevăratul nume folosind nume rusești:

Bronstein și-a zis Troțki, Nahamkez și-a zis Stehov, etc. Toți făceau parte din protipendada evreimii; toți erau purtați la universitate; aproape toți erau ateii; toți erau naționaliști evrei în strânsă legătură cu naționaliștii evrei din occident.

În acest context, cuvântul "socialist" înseamnă două lucruri distincte: pe de o parte, socialist e cel care vede în ideologia socialistă un program de schimbări politi-

ce; pe de alta, socialist e cel care nu o crede, dar vede în ideologia socialistă o armă de distrugere a adversarului.

La Stockholm bolșevicii au fost mai numeroși, dar nu și în Rusia. Imediat acești naționaliști evrei deghizați în revoluționari ruși au început să infiltreze organizațiile politice socialiste și progresiste care se opuneau bolșevicilor și au pus stăpânire pe conducerea lor.

N-a existat niciodată nici o revoluție bolșevică: ceea ce a avut loc în Rusia a fost războiul naționaliștilor evrei împotriva Rusiei dus sub masca unei revoluții socialiste rusești. Duma sprijinită de grupurile socialiste ruse a desființat vechiul regim ca să se trezească apoi că în dezordinea aparentă care-a urmat puterea era concentrată în mâna unei minorități evreiești naționaliste perfect organizate și finanțate din cea mai mare abundență de peste hotare. Socialismul marxist a avut rolul pe care-l are boala SIDA, sindromul de deficiență a imunității organismului; ca și SIDA, a dăruit rezistența naturală a poporului; intelectualitatea rusă lipsită de apărarea imunității naturale a căzut pradă virusului naționalismului evreiesc ascuns. În 1917, după doi ani de război pierdut, prestigiul monarhiei era erodat pe de-o parte de propagandă, pe de alta de acțiunile nevrotice ale țarinei care-au dus la scandalul Rasputin și de slăbiciunea țarului care era bine intenționat, dar nu avea tărie de caracter. Revoluția avea mulți aderenți printre soldați și civili.

Cartea lui Robert Wilton și arhiva Sokolov conțin un tezaur de depoziții ale martorilor oculari și dovezi despre tot ce s-a întâmplat în Rusia în acel an. Începând cu Martie 1917, trei grupuri distincte au executat acțiuni și planuri diverse în mod simultan la Petrograd. Aceste grupuri au fost: 1) Duma sub conducerea lui Rodzianko; 2) grupări de opoziție față de Dumă; 3) naționaliștii evrei numiți bolșevici.

Numai aceștia din urmă, bolșevicii, știau exact ce aveau de făcut și ce se întâmpla în fiecare clipă, căci ei au creat în mod intenționat o stare de haos și confuzie în care poporul n-a putut vedea ce fac ei. [Nota rezumatorului: cititorul român ar trebui să compare "revoluția socialistă" din 1917 de la Petrograd cu "revoluția din Decembrie 1989" de la București]. Procedura lor a fost următoarea: crearea de haos și confuzie pentru ca apoi să iasă la lumină organizația lor perfectă care nu s-a dizolvat în haos, ci l-a creat doar printre ceilalți.

Puterea bolșevicilor a constatat în capacitatea lor de a incita masele inclusiv un număr de soldați și de a le scoate pe stradă [vezi Decembrie 1989 în România]. Ei au avut această putere căci aveau o rețea vastă de activiști subversivi perfect antrenați și organizați și aveau control total asupra presei și tipografiilor [nota rezumatorului: exact așa s-a întâmplat în România în Decembrie 1989, decât că mijloacelor de amăgire a maselor au inclus radioul și televiziunea și microfoanele bine instalate anterior acolo unde au fost dirijate masele; cine a dirijat televiziunea a dirijat poporul].

După ce Rodzianko a eșuat în încercarea de a-și alia miniștrii care se aflau la Palatul Marie, s-a reîntors la palatul Tauris unde era Duma și la 15 Martie s-a format guvernul provizoriu cu prințul Lvov ca Prim Ministru și alți zece miniștri, nu toți din Duma. Deja în noaptea de 20 Martie bolșevicii puseseră stăpânire pe întreg Petrogradul care se credea încă sub controlul Dumei reorganizate. Moscova s-a declarat alături de Petrograd și polițiștii au fost dezarmați cu relativ puțină vărsare de sânge. Trenurile mergeau din nou, focurile care fuseseră aprinse au fost stinse din nou, poporul jubila crezându-se victorios împotriva autocrației învinse. Wilton scrie cum

era în interiorul Dumei (căci a avut acces intim la absolut toate forurile și evenimentele și a fost martor ocular direct; de aceea i s-a pus călușul în gură) și-a văzut cum regiment după regiment vine și depune jurământ de credință Dumei și presedintelui Rodzianko.

Duma și Rodzianko nu vroiau abolirea monarhiei, ci reformarea ei. Dar în ziua în care țarul a abdicat în favoarea Dumei, Lenin și clica lui au apreciat că a sosit momentul să-și dea arama pe față și să preia "revoluția", așa cum fusese plănuț în mare amănunțime la o conferință internațională de la Berna în Elveția. Nu se știe precis câtă putere reală a avut Lenin; multe lucruri indică faptul că puterea era de fapt în mâna lui Yankel Sverdlov, șeful securității, numit "țarul rosu". Cu puțin timp înainte de-a începe să funcționeze Duma s-a declarat că există un fel de "soviet" sau sfat la care au fost invitați să participe muncitorii și soldații. Acest soviet era în afara Dumei și era condus aparent de socialiști ruși în frunte cu Cikeidze. Sovietul a declarat zgomotos că sprijină guvernul provizoriu și s-a mutat în Sala Mare de ședinte a palatului Tauris.

Rodzianko, cum era de așteptat, l-a primit cu bucurie și așa au făcut toți membrii Dumei, crezând că au în el un sprijinitor sincer. Acest soviet vocifera în stil foarte patriotic și cerea să se continue războiul împotriva Germaniei.

Înlocuirea vechii administrații cu guvernul provizoriu nu s-ar fi putut face fără socialiștii din afara Dumei; iar acești socialiști n-ar fi putut face absolut nimic fără acțiunea bolșevicilor, care lucrând subversiv și în secret au scos diverse gloate în stradă și au provocat răzmeriță în unele regimente de gardă.

Duma și acest soviet condus de ruși n-aveau nici o putere reală și nu puteau restabili ordinea, căci puterea reală era în mâna bolșevicilor care fiind perfect organizați și finanțați din belșug de guverne străine puteau scoate gloate în stradă și puteau trimite agenți să dea foc și să provoace oricând o dezordine dezastruoasă. Dar pe de altă parte și bolșevicii aveau nevoie de Duma și de soviet până puteau instaura peste tot teroarea. Pe măsură ce Duma se sprijinea mai mult pe soviet, Duma pierdea autoritate și sovietul câștiga putere; iar de aici puterea a trecut în mâna bolșevicilor printr-o succesiune de mutații secrete în sânul sovietului.

De aici istoria e cunoscută: sovietul a dominat Duma, bolșevicii au dominat sovietul și metoda folosită a fost manipularea gloatei și crearea dezordinii după bunul plac, căci la cererea gloatei incitate de agitatorii ruși care mai aveau sentimente patriotice și umanitare erau înlocuiți în soviet cu bolșevici sau cu alți ruși care erau total aserviți bolșevicilor. Acum când toate mișcările se pot urmări și vedea în succesiunea lor, metoda și rezultatul sunt ușor de înțeles, dar la vremea aceea personajele politice de bună credință nu înțelegeau nimic din ce se-ntâmplă.

Prima indicație că distrugerea era planificată a apărut la câteva zile după nașterea sovietului, când acesta a cerut ca și soldații să aibă dreptul la grevă. Dar membrilor Dumei li s-a mai permis un timp să aibă iluzia că guvernează, pentru că reprezentau un guvern legitim recunoscut de mase; și conducătorilor ruși din soviete li s-a permis un răstimp să-si păstreze iluzia că participă activ la deschiderea unui viitor luminos pentru poporul rus. Naționaliștii evrei care-au condus din umbră însă erau mult superiori în executarea unor acțiuni subversive oricărui politician, fie el patriot sau reprezentant al altei națiuni. Popoarele care-au construit civilizația europeană, trăind pe propriul teritoriu și clădindu-și civilizația prin muncă cinstită n-au învățat nici odată arta subversiunii și-a menținerii unei rețele internaționale care să ducă un răz-

boi permanent împotriva tuturor pe tărâmul intelectului. Naționaliștii evrei au distribuit printre soldați și marinari proclamații subversive care promiteau pământ și răsplăți celor care vor dezerta. Agenți ai sovietului instituiau "comitete" printre unitățile militare de pe front. O mare lovitură a fost dată Rusiei când la cererea sovietului guvernul provizoriu a abolit pedeapsa capitală; imediat s-a dezlăntuit o debandadă pe care statul major n-a mai putut-o opri; mai mult, unii generali au fost destituiți pentru că s-au opus debandadei și-au contrazis "comitetele de soldați."

* * *

După cel de-al doilea război mondial cancerul terorismului și tiraniei naționalismului evreiesc s-a întins peste Europa de Răsărit. Ambasadorul Bliss Lane a remarcat în Polonia la apariția Republicii Populare, predominanța evreilor în posturile cheie de control asupra populației. În Ungaria, armata sovietică l-a instalat ca prim ministru pe Mathias Rakosi (pe-adevăratul nume Roth) cu un cabinet despre care Times a scris atunci că era "predominant evreiesc." În Cehoslovacia, scria ziarul The New Statesman, "atât intelectualitatea partidului cât și oamenii cheie din securitate sunt evrei de origine." "România", scria The New York Times în 1953, "împreună cu Ungaria, are probabil cel mai mare număr de evrei în aparatul de conducere", în frunte cu Ana Pauker, fiica unui rabin. În Germania de Est Hilde Benjamin, ministrul justiției, prezida asupra teroarei dezlănțuite. Peste tot s-a văzut același plan revoluționar: folosirea gloatei pentru a produce dezordine și a distruge structura existentă; crearea unui haos; apoi ieșirea la iveală a unei noi puteri bazate pe finanțare îmbelșugată și organizate de naționaliștii evrei cu scopul de a pune bazele "Noii Ordini Mondiale."

Winston Churchill a dat în 1920 un rezumat excelent al istoriei comunismului în secolul 20, căci ca Secretar de Război britanic el avea toate sursele de informație ale armatei și diplomației britanice. Într-un articol apărut în The Illustrated Sunday Herald a scris: "Această mișcare evreiască nu e nouă. De pe vremea lui Spartacus-Weishaupt până la Karl Marx și apoi la Troțki (Rusia), Bela Kun (Ungaria), Rosa Luxemburg (Germania) și Emma Goldman (Statele Unite), s-a extins într-una această conspirație întinsă în toată lumea pentru distrugerea civilizației și pentru reconstruirea societății pe bazele unei stagnări în creștere, pe bazele răutății și invidiei și-a unei egalități forțate și imposibile." Dar cu toată această clarviziune Churchill a făcut apoi o greșală capitală: s-a lăsat convins că sionismul era o armă de luptă a evreilor din occident împotriva comunismului sovietic ateu - când în realitate sionismul și comunismul sunt două arme de luptă ale aceleiași conspirații.

CAPITOLUL 3: PROBLEMA IDENTITĂȚII

Să vedem originile vastului fenomen istoric pe care-l numim "evreii". Sunt ei un popor care-a existat, ca și chinezii, de-a lungul veacurilor, sau sunt doar o fațadă în spatele căreia se ascunde o idee pe care o pot realiza diverse popoare de tot felul?

În monumentală sa carte The Controversy of Zion, Douglas Reed arată că totul a început în 453 î. Hr. când un mic trib al lui Iuda, de care israeliții se despărțiseră cu dezgust, a produs o ideologie rasială al cărei efect a fost mai dezastruos decât cel al epidemiilor sau al dinamitei: ideologia unei "rase superioare de stăpâni" declarată stăpâna tuturor celorlalți prin "legea sa". Fără îndoială că acest trib mic al lui Iuda de mult s-a dezintegrat și contopit cu alte populații; probabil nu mai există nicăieri vreun

individ cu genele acelui trib al lui Iuda. Dar iudaismul a continuat din 459 î. Hr. până azi. Majoritatea celor care-și zic azi "evrei" sunt în realitate hazari, un popor de origine turcică care-a avut cândva un imperiu vast între Marea Neagră și Marea Caspică, de la Volga la Munții Caucazului, ai cărui conducători au declarat iudaismul religia de stat în anul 740 AD.

Ce este iudaismul în secolul 20? Dr. Nahum Goldman, președintele Congresului Mondial al Evreilor și al Organizației Sioniste Mondiale, n-a putut răspunde. El scrie în cartea sa Paradoxul Evreiesc că "nu este nici o religie, nici un popor, nici o națiune, nici o comunitate culturală etc." El personal nu mai crede în religie de la 17 ani și scrie că puțini evrei știu azi de vreo religie; evreii ortodocși sau credincioși sunt azi o minoritate infimă.

Dr. Goldman îl contrazice pe Jean-Paul Sartre, alt evreu, care definește "evreul" ca "cel pe care alții-l numesc așa"; Sartre era evreu și nimeni nu-l numea așa. Dar problema "cum se recunoaște un evreu" n-are nici o importanță pentru evrei, care sunt de toate felurile: credincioși și atei, de toate rasele, vorbind indiferent ce limbă, cu diverse înfățișări și diverse tipuri rasiale - căci ei se recunosc imediat între ei ca fiind "evrei." Ei se recunosc imediat căci sunt declarați irevocabil ca fiind sau nu evrei de către o autoritate care există în toate comunitățile și se numeste Beth Din.

Evreii se împart azi în două: askenazi și sefardiți. Cei sefardiți pot pretinde că se trag din semiți adevărați răspândiți prin lume, care-au ajuns în nordul Africii și de acolo în Spania și-n alte țări mediteraneene; cei askenazi vin din răsăritul Europei.

Cei sefardiți aveau limba ladino, un dialect hispano-ebraic; cei askenazi au limba idis, un dialect germano-evreiesc. Cea mai bună descriere le-o dă Arthur Koestler în cartea sa The 13th Tribe, care ne spune că prin 1960 erau cam 500000 de sefardiți și tot restul milioanei de evrei erau askenazi. Probabil că câțiva evrei care se trăgeau din Palestina au fost folosiți la "convertirea" hazarilor, astfel că probabil că puține picături de sânge semit au intrat acum 13 secole în sângele "evreilor" hazari.

Este foarte important să se cunoască acest aspect genetic și lumea să știe adevărul și anume că nu există o rasă evreiască și că doar un număr infim din cei ce-și zic evrei se trag din strămoși evrei semiți adevărați, care au vreo legătură oarecare cu Biblia, iar restul "evreilor" n-au absolut nimic de-a face cu evreii din Biblie. Este foarte important să se înțeleagă că acuza de "antisemitism" nu are nici o bază reală și este doar numele unei arme prin care se distruge adversarul politic. Nu există și nu poate exista antisemitism sau ură de rasă împotriva evreilor pentru că evreii NU SUNT O RASĂ și pentru că imensa majoritate a evreilor azi NU SUNT SEMIȚI.

Unii evrei se contopesc cu populația în sânul căreia locuiesc și dispar ca evrei pentru totdeauna; asimilarea lor nu lasă urme pentru că ei nu sunt o rasă diferită și copii lor nu sunt de rasă mixtă ca metișii de exemplu și nu au semnele amestecului de rase. De aceea Shakespeare în Neguțătorul din Venetia a măritat-o fără nici o dificultate pe Jessica, fiica evreului, cu prietenul dușmanului creștin Antonio, știind că publicul lui acceptă astfel de căsătorii cu mare ușurință.

Dar dacă evreii nu sunt o rasă aparte cum de-au dat naștere de-a lungul secolelor la resentimente din partea gazdelor care-i primeau în mijlocul lor? Cel mai bun răspuns îl dă Dr. Chaim Weizmann, principalul promotor vizibil al sionismului care a devenit primul președinte al statului sionist Israel. În cartea sa Trial and Error, descrie cele trei grupuri de evrei din Rusia lui natală: 1) "renegații", care vroiau să trăiască în

pace cu rușii, puțin numeroși; apoi, mult mai mulți, 2) cei care vroiau să dezlănțuie întâi revoluția bolșevică și 3) cei care vroiau să răpească întâi Palestina de la palestinieni și să instaureze Israelul.

Această fațadă a unei aparente scindări în grupul 2) și 3) le-a fost de imens folos căci le-a permis să-i convingă pe politicienii occidentali, ca Churchill, că sionismul îi poate ajuta împotriva comunismului. Dar atât sionismul cât și comunismul acționează sub aceeași comandă unică în același scop unic: comunismul distruge ordinea existentă de dedesubt, sionismul de deasupra prin puterea banului.

Sionismul este deci o formă de iudaism talmudic transformat într-un naționalism șovin și lipsit de religie care se folosește de o fațadă a religiei în lupta sa politică. Ca și Dr. Weizmann, aproape toți conducătorii sioniști sunt și-au fost ateii.

Dar ce este "evreul?" E greu de răspuns, căci naționalismul acesta șovin care nu are o bază teritorială și care operează prin persoane de limbă și naționalitate diferită, operează în secret. Dacă sionismul ar fi cunoscut și scopurile sale ar fi văzute clar de către cei asupra cărora operează, și-ar pierde puterea și conspirația sionisto-comunistă n-ar mai triumfa. De aceea se ascunde cu atâta zel identitatea sionismului și-a evreilor.

* * *

Să-ncepem cu Lenin și Stalin. Erau ei într-adevăr "ne-evrei?" Propaganda comunistă a susținut totdeauna că sunt "ruși" și nu s-a permis cercetarea originii lor.

Despre Lenin se știe că s-a născut și-a fost botezat la Simbirsk în 1870, fiul lui Ilie sau Elias Ulianov, un rus amestecat cu tătari sau calmuci, cum erau mulți în jurul Volgăi pe-atunci, și-al Mariei născută Blank, care era în mod cert evreică din partea tatălui și era probabil evreică și din partea mamei.

Despre tatăl lui Lenin nu s-a făcut nici un mister; bunicul lui Lenin din partea tatălui, Nicolae, s-a răscumpărat din iobăgie și s-a stabilit ca croitor în Astrahan pe Volga; fiul lui cel mai mare s-a îmbogățit și el ca comerciant, permițând fiului mai mic Elias, tatăl lui Lenin, să meargă la universitatea din Kazan să studieze matematica și științele naturale și să ajungă apoi consilier de stat, un rang guvernamental echivalent cu al unui maior-general de armată și să frecventeze nobilimea ereditară, deși era nepot de iobag.

Dar peste mama lui Lenin s-a așternut un vâl gros; se știe doar că tatăl ei, Alexander Blank, era un evreu din Odesa care după ce s-a "convertit" la creștinism s-a îmbogățit considerabil. Revista Lectures Françaises (no. 163, Noiembrie 1970) scria că în Revue de Fonds Social Juif (no. 161, 1970) se arată că Mariettei Saghinian, cunoscută romancieră sovietică de origine armeană, i s-a interzis să publice noi descoperiri de-ale ei despre acest Alexander Blank făcute în arhivele din Simbirsk. Acolo Alexander Blank apare sub numele lui adevărat de Sender Blank, schimbat în Alexander, alături de fiica lui Miriam, născută în 1835 la Simbirsk. Numele acesteia a devenit Maria când toată familia s-a convertit, ceea ce arată că ambii ei părinți erau evrei. Marietta Saghinian a vrut să-si publice descoperirea în Voprosî Istoriei în 1964; cenzura sovietului local a cerut aprobarea Biroului Politic al Partidului Comunist care-a cerut Patriarhiei Ortodoxe să raporteze despre "conversiune"; după care a refuzat permisiunea de publicare a materialului.

Biograful evreu al lui Stalin, Isaac Deutscher, îl descrie pe Lenin ca "un neamț sau baltic ușor rusificat"; biograful evreu al lui Lenin, David Shub (Lenin: A Biography, New York, 1948), scrie că Alexander Blank era un evreu convertit din Odesa. Povestește cum istoricul sovietic evreu Saul Ginsburg a găsit dosarul lui Alexander Blank în arhivele a ceea ce fusese Sfântul Sinod, dar că dosarul i-a fost imediat luat din mână, ca mai apoi un coleg să-i spună că acest Alexander Blank era bunicul matern al lui Lenin. Din acel dosar s-ar fi văzut cine anume a fost bunica maternă a lui Lenin. Se știe că se numea ca fată Anna Grosschopf și că era fiica unui comerciant bogat din Petersburg. Georg von Rauch scrie în Osteuropa (München, no. 4, 1970) că această Anna Grosschopf era fiica lui Johann Gottlieb Grosschopf născut la Lübeck în 1766, care-a imigrat la St. Petersburg în 1790, unde s-a îmbogățit. Pe de altă parte Krupskaya, soția lui Lenin, o poloneză rusificată, a scris în revista lunară a partidului comunist sovietic Bolșevic din 1938 că tatăl Annei Grosschopf era un neamț născut în Ucraina.

Întrebarea este deci dacă nu cumva era și Anna Grosschopf evreică din Ucraina.

Un lucru e cert: a adus soțului ei mulți bani cu care acesta și-a cumpărat o moșie la Kokușkin; astfel a devenit familia lui Lenin "mici moșieri ruși."

Prietenul lui Lenin, N. Valentinov, scrie despre tatăl lui Lenin că spre deosebire de soția lui Maria, era credincios și mergea la biserică cu copiii lui; deci cu alte cuvinte Maria Blank evita biserica. Lenin însuși spune că de la vârsta de 16 ani a fost ateu.

Deci Lenin după regulile "iudaismului" putea fi considerat un evreu deplin, dar de ochii lumii putea trece drept rus; asta face din el un foarte valoros pion politic, cu atât mai mult cu cât se pricepea foarte bine la propagandă marxistă.

Stalin, cu numele real Iosif Visarionovici Djugașvili, este dintr-altă categorie. E fiul unui cizmar din Tiflis și nimeni nu s-a-ndoit vreodată că e georgian (gruzin); după moartea lui a fost acuzat cu mare vâlvă de antisemitism. Dar soția lui a fost evreică; se numea Rosa Kaganovici și era sora lui Lazar Kaganovici care a fost ani de zile al doilea dintre cei mai puternici oameni din Uniunea Sovietică; și ceilalți trei frați ai ei erau tot comisari bolșevici. Fiul lui Stalin s-a-nsurat cu o evreică și fiica lui s-a măritat cu un evreu. Iată cum această ambianță l-a transformat pe georgianul Djugașvili într-un "fel de evreu:"

Cei mai adânc ancorați în programul politic și mai ales în programul revoluționar evreiesc, sunt de trei feluri:

- 1) Cei cu ambii părinți evrei;
- 2) Cei cu tată de alt fel, dar cu mamă neapărat evreică;
- 3) Pseudo-evreii, adică ne-evreii însurați cu evreice ai căror copii sunt crescuți ca evrei.

Ca să se ascundă, primii își schimbau numele; astfel Apfelbaum devine Zinoviev, Sobelsohn devine Radek, Helphand devine Parvus, Finkelstein devine Litvinov, Rosenfeld devine Kamenev, Bronstein devine Troțki, Sonnenschein devine Malik, Ulbricht devine Ustinov, Katz devine Gromîko etc. La cei din categoria a doua, tot ce contează e ca mama să fie evreică, tatăl nu contează, după cum au descoperit cu multă obidă mulți copii din tați evrei și mame ne-evreice; dar numele și proveniența tatălui ne-evreu sunt folosite de acești copii de evreice pentru a se declara ruși sau cehi sau români sau ce-o fi după interes (acest lucru reiese clar dintr-un articol

publicat în The Jewish Chronicle, Londra, 22 Decembrie 1989, unde Nigel Davies, cunoscut jucător de șah cu tată și bunic ne-evreu, a descoperit că bunica lui din partea mamei era evreică, ceea ce făcea ca el și toți frații lui să fie evrei). De aceea e probabil că mulți ruși, letoni, finlandezi, georgieni, polonezi, etc. din guvernele sovietice au fost în realitate evrei din această categorie care se deghizau folosindu-și tatăl ca o fațadă. Dar cel mai bine ascuns este pseudo-evreul, cel care născut din părinți ne-evrei se-nsoară cu o evreică și crește copii evrei. Deși el personal nu e niciodată acceptat ca fiind evreu, el este puternic legat de interesele politice evreiești prin toată familia lui. Stalin a fost din această categorie și așa au fost mulți alți conducători comuniști, care împing înainte carul politic al sionismului cu mai mult zel chiar decât evreii născuți din evrei. Până la ultima suflare Kaganovici a fost mâna dreaptă a lui Stalin; câteva zile înainte de-a muri i-a făcut funeralii pompoase lui Lev Mechlin, unul dintre cei mai urâți comisari evrei din deceniile comuniste al cărui coșciug a fost purtat de capetele cele mai înalte sovietice, în așa fel încât populația să priceapă clar că domnia naționalismului evreiesc nu s-a clătinat în Uniunea Sovietică; și imediat după aceea i-a dat premiul "Stalin Pentru Pace" lui Ilia Ehrenburg tot cu mare pompă, pentru că incitase trupele sovietice la masacrul "copilului nenăscut în pântecul mamei"; totuși Stalin a căzut în dizgrație pentru că nu s-a aliniat imediat la ordinele sionismului din occident. Harrison Salisbury, corespondent american, remarcă ce oportună a fost moartea lui Stalin - ca la comandă. Doctorii evrei pe care i-a acuzat c-au încercat să-l otrăvească au fost imediat eliberați; și cu toate că Stalin a întins domnia revoluției evreiești bolșevice peste jumătate din Europa, a fost repede eliminat.

Lista conducătorilor bolșevici cripto-evrei este interminabilă. Revista Time scria în numărul din 5 Mai 1958 că Hrușciiov i-a spus ambasadorului Israelului, Iosef Avidar, că Voroșilov, președintele Uniunii Sovietice și jumătate din Președinția sovietică, erau însurați cu evreice; propria lui noră era evreică; Canadian Jewish Press scrie că Leonid Brejnev era însurat cu o evreică; Times din Londra scrie în Noiembrie 1982 că "Andropov vorbește fluent idis."

Se vede că evreii nu se simt ca fiind o rasă aparte și-și mărită fetele cu membrii claselor de sus ale populației gazde, aducând copii acestora în sânul evreimii pe cât posibil. Doar evreii care se însoară cu femei ne-evreice sunt expulzați din evreime.

Discriminarea rasială are loc din partea evreilor doar în cazul raselor care sunt vizibil diferite; în Africa sau India, de exemplu, evreicele nu se mărită cu membrii populației gazdă și nici cu negrii din Statele Unite.

Problema rasei e foarte complicată. Toți europenii sunt de rasa așa zisă "caucaziană"; dar există diferență etnică între evreii sefardiți și cei askenazi, după cum există diferență etnică între englezi și irlandezi. Apar caracteristicile unei rase aparte, arată antropologul Arthur Keith, când căsătoriile au loc multă vreme în interiorul unei comunități restrânse. Astfel apar caracteristici rasiale evreiești în cazul acestei comunități și astfel se delimitează ea de populația gazdă cu care nu vrea să se asimileze.

CAPITOLUL 4: MARILE FINANȚE ȘI NOUA ORDINE MONDIALĂ

Richard Clark scrie în Technological Terrorism: "Occidentul este paralizat de o ideologie și morală acidă ce face ca elita noastră politică și intelectuală să se declare

de partea acelor elemente care arată deschis că urmăresc să distrugă civilizația occidentală."

Este interzis să examinezi rolul evreilor în declinul occidentului.

S-au stabilit totuși cu certitudine două lucruri:

1) "idealul" "noui ordini mondiale" instaurate în Uniunea Sovietică din 1917 este identic cu "idealul" spre care tinde occidentul;

2) în tot occidentul evreii sunt extraordinar de unitari și activitatea lor are o continuitate miraculoasă, promovând încontinuu idealul naționalist sionist evreiesc simbolizat prin statul Israel din Palestina.

Cele două războaie mondiale din acest secol n-au fost două lucruri separate, ci aparțin aceluiași fapt istoric care s-a continuat și care este un conflict nerezolvat în care aceste două războaie au fost două episoade.

Tezele acestui articol ce vor fi dezvoltate și dovedite mai jos sunt:

1) conflictul secolului 20 derivă din alianța dintre puterea financiară și clasa intelectuală, unde intelectualii au devenit servitorii finanțelor, fiind banul în acest secol principala sursă a puterii;

2) vom înțelege evenimentele dacă vom înțelege cum s-au schimbat posesorii banului și clasa intelectuală;

3) posesorii banului s-au schimbat, căci capitalismul financiar care fusese distribuit în constelațiile locale ale diverselor națiuni a fost absorbit într-o singură constelație mare aservită unor scopuri urmărite de-a lungul secolelor;

4) pe plan intelectual, creștinismul a fost eliminat și înlocuit cu ideologia socialistă bazată pe stabilirea unor valori comune și-a unui sistem de referință nou formulat; această religie seculară socialistă este descrisă de Carl Gustav Jung ca "epidemia psihică" a secolului;

5) aceste schimbări au fost cauzele care-au dus la războiul burilor din Africa de Sud la sfârșitul secolului trecut, unde s-a născut pentru prima dată imperiul mondial național-socialist sionist, definit rasial și propulsat de puterea exclusivă a banului;

6) aceste schimbări în domeniul banului și-a intelectului au împins națiunile occidentale într-o cursă dialectică, unde banul e teza, socialismul e antiteza și "noua ordine mondială" e sinteza: banul smulge tot mai mult puterea din mâinile națiunilor, socialismul le amăgește cu promisiunea distribuirii egalitare a bogățiilor și această contradicție cred masele că va fi rezolvată în noul imperiu care apare;

7) procesul de transfer al banilor în mâinile noului imperiu s-a desăvârșit în 1930 când J.P. Morgan și celelalte familii de pionieri care-au construit America au pierdut puterea ce-o avuseseră în finanțe;

8) cauzele imediate ale războaielor care devastează secolul 20 este tocmai distrugerea din exterior a ordinii naturale stabilite în cadrul fiecărui grup prin crearea arbitrară din exterior cu forța a tot felul de structuri statale cărora nu le corespund structuri naționale naturale. De aceea conflictele secolului nostru sunt altfel decât au fost cele din alte vremi;

9) toate aceste rele sunt exacerbate de marele rău al creării de monedă fără acoperire și al escaladării datoriei naționale.

Cum putem dovedi că zbuciumul politic și social al secolului izvorăște în toate țările din aceeași sursă? Meteorologii au reușit să dovedească că diverse cutremure,

inundații, uragane, secete din diverse părți ale globului sunt cauzate de aceeași cauză; dar meteorologii n-au fost împiedicați în cercetarea lor de atotputernica cenzură ideologică din occident.

S-au scris cărți în care s-a încercat să se explice cauza zbuciumului acestui secol: așa sunt Declinul Occidentului de Oswald Spengler și Tragedy and Hope de Carroll Quigley. Spengler a introdus ideea declinului inevitabil al occidentului, ca rezultat al alianței dintre puterea banului și intelectualitate și în mod ciudat nu s-a arătat deloc întristat. Quigley lasă multe lucruri neexplicate - poate anume - dar acolo unde e dispus să explice, acolo dovedește irevocabil cu bogată documentație că tot ce s-a întâmplat în secolul 20 s-a înfăptuit după un plan. El prezintă conspirațiile care distrug civilizația occidentală, ca Trustul Burselor Rhodes, Mișcarea Mesei Rotunde, Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale și Consiliul American pentru Afaceri Externe, toate dirijate de ceea ce el numește "o rețea anglo-americană" de oameni de afaceri, educatori, politicieni și ziariști.

Quigley, fiind profesor universitar de istorie și relații internaționale la Școala de Afaceri Externe Georgetown din Washington, publică o documentație bogată inedită în acest context. Editura i-a retras imediat cartea de pe piață - desigur pentru că aruncă prea multă lumină asupra celor care preferă să lucreze din umbră. El scrie: "Cunosc această rețea pentru că o studiez de 20 de ani și timp de doi ani mi s-a permis să citesc toate documentele ei secrete ... Nu simt repulsie pentru această rețea sau scopurile ei și am rămas intim cu mulți dintre cei care o servesc. Dar am obiectat și obiectez la unele măsuri pe care le ia ... în general obiectez la faptul că se ascunde, căci părerea mea e că are un rol așa de mare în istorie încât merită să fie cunoscută."

Alt istoric, Arnold Toynbee, zice într-o comunicare la Cea de-a 4-a Conferință Anuală pentru Studiul Științific al Relațiilor Externe (Iunie 1931) că "acum în mod discret, dar din toate puterile, ne străduim să smulgem ceea ce se numește suveranitate națională din mâinile statelor naționale din toată lumea. Și tot timpul din gură negăm ceea ce facem cu amândouă mâinile, căci nu putem încă să răpim în mod deschis suveranitatea națională a statelor locale naționale ale lumii și politicianul sau publicistul care ar declara c-o face poate n-ar fi ars pe rug, dar ar fi desigur discreditat."

Quigley și Toynbee cred deci că a anihila suveranitatea națională a popoarelor este un lucru bun, un pas înainte înspre "minunata lume nouă" care se va ridica pe ruinele lumii vechi ce trebuie distrusă prin foc revoluționar pentru a face loc "noii ordini".

Distrugerea lumii vechi a început cu războiul burilor din 1898-1902, când a început să fie demolat imperiul britanic ca să facă loc noului imperiu. Afrikaanerii sau burii, care se depărtaseră de Colonia Capului de-acum ocupată de britanici și-și clădiseră căminuri și existențe în teritoriul neocupat și gol de populație de mai înspre nord, s-au trezit că pământul pe care-l cultivau ei sub numele de Republica Transvaal se afla deasupra celor mai bogate mine de aur din lume. Imediat oamenii de stat Cecil John Rhodes și Alfred Milner s-au simțit inspirați să adauge pământul Republicii Transvaal la posesiunile coroanei britanice. Au reușit s-o facă ocupând atât Transvaalul cât și Republica alăturată Liberă a Statului Orania cu prețul unor mari sacrificii materiale și de vieți omenești; mentalitatea devenise în Anglia că ar fi păcat să lase altora bogăția pe care le-o puteau smulge printr-un război nedrept. Dar circumstanțele în care au fost anexate Transvaalul și Statul de Orania la imperiul britanic au

fost diferite de cele în care au fost anexate celelalte posesiuni ale acestui imperiu. Nu tot poporul britanic era pentru acest război de anexiune. Generalul William Butler, unul dintre cei mai capabili și credincioși servitori ai coroanei britanice, conducătorul de atunci al forțelor britanice din Africa de Sud, avertizase guvernul să nu înceapă acest război; și ca niciodată înainte, dezinformarea și falsul au început să curgă. Scrie J.A. Hobson în cartea sa *The War in South Africa*: "Noi [britanicii] ne batem ca să punem o mică oligarhie de posesori de mine și speculanți în vârful piramidei puterii în Pretoria ... destinele politice și economice ale Africii de Sud sunt și vor rămâne probabil în mâinile unora care sunt majoritatea străini de noi și ale căror afaceri și interese nu sunt britanice."

Thomas Packenham zice în cartea *The Boer War* din 1979: "S-a crezut că concernul Rand, 'viermii aurului', nu sunt implicați în izbucnirea acestui război, dar sunt direct responsabili ... am găsit documente despre o alianță formală între Sir Alfred Milner, Înaltul Comisionar și firma Wernher-Beit, cea mai mare din concernul minelor Rand. Această alianță l-a împuternicit pe Milner să înceapă războiul."

Hobson face istoricul minelor de aur din Transvaal. Câțiva dintre stăpâni își făcuseră averea aici și erau englezi: Rhodes, Rudd și J.B. Robinson. Ceilalți însă erau "un mic grup de afaceriști internaționali, evrei care vin mai ales din Germania," care aveau la dispoziție imense resurse financiare din Europa de la Banca Germană din Dresda despre care Hobson crede că aparținea lui Wernher și Beit. Rhodes a trebuit și el să ceară bani de la o dinastie bancară, de la ramura londoneză a familiei Rothschild, când a vrut să acapareze el singur industria diamantelor din Kimberley.

Generalul William Butler scria în Iunie 1899 Oficiului de Război britanic: "Dacă n-ar fi evreii ar fi ușor de căzut la o înțelegere, dar ei vor să scufunde toată țara asta în război civil ... e prea evident aici și nu mai lasă nici o îndoială că există curente subterane puternice ai căror promotori vor să facă acest război cu orice preț în scopurile lor egoiste." Puțini au observat și și mai puțini au priceput că în acel moment imperiul britanic nu era în mână britanică. De aici s-a pornit o reacție în lanț care a dezmembrat întâi imperiul britanic și a schimbat apoi fața lumii; atunci a începutul capitalismul financiar care s-a desăvârșit în 1930.

Au mai fost schimbări mai puțin evidente, una fiind în metodele de-a duce război, nu atât pe terenul de luptă cât pe tărâm mintal. În ultimul deceniu al secolului trecut s-a inaugurat metoda giganticii propagande mincinoase care domină total mințile în secolul nostru. Niciodată în trecut nu s-a mințit atâta și așa de nerușinat ca acum pentru atragerea maselor de englezi în acest război. Această metodă a minciunii gigantice și sfruntate l-a socat pe generalul Butler, care-a scris în 18 Decembrie 1898 Secretarului Coloniilor că "toate informațiile trimise din Cape Town sunt elaborate de un sindicat colosal care împrăștie informații false." Hobson scrie despre presa din Africa de Sud că era "o presă mare stăpânită și acționată de un grup mic de oameni al căror scop direct este să creeze un conflict armat care să le aducă beneficiu financiar."

Iată lanțul evenimentelor: războiul burilor; războaiele mondiale; revoluția bolșevică cu inaugurarea supraputerii militare sovietice; dărâmarea imperiilor coloniale și alcătuirea de națiuni noi din bucățile acelor imperii dintre care mai nici una nu poate supraviețui economic așa cum a fost alcătuită; aruncarea Chinei continentale și altor mari părți din Orient sub călcâiul teroarei totalitariste roșii; înființarea Națiunilor Uni-

te cu hoarda ei de agenții ca un protoțip al noului guvern mondial; și subminarea tot mai mult a suveranității naționale a popoarelor occidentale.

Și tot în acest secol s-a inventat lagărul de concentrare și lovirea civililor în conflictele armate.

Rădăcinile din care au crescut toate aceste evenimente sunt două: posesiunea asupra banului și aservirea intelectului.

Spre sfârșitul secolului trecut s-a ajuns ca banul să predomină asupra politicii.

Domeniul financiar și cel politic trebuie definite clar căci ele determină comportarea maselor de oameni. Gândirea politică este o funcție socială care are drept scop bunăstarea comunității în prezent cât și în viitor; bunăstarea materială este aici un lucru important, dar secundar. Gândirea financiară dimpotrivă se ocupă exclusiv de prosperitatea materială și pune interesele de afaceri mai presus de orice alte interese ale comunității. Ceea ce s-a întâmplat la sfârșitul secolului trecut n-a fost o mutație abruptă, ci o culminare a unui proces lent care-a durat de la începutul aceluși secol și care s-a desăvârșit în 1930 când a fost eliminat dintre cei care dețin puterea financiară ultimul financiar național american, J.P. Morgan.

Totdeauna au existat afaceriști și bancheri care, ca Warburg, Montefiore, Rothschild, au dat cu împrumut guvernelor și-au făcut tranzacții internaționale, dar nu erau perfect și total integrați într-un unic aparat internațional al puterii care dirijează politica în întreaga lume. În mod paradoxal, în ciuda dominantei enorme a bancherilor evrei asupra comerțului internațional, afaceriștii ne-evrei au fost cei care au pus bazele noii clase financiare internaționale de stăpâni ai lumii care acum constă din evrei. Carroll Quigley scrie: "La vârf era Banca de Acord Internațional din Basel, Elveția, ai cărei proprietari erau băncile centrale private din toate țările, cu proprietari ca Montagu Norman de la Banca Angliei, Benjamin Strong de la Banca Federală de Rezervă din New York, Charles Rist de la Banca Franței, Hjalmar Schacht de la Banca Imperială; fiecare din aceste bănci căuta să stăpânească guvernul țării sale manipulând hârtiile de credit și tranzacțiile monetare internaționale și influențând politicienii vânduți lor pentru răsplată materială."

Quigley arată că bancherii Rothschild au fost la putere în secolul 19, dar spre sfârșitul secolului "au fost înlocuiți cu J.P. Morgan" al cărui birou era la New York, deși lucra de parc-ar fi fost la Londra "unde", zice Quigley, "s-a născut în realitate în 1938 dinastia financiară J.P. Morgan sub numele de George Peabody and Company."

În 1930 s-a perfectat absorbirea băncilor naționale în constelația bancară internațională și consecințele imediate au fost cel de-al treilea imperiu german, cel de-al doilea război mondial și Republica Populară Chineză comunistă.

Quigley explică de ce intră în așa o descriere amănunțită a operațiilor bancare în cartea sa prin cuvintele: "Această a treia fază a capitalismului este de așa mare semnificație, ramificațiile și influența ei au fost așa de adânc ascunse în subterane, devenind chiar oculte, încât e necesar să atragem în mod special atenția asupra detaliilor organizării și metodelor ei."

Apoi povestește cu bogată documentare procesul prin care, cum zice Wilmot Robertson, "s-au despuiat majoritatea americanilor de averile lor", sau, cum zice Quigley, s-a făcut o schimbare la toate nivelurile ... de la gustul pentru bancurile cu desene din ziare până la componența grupului care deține puterea în stabilimentul american."

Din 1880 încoace America fusese guvernată de o plutocrație a familiilor de bogași americani ca Rockefeller, Carnegie, Vanderbilt, Mellon, Duke, Whitney, Ford, DuPont, cu J.P. Morgan ca centru bancar. Erau, zice Quigley, "de religie anglicani, anglofili ca orientare, internaționaliști, studiați la Harvard și cunoșteau cultura europeană tradițională." De cealaltă parte a Atlanticului aveau perechi grupuri în jurul centrului bancar al lui Montagu Norman. Colaborarea lor era cunoscută ca "stabilimentul anglo-american." Quigley arată că atunci când J.P. Morgan dintr-o afacere privată anonimă s-a transformat într-o companie publică în 1940 și a fost apoi absorbită în banca ei subsidiară Guaranty Trust Company în 1959 a avut loc decesul acestei plutocrații; grupul Morgan a văzut cum i-a fost luată puterea din mâini când n-a mai primit votul Comitetului dirigitor al Universității Columbia pentru candidatul său la președinția acelei universități. Cu alte cuvinte, de-acum nu mai sunt aceste familii de pionieri care-au construit America, acești "anglofili de religie anglicană care cunoșteau cultura europeană", adică acești ne-evrei, cei care stăpânesc și controlează educația universitară în Statele Unite ale Americii.

Economia Statelor Unite și Wall Street-ul au căzut în mâinile afaceriștilor internaționaliști ca o pară mălăiață, căci bătălia se dusese anterior prin finanțarea partidelor politice și cumpărarea președintelui, a senatorilor și-a membrilor congresului; apoi prin manipularea opiniei publice prin mass-media, presa, radioul, televiziunea, cărțile tipărite (toate sever cenzurate) și prin infiltrarea și coruperea organizațiilor sindicale. În acest exercițiu de ocupare totală a unei națiuni care fusese liberă, stăpânii secreți ai Statelor Unite au fost bine instruiți de experiența lor de secole într-ale subminării națiunilor gazdă de către o națiune care acționează strâns unită, dar fără loc geografic propriu. Demolarea fondatorilor Americii a început în 1913, cu noua lege a impozitului progresiv și s-a desăvârșit cu legea taxei de moștenire, care a determinat aceste familii să caute să scape de ruina totală organizând fundații. Cercul lui Morgan a pierdut controlul asupra guvernului american și-a fost înlocuit cu altul: dar ca și cei vechi, noii stăpâni ai Americii sunt tot o oligarhie în care banul se aliază cu intelectualitatea și nimeni n-a băgat de seamă că națiunea americană are acum cu totul alți stăpâni, căci aceștia se comportă cam tot ca și cei vechi. Căci și cercul lui Morgan făcea politică de stânga și-a ncerat să facă afaceri cu sovietele; dar Morgan și acolitii lui au fost eliminați din competiție de rivalii lor evrei. Cele două oligarhii ale Wall Street-ului, cea veche a lui Morgan și cea nouă evreiască, doreau amândouă să se instaureze în vârful piramidei puterii în "noua ordine mondială", dar prin metode diferite. Vechii stăpâni ai Americii, ca și contemporanii lor britanici, doreau să stăvilească avansul Uniunii Sovietice și s-o absoarbă apoi în "noua ordine mondială" care să fie construită după modelul imperiului britanic și să-i aibă pe ei în frunte. Noii stăpâni ai Americii vroiau să întărească și să extindă Uniunea Sovietică ca un gigant militar și industrial care să înlocuiască imperiul britanic și să fie baza "noii ordini mondiale."

Această luptă pentru putere a culminat în 1930 cu un fenomen la care toată lumea oarbă și îmbrobodită de propagandă i-a zis "antisemitism."

Hannah Arendt scrie în cartea ei *The Origins of Totalitarianism*: "politica secolului 20 i-a plasat pe evrei în centrul evenimentelor ... problema evreiască și antisemitismul ... au devenit catalizatorul mișcării naziste și apoi a organizării structurii celui de-al Treilea Imperiu ... și apoi au provocat un război de-o ferocitate nemaipomenită." Henry Ford care vedea clar că afaceriștii sunt dușmanii industriei făcea o deose-

bire clară între grupul lui Morgan, pe care-i numea "constructivi" și rivalii lor, pe care-i numea "ațățători la război." Influența evreilor asupra politicii naționale și internaționale a dat naștere la gesturi și apeluri disperate ca cele ale Părintelui Coughlin la radio, sau ale Părintelui Denis Fahey în scris și ale lui Charles Lindbergh și ale grupului Cămășilor Negre din Anglia. Aceștia au văzut cu ochii lor preluarea puterii politice și naționale de către un grup de afaceriști evrei extrem de concentrat.

Un alt aspect al secolului 19 care-a pregătit ruina de azi este gândirea futuristă care făcea adepți în clasa conducătoare britanică.

Cecil John Rhodes era unul dintre cei mai puternici oameni din istoria Angliei, dar era un visător bântuit de iluzii incapabil să inspire loialitate sau spirit de acțiune în alții. Dar agentul care conducea ideologia nu era Rhodes ci John Ruskin, profesor la Catedra de Arte Plastice de la Oxford, care le-a băgat în cap unui șir lung de generații de englezi o ideologie cu scopul, credeau ei, de a crea o lume mai bună. Această lume mai bună era ca un fel de extensie a imperiului britanic, o uniune liberă de state independente ținute laolaltă de ideea abstractă a "națiunii engleze."

Efectul magic al acestor elucubrații derivă din credința într-o "lume mai bună" unde va domni ordinea și toată omenirea se va îmbogăți, credință care începuse să ia locul religiei erodate de "lumina științei", astfel încât acum oamenii au pentru aceste elucubrații aceeași feroare mistică pe care-o aveau mai demult pentru religie. Tineretul s-a dedicat cu multă vigoare acestei ideologii care promitea un vast imperiu cu bogăție pentru toată lumea și plăcerea puterii pentru ei. Acest nou val de misticism secular i-a cuprins și hipnotizat pe toți, inclusiv pe generalul Louis Botha, fostul conducător al burilor învinși și care urma să devină primul Prim Ministru sudafrican și pe generalul sudafrican Jan Christian Smuts. Practic acest misticism al "lumii mai bune" s-a cristalizat în organizații ca Fondul Trustului de Burse Rhodes, mișcarea semisecretă a Mesei Rotunde, Institutul Regal de Afaceri Internaționale, Consiliul American pentru Relații Externe și altele. Noul misticism al lui Rhodes avea o tentă rasială, căci, scrie Ralph Durand, "Cecil Rhodes of Oriel ... crede că salvagardarea păcii în lume se află în mâini teutone și-a lăsat cu testament fondul de burse pentru studenți din Anglia, Statele Unite și Germania."

Ideologia lui Rhodes însă a dat faliment nu din insuficientă știință politică ori financiară, ci dintr-o eroare metafizică pe care-a dezvăluit-o Quigley: fiecare bancă centrală "căuta să-și domine guvernul" și să-i "influențeze pe politicieni răsplătindu-i apoi cu recompense financiare." Quigley arată clar falimentul țărilor așa-zise libere occidentale, care toate funcționează creând bani fără acoperire și luând împrumut de la bănci particulare și în care domnește o corupție politică infinit de completă și complexă. Banul este acum măsura tuturor lucrurilor în occident, ban produs nu de pământul țării, ci de fabrici și mai ales de speculații afaceriste. Națiunile occidentale sunt plutocrații care se mențin la putere dominând opinia publică pe care o creează la comandă prin mass-media și prin "recompense financiare" date guvernanților.

Rhodes, Milner și ortacii lor de la minele Rand au realizat transformarea banilor în opinie publică fără să țină cont de implicațiile morale ale acțiunii lor. Și au fost astfel bătuți cu propriile lor arme de către forța superioară a banului afaceriștilor internaționali strâns uniți într-un program de acțiune de durată lungă, care influențează de acum nu propriul guvern cu forța banilor lor, ci toate guvernele lumii și cumpără acum nu politicienii din propria lor țară, ci politicienii din toate țările. Astfel au fost

dați la o parte bogătașii ne-evrei de la conducerea finanțelor în noua structură financiară mondială. Iar intelectualitatea crescută în misticismul secular al lui John Ruskin ca să construiască "noua lume mai bună" pe baza imperiului britanic cu mare ușurință și-a retras entuziasmul și l-a pus în slujba ideologiei lui Marx și Engels, îndrumați de care construiesc tot "o lume nouă și mai bună", dar după modelul unui alt imperiu.

Trilogia lui Anthony Sutton *Wall Street and the Bolshevik Revolution*, *Wall Street and the Rise of Hitler*, *Wall Street and Franklin Delanore Roosevelt*, conține o mulțime de informații, dar este și mai informativă prin ceea ce omite cu mare grijă și anume ceea ce Hannah Arendt a definit succint ca "agentul catalizator" evreiesc "în inima evenimentelor", adică rolul puterii evreiești în politica secolului 20. Sutton crede că o structură a puterii a existat din totdeauna pe Wall Street și există și-acum.

Această structură a finanțat revoluția bolșevică din Rusia și apoi l-a finanțat pe Hitler să ia puterea. Dar Sutton simplifică și distorsionează. Căci puterea Wall Street-ului a fost împărțită în cei 20 de ani de la 1917 la 1938 între grupul Morgan și grupul băncii Warburg. Un grup de magnați de pe Wall Street a finanțat într-adevăr revoluția bolșevică, dar nu grupul Morgan, ci grupul Warburg (în mod special Jacob Schiff din grupul Warburg) au fost patronii revoluției bolșevice, iar Morgan a fost declarat țapul ispășitor pentru că la spartul târgului s-a trezit să încerce să pătrundă în afacerea bolșevică. În ceea ce-l privește pe Hitler, într-adevăr există dovezi că grupul Morgan l-a ajutat să ia puterea, dar în același timp internaționaliștii grupului Warburg au finanțat partidul comunist din Germania în alegerile speciale din 1930 unde comuniștii au avut așa mare succes. Astfel cel de-al doilea război mondial a fost o luptă între aceste două jumătăți ale Wall Street-ului, între aceste centre de concentrare a puterii financiare și în această luptă grupul Morgan a pierdut și grupul internaționalist a triumfat.

Astfel se explică de ce în Anglia ultima rămășiță a puterii financiare ne-evreiești, cunoscută sub numele "grupul de la Cliveden" (Cliveden era reședința Lordului Astor) s-a opus celui de-al doilea război mondial. Și astfel se explică un episod extrem de misterios și de ciudat din istoria contemporană a Statelor Unite. Cineva a încercat cu sprijinul Legiunii Americane și-al armatei să instaureze "o dictatură fascistă" la Casa Albă din Washington. Episodul a fost amintit pe scurt pe prima pagină a ziarului *The New York Times* din 21 Noiembrie 1934; s-a instituit un comitet de investigare; apoi nu s-a mai auzit nimic, nici despre episod, nici despre comitet și nici despre investigare. S-ar părea că cei în cauză erau unele personalități din Legiunea Americană și dintr-o altă organizație numită Liga Libertății, cu un efectiv total de 500000 de oameni sub conducerea Generalului-Maior Smedley D. Butler, un erou plin de decorații despre care însă nu se știe precis cum a acceptat conducerea. Cei implicați aparțineau exclusiv cercurilor de potenți financiari legați într-un fel sau altul de J.P. Morgan. Ei erau : Grayson Murphy, director la Guaranty Company; Jackson Martindell, de la Stone și Webster, rude cu familia Morgan; apoi compania DuPont; apoi compania Remington Arms, controlată de Du Pont; și interesul financiar Morgan-Harriman. S-ar părea că potenții financiari și industriali din grupul ne-evreiesc al lui Morgan văzându-se deposezați pe Wall Street au încercat un efort disperat împotriva potenților finanțelor internaționale - efort care avusese succes în Italia și Germania sub forma național-socialismului.

În secolul trecut rivalitatea dintre constelațiile bancare naționale a dat naștere goanei după posesiuni coloniale; în secolul nostru consolidarea puterii financiare glo-

bale în mâinile unui singur grup internaționalist a cauzat dezmembrarea imperiilor coloniale și înlocuirea lor cu o puzderie de state noi care să nu mai poată fi influențate de către națiunile occidentale. Până în 1939, transformarea a fost mai lentă căci noul imperiu financiar global era în curs de formare; dar după ce acest nou imperiu financiar global a triumfat în cel de-al doilea război mondial, ritmul înrobirii a devenit mai rapid.

CAPITOLUL 5: LUPTĂ PE WALL STREET

Motto-ul capitolului este un citat din cartea lui Alexandru Soljenitîn Lenin în Zürich, unde se arată că Lenin stia bine că puterea este a celor care detin banii și revolutia este făcută cu forta banului. Capitolul începe cu un citat din Disraeli care spune că "adesea istoria e neclară pentru că e scrisă de oameni care nu înțeleg problema rasială în toate aspectele ei." Rasa, zice autorul, a fost definită de antropologi ca o unitate umană care apare din repetate căsătorii în cadrul aceluiasi grup de oameni, dar care se manifestă nu ca un grup cu sânge omogen și neamestecat cu al altor rase ci ca un grup de oameni care duc aceeași politică într-un scop comun. Evreii ca rasă nu au deloc sânge și caracteristici fizice omogene dar au cele mai puternice caracteristici rasiale din punct de vedere politic. De aceea Vechiul Testament zicând "natiune" sau "rasă" se referă la acelasi lucru. Arthur Keith, presedintele Asociației Britanice pentru Progresul Științei, zice: "caracterul rasial este cel mai puternic dezvoltat la evrei dintre toate rasele caucaziene." El nu le zice "semiti" fiindcă evreii de azi nu sunt semiti.

Deși cartea lui Carroll Quigley *Tragedy and Hope* nu vorbește despre evrei decât atingând ușor în treacăt inaugurarea statului Israel și nici nu conține deloc cuvintele "sionist" și "sionism", cartea a fost imediat retrasă de pe piață și pusă pe lista neagră pentru că conține informații bogate și veridice din care un cititor atent poate pricepe ce rol a jucat rasa în evenimentele financiare și politice ale secolului nostru. Viteza cu care a fost censurată cartea lui Quigley demonstrează ce bine funcționează cenzura în Statele Unite ale Americii, care nu e vizibilă, cum era cea de după cortina de fier, dar e la fel de eficace. Dintre cărțile de istorie, cele mai riguros excluse și la care marele public nu are voie să aibă acces sunt cele care ating probleme rasiale. Autorul compară două feluri de a scrie cărți de istorie exemplificând cu *Wall Street and the Rise of Hitler* de Antony C. Sutton (cu referiri la alte două cărți de Sutton, *Wall Street and the Bolshevik Revolution* și *Wall Street and Franklin D. Roosevelt*) și *Who Financed Hitler* de James Pool și Suzanne Pool.

1. ISTORICUL DE PROFESIE.

În toate trei cărțile citate mai sus, Sutton exclude total identitatea etnică a celor care-au cauzat evenimentele acestui secol și nu explică deloc de ce, când toți bancheerii germani de la imperiul financiar I.G.Farben au fost condamnați ca criminali de război după cel de-al doilea război mondial, numai unul dintre ei și anume Max Warburg, n-a fost deranjat sau atins cu nimic. O altă omisiune flagrantă a lui Sutton în cartea sa *Wall Street and the Rise of Hitler* este totala lui tăcere despre finanțarea de către bancheerii americani a celui alt partid din Germania care avusese mari succese în alegerile din Septembrie 1930 și anume partidul comunist german, a cărui activitate făcuse să fie Germania înfrântă în primul război mondial. Ascunzându-se în felul acesta identitatea celor care-au finanțat revoluțiile, toată documentația amănunțită

și laborioasă a cărților lui Sutton face mai mult rău decât bine căci mistifică adevărul și îneacă cititorul într-o avalansă de amănunte care nu se leagă între ele de scopul acțiunilor întreprinse. Dar această avalansă de amănunte poate fi valorificată pozitiv dacă cititorul are și informațiile pe care Sutton nu vrea să le împărtășească, putând astfel construi adevărul din două jumătăți de adevăr. Sutton însuși admite că nu dă o imagine completă când la p. 167 întreabă: "De ce au dorit bancherii internaționali, elita Wall Street-ului, să-i vadă pe Hitler și pe Roosevelt la putere? Nu ne-am ocupat aici de acest aspect [sublinierea noastră]."

Sutton nu pomeneste deloc aspectul rasial și când arată cum bancherii de pe Wall Street manipulează politica, vorbește numai de grupul ne-evreu al lui J.P.Morgan. Pe acestia îi acuză atât pentru că au făcut revoluția bolșevică cât și pentru că au provocat cel de-al doilea război mondial. Dar el tace cu înversunare despre amestecul celei de-a doua elite a bancherilor de pe Wall Street, cea evreiască, care într-un timp a lucrat mână-n mână cu bancherii ne-evrei din constelația lui J.P. Morgan dar apoi de pe la 1930 încoace i-au învins și înlocuit. Cel mai mult se apropie Sutton de adevăr când îl citează pe Ford care împarte marii financiari în două, cei constructivi ca J.P. Morgan și cei distructivi care, zice Ford, "sunt cei care fac războaiele." Dar apoi Sutton uită de această împărțire și continuă să vorbească de parcă finanțarii de pe Wall Street ar fi toți un grup omogen și nu două tabere înclestate într-o luptă crâncenă. Aceste două tabere s-au înclestat în cel de-al doilea război mondial care a costat viețile atâtor sute de milioane și a adus atâta suferință și atâta distrugere: o tabără îl sprijinea pe Hitler, cealaltă pe adversarii lui. Cartea lui Quigley *Tragedy and Hope* descrie lupta pe care Sutton o trece sub tăcere. O rezumăm extrem de succint mai jos.

De secole dinastii de bancheri evrei, dintre care cei mai cunoscuți sunt familia Rothschild, au detinut monopolul tranzacțiilor financiare internaționale, dar capitalismul financiar a fost consolidat pe baze internaționale în acest secol. Industrializarea țărilor occidentale este exclusiv izvorâtă din energia, inventivitatea și munca europenilor. De aceea n-a existat nici un evreu care să fi fondat vreo industrie sau vreo producție. Imperiile petrolului, cărbunelui, fierului, avioanelor, automobilelor, căilor ferate, s.a.m.d. au fost toate construite de europeni creștini, ceea ce le-a dat acelor financiari ne-evrei un răstimp puterea financiară, astfel încât unii ne-evrei ca J.P. Morgan sau Montagu Norman aveau într-un timp mai mare putere financiară decât bancherii evrei cu Rothschild în frunte. Atunci a început lupta celor din urmă să-i elimine și să-i înlocuiască pe cei dintâi și să preia puterea financiară. Lupta a dus-o grupul lui Rothschild pe plan politic, punând pe slugoii lor din Congresul și din Senatul American să voteze legi ca taxele de mostenire, sau impozitul progresiv, care-au ruinat familiile vechi de pionieri care au construit America, si-au ruinat și distrus clasa de mijloc. O mare pierdere au suferit-o acele familii de pionieri când au acceptat să înființeze sistemul băncilor centrale în toate țările occidentale. Cel care-a organizat banca centrală în America a fost Paul Warburg, membru al unei puternici familii de bancheri evrei din Germania.

Grupul lui J.P. Morgan și-a dat seama de succesul bancherilor evrei în revoluția bolșevică din Rusia și-a finanțat imediat armata albă contrarevolutionară a amiralului Colceac. În Germania bancherii evrei au înființat și finanțat partidul comunist și atunci rivalii lor de pe Wall Street, deși ostili nationalismului german, s-au hotărât să-

l finanțeze și să-l aducă la putere pe Hitler. Singura ieseire din impasul în care s-au băgat când au acceptat să formeze împreună cu bancherii evrei băncile private naționale centrale a fost pentru bancherii din constelația lui J.P. Morgan să se bage și mai adânc în murdăria în care-au acceptat să intre și să finanțeze armate și să pornească războaie - în speranța că tabăra lor va învinge. Căci de-acum bancherii ne-evrei erau băgați în aceeași mocirlă și se întreceau cu bancherii evrei în astfel de tranzacții, abandonând total orice poziție morală în acțiunile lor. Singurul care a spus cinstit lucrurilor pe nume și care a acționat cinstit a fost Henry Ford, care și-a făcut averea prin propriul talent și nu era vândut nimănui.

Astfel, o tabără pe Wall Street sprijinea puterea lui Hitler și căuta să împiedice distrugerea lui, în timp ce cealaltă tabără, cea evreiască, înfăptuise revoluția bolșevică în Rusia și încercase s-o înfăptuiască și în Germania și alte țări europene. Cu acest tablou în minte se poate face lumină în hățișul de informații oferite de Sutton. Faptul că tabăra bancherilor evrei a smuls frâiele puterii financiare din mâinile familiilor de pionieri care-au construit economia americană și i-au eliminat pe aceștia din urmă se reflectă în absolut toate domeniile vieții, de la cărțile cu desene pentru copii mici și moda în îmbrăcăminte și coafură, până la ideologia și filozofia cu care sunt îndoctrinați tinerii în școli și universități. Această schimbare în esalonul de la vârful piramidei puterii a fost flagrant vizibilă când la pensionarea Dr.-ului Nicholas Murray Butler, președintele Universității Columbia, care este creația lui Morgan, acesta n-a mai avut puterea să-l numească pe viitorul președinte. Dr. Butler a caracterizat atunci foarte bine momentul, spunând: "Sunt trei clase de oameni pe lume: un grup foarte mic care face istoria și tot ce se-ntâmplă, un grup puțin mai mare care vede ce se-ntâmplă și masele imense care habar n-au niciodată de ce se-ntâmplă." În cele trei cărți ale sale, Sutton atribuie toate acțiunile făcute de financiarul de pe Wall Street unui singur grup din acei financiarși și anume grupului care pierduse puterea și nu mai putea face nimic; pe aceia Sutton îi numește distrugătorii și provocatorii de războaie, zicând că motivul lor era profitul, nicidecum ideologia. Sutton ascunde cu grijă acțiunile taberei evreiești de pe Wall Street care le smulseseră acelor financiarși puterea din mână, pentru ca să nu-i supere pe cei ce cu adevărat detin puterea azi. El își bate joc de "istoricii amatori"; dar aceștia oferă o imagine mai puțin distorsionată.

2. ISTORICII AMATORI.

Sunt oare James Pool și sora lui Suzanne, autorii cărții *Who Financed Hitler*, naivi sau foarte vicleni? James Pool, specialist în investiții și sora lui, studentă, au fost aplaudați de critică la apariția cărții lor în ziarul stabilimentului, chiar în magazine ca *The New Yorker*. Cartea lor începe cu o prefată în care se vorbește despre Hitler și despre antisemitism într-un ton "pe linie" folosindu-se cuvintele și sentimentele aprobate de cenzură. Dar apoi în cele 500 de pagini care urmează lucrurile sunt prezentate veridic și cu dovezi - ceea ce nu mai e pe linia stabilimentului. De exemplu, vorbind (pe 45 de pagini) despre simpatia pe care-o avea Henry Ford pentru Hitler (pe care Ford însuși n-o ascundea deloc), frații Pool arată și de ce avea Ford acele păreri: cum după ce a construit prin munca și prin geniul lui industria Ford, financiarșii evrei s-au aliat ca să-i smulgă din mână tot ce realizase, fortându-l să accepte împrumuturi înrobitoare care să-l deposedeze de absolut tot ce construise și lansând o campanie de calomnie și distrugere publică și financiară împotriva lui. Frații Pool reproduc (cu naivi-

tate sau cu viclenie) lupta înversunată a lui Henry Ford împotriva haitei care s-a năpustit asupra lui ca să-l despoaie de rodul muncii lui, arătând cum a scăpat din ghearele bancherilor evrei de pe Wall Street prin sacrificii materiale eroice și dând citate din spusele lui Ford de tipul: "De câte ori ceva nu e bine îi găsești pe evrei ... Evreul e un intermediar care nu muncește ca să producă ceva ci ca să profite de pe urma celor care-au produs ceva." Scriu frații Pool: "Ford zicea că omul trebuie să fie lăsat să ia de la societate atâta cât a contribuit la societate; dacă nu contribuie nimic, atunci nici să nu profite cu nimic. El vedea în America un 'element sinistru care constă din intermediari evrei al căror unic scop este să smulgă bani' ... În ziarul lui The Dearborn Independent Ford scrie că evreul 'nu este legat de rodul muncii lui fiindcă nu muncește și nu are roade; el face gheseft cu lucrurile produse de alții și le apreciază doar în măsura în care îi aduc profit.'" În revoluția bolșevică din Noiembrie 1918 din Germania care a dus la prăbusirea Germaniei în primul război mondial Ford vedea propria lui istorie reeditată: atacul evreiesc pentru cucerirea puterii. Frații Pool știu că nici o perioadă din istorie nu apare într-un vid ci crește din cele ce i-au premers; de aceea când discută victoria național-socialismului arată cum Germania a fost despuiată, mutilată și jefuită atât de drastic prin tratatul de la Versailles din 1919 încât mulți demnitari germani au demisionat, neputând semna un tratat atât de nedrept și distrugător, care răpea Germaniei vaste teritorii pur germane cu 6 milioane de nemți, peste 65% din rezervele ei de minereu, 45% din rezervele de cărbune, 72% din zinc, 12% din principalele terenuri agricole, toate coloniile și posibilitatea de a se redresa comercial, impunându-i în același timp să plătească "despăgubiri" de război învingătorilor. Frații Pool se întreabă: "oare au vrut să elimine militarismul german, sau au vrut să distrugă economia Germaniei și s-o elimine de pe pietele lumii? Răspunsul îl vedem când examinăm ce-au făcut cu flota germană ... căci aliații au răpit Germaniei nu numai flota de război ci absolut toate vapoarele de pasageri și întreaga flotă comercială ..." Frații Pool îl citează pe economistul american Ludwell Denny care arată că motivul pentru care Anglia a intentat război Germaniei a fost dorința Angliei de-a elimina concurența germană.

Frații Pool arată cum Thyssen, Krupp, Kirckdorff, cei care-au construit industria germană "stăteau imobili și vedeau cum munca a generației de creatori era distrusă în mod dement. Uzinele au fost închise și-a început demolarea. Era o poveste de groază. În căldura verii anului 1920, muncitorii au fost forțați să-și distrugă mijloacele de supraviețuire ... Nimeni nu scotea o vorbă. Inginerii aliaților se plimbau prin ateliere și însemnau cu cretă colorată mașinile, sculele și uneltele care erau cărate în țările lor. După ce-au ridicat toată prada, a început demolarea cu dinamită ..." Dacă n-ar fi fost distrusă industria și economia Germaniei poporul german n-ar fi acceptat dictatura unui singur om și-a unui singur partid. Frații Pool arată ce ascund cu grijă toți istoricii stabilimentului: că poporul german a avut de ales doar între două forme de totalitarism: cel nazist și cel comunist. Deși ei nu arată cine-i finanța pe comunisti, ei arată că comunistii au fost finanțați din belșug în Germania și că au provocat incidente violente și terorism bine organizat împotriva căruia și-a ridicat Hitler unitățile lui de SS. Un citat inclus în carte din Fritz Thyssen, industria scăpat din mâinile unei bande armate de teroriști bolșevici care l-au răpit de-acasă cu intenția de-al ucide, explică de ce a avut național socialismul succes: "Am trăit toată viața între muncitori. Tatăl meu a muncit alături de ei de la începutul carierei sale. Niciodată muncitorii din fabrica

noastră nu ne-au fost câtuși de puțin ostili, nu ne-au urât niciodată ... toată dezordinea și toată violența au fost cauzate totdeauna de străini," de agitatori politici finantati și importati de la Moscova, zice Thyssen, ca "Radek ... Levine Axelred ... acestia erau cei care cauzau răzmeritele și asasinatele."

Toți revolutionarii pe care i-a cunoscut și i-a mentionat Thyssen erau evrei. Nu numai marii industriasi ca Thyssen, Kirkdorf și Stinnes i-au identificat pe evrei ca autorii suferintelor țării și neamului lor. și masele largi de țărani și fermieri vedeau aceasta. Fratii Pool scriu: "Evreii erau intermediari în multe comunități agrare germane. De obicei ei făceau ghesoft cu vite sau tineau prăvălii. Dar erau cămătari și țărani îi urau atunci când, după o perioadă de greutate, de exemplu după o recoltă rea, trebuiau să accepte împrumuturi cu dobânzi ridicate ca să supraviețuiască." Citim despre "familii izgonite de pe pământul pe care ei și strămosii lor l-au muncit de 300 de ani" de către cămătarii evrei care niciodată nu duceau lipsă de fonduri. Fratii Pool își împănăază cartea cu numeroase povesti adevărate despre suferințele îndurate de poporul german după primul război mondial care aduc o notă personală și dau viață naratiunii. Ei arată cum familiile din clasa de mijloc care au economisit pentru bătrânețe s-au văzut ruinate și reduse la foamete prin devalorizarea monedei, cum speculanti înarmați cu valută străină au smuls din mâinile proprietarilor averi imobiliare pe preturi de nimica, cum o treime din populație soma și o mare parte aveau doar jumătăți de slujbe și cum în iarna grea a anului 1931-32 un frig năpraznic a lovit țara unde aproape nimeni nu-și mai putea cumpăra haine călduroase sau cărbune pentru încălzit. "Hitler", arată fratii Pool, "a fost unul dintre puținii politicieni care au identificat inflația drept arma prin care e jefuită clasa de mijloc de economiile ei pentru bătrânețe" - căci doar clasa de mijloc rezista și atunci, ca și acum, împotriva totalitarismului marxist.

Nu numai Henry Ford avea înțelegere pentru motivele care-l îndemneau pe Hitler. L-au sprijinit, dacă nu financiar, cel puțin moral și Lordul Rothermere, în ziarul său The Daily Mail și Oswald Mosley, cu Uniunea Fascistilor Britanici și Montagu Norman, președintele Băncii Angliei, despre care nu se poate dovedi că l-a ajutat pe Hitler cu bani dar l-a ajutat creându-i legături. Alții prieteni ai lui Hitler în Anglia erau Lordul Sydenham, autorul cărții The Jewish World Problem; Ducele de Northumberland, care avea multe acțiuni ale ziarului The Morning Post; Geoffrey Dawson, editor la Times; ducele de Windsor, care fusese regele Edward III înainte de abdicare; Sir Henri Deterding, capul firmei Anglo-Olandeze Shell. Edward III fusese silit să abdice, nu pentru că dorea să se-nsoare cu o americană divorțată, cum zice legenda, ci pentru că era pro-german. Dar acești simpatizanti nu i-au dat bani lui Hitler.

Cine l-a finantat pe Hitler? Foarte puțini bani a primit de la industrișii germani speriați de comunism; unele sume le-a primit de la femei bogate fascinate de talentul său oratoric, ca soția lui Bechstein, fabricantul de pian; dar cea mai mare parte a fondurilor Hitler le-a primit de la masele poporului german, sub formă de cotizatie de partid și sub formă de prestare de servicii. Peter Drucker, economist american, scrie: "Sprijinul decisiv [Hitler] l-a primit de la pătura de jos a clasei mijlocii, de la muncitori și țărani, care fuseseră cel mai rău loviți ... cel puțin trei sferturi din fonduri proveneau din cotizatii, chiar și după 1930 ... și de la biletele de intrare la adunări, de unde clasele de sus lipseau totdeauna."

3. ISTORIA PE SCURT

Cele ce-au avut loc în Germania între 1918 și 1932 nu constituie o dramă individuală ci un episod într-o tragedie mai amplă care include revoluția bolșevică din Rusia, despuieră natiunilor europene de coloniile lor și instaurarea unui parlament mondial nelegitim sub forma Natiunilor Unite. Această tragedie se apropie azi de deznodământul fatal. Privită în această perspectivă mai largă, istoria scrisă de frații Pool devine clară, căci toate evenimentele secolului nostru sunt legate între ele. Pe scurt:

În secolul trecut capitalismul financiar era concentrat pe scară națională în constelații din diverse țări care concureau între ele și a căror rivalitate industrială și economică a dezlăntuit primul război mondial și lupta pentru posesiunile coloniale de la sfârșitul secolului trecut. Dar la începutul acestui secol dinastiile de bancheri Rothschild, Baring, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet, Warburg, Oppenheimer, Schiff etc. care preluaseră puterea financiară în constelațiile bancare naționale s-au unit peste granițele naționale și-au produs o schimbare radicală creând un sistem financiar internațional unitar pe care intenționează să-l țină sub călcâiul lor. Această schimbare radicală în finanțe a produs o schimbare radicală în politică, căci puterea financiară internaționalistă nu poate tolera autonomia și suveranitatea națională politică.

În acest tablou, sionismul este naționalismul sovîn al celor care detin puterea financiară la cel mai înalt nivel și comunismul este arma ucigașă folosită pentru distrugerea celorlalte naționalisme; acestea două sunt cele două aspecte ale luptei politice pe plan mondial care a creat azi conflicte ce n-au mai existat vreodată în istoria omenirii. Toate schimbările majore care-au apărut în secolul nostru devin inteligibile dacă se cunosc aspirațiile politice ale celor ce controlează finanțele pe plan internațional. Toate luptele zilelor noastre, lupta lui Ford pentru a-și păstra compania pe care el a creat-o, lupta lui Montagu Norman sau Geoffrey Dawson pentru a păstra integritatea națională a capitalismului britanic, lupta lui Henri Deterding pentru a păstra în mâinile fondatorilor englezi și olandezi compania Shell, sau lupta Germaniei împotriva invaziei bolșevismului din afară, sunt parte din lupta civilizației occidentale împotriva inamicului infiltrat din exterior care-i aduce moartea.

CAPITOLUL 6: ANALIZA "ANTISEMITISMULUI"

Capitolul începe cu un citat din cartea lui Alfred M. Lilienthal *The Other Side of the Coin*. Scrie Lilienthal: "Este semnificativ faptul că puternica și bogata comunitate evrească din America n-a fost în stare să studieze niciodată în mod obiectiv și științific cauzele antisemitismului. Nici conducătorii religioși și nici conducătorii laici ai numeroaselor organizații evreiești nu vor să scape din mâini această armă puternică.

Dacă ar permite să dispară prejudecata, și-ar pierde credințioșii ... Asta e conspirația rabinatului, a naționaliștilor evrei și a celorlalți conducători ai evreilor organizați, ca să mențină permanent prejudecățile."

Antisemitismul este cea mai puternică și mai periculoasă minciună, în mod special periculoasă acum, când e folosită pentru a împiedea popoarele occidentale să vadă cum sunt mâinate de la spate în țarcul "Noii Ordini Mondiale," și mai puternică decât orice, căci e susținută de o rețea mondială de organizații care dispun de resurse nelimitate.

Această minciună gigantică este folosită în suprimarea informațiilor și în lichidarea oricărei încercări de a studia sau discuta în mod obiectiv o mulțime de probleme, dintre care cea mai importantă e ce se-ntâmplă în Orientul Mijlociu, unde expansiunea statului Israel crează repercusiuni extrem de alarmante.

Dr. Alfred M. Lilienthal, istoric evreu care vede pericolul sionismului, scrie în cartea sa *The Zionist Connection*: "Cu ajutorul mass-mediei plecate și supuse, oricine critică Israelul sau politica Statelor Unite de a pune interesele Israelului mai presus de propriul interes, este ponegrit de parcă ar fi reîncarnarea lui Hitler ... Cei care au îndrăznit să rupă tăcerea impusă au plătit din greu pentru curajul lor de a se folosi de dreptul democratic pe care credeau că-l au". Lista victimelor care au fost astfel persecutate include pe rabinul Elmer Berger, Dr. Arnold Toynbee, Senatorul Fulbright, James Forrestal, Secretar al Apărării, care a murit zdrobit de caldarâm după ce a căzut, sau mai degrabă a fost aruncat, pe fereastra spitalului unde era internat; apoi pe Moshe Menuhin, tatăl celebrului violonist, autoarea Dorothy Thompson, contele Folke Bernadotte, emisarul ONU asasinat la Ierusalim, generalul Charles de Gaulle, profesorii William Burrows de la Yale și Ernest Hocking de la Harvard. La aceste victime citate de Dr. Lilienthal se pot adăuga mii de alte nume, ca Ernest Bevin, fost Secretar al Afacerilor Externe britanic, filozoful Bertrand Russell, antropologul Arthur Keith, Douglas Reed, scriitor, generalul de brigadă Sir John Glubb, generalul suedez Carl von Horn și Alexandru Soljenițan, scriitor.

Acuzate de "antisemitism", aceste victime au suferit, arată Dr. Lilienthal, "urmăriri, hărțuiri, calomnii, confruntări menite să-i umilească, li s-a luat dreptul la libera exprimare, ... acestea sunt câteva din tehnicile de bază ale organizațiilor sioniste 'umanitare', de 'apărare' ..." Organizațiile care practică aceste tactici sunt conduse de Liga Evreiască împotriva Defăimării, pe scurt ADL [*The Anti-Defamation League*], care avea în 1974 un buget anual de 7,4 milioane de dolari, avea 28 de birouri regionale și avea 300 de salariați. Fiecare birou regional are un comitet compus din "conducătorii și cetățenii de vază din localitate." Organizația aceasta este copiată în fiecare țară din occident și exercită "presiuni enorme, chiar de domeniul șantajului", ne spune Dr. Lilienthal.

Acuzația de antisemitism este o minciună care nu întâmpină nici un fel de rezistență pentru că este o minciună care mimează adevărul în mod foarte eficace, întorcându-l pe dos, exact așa cum mânușa stângă este imaginea identică, dar întoarsă pe dos a mânușii drepte. Căci ceea ce se numește "antisemitism" de fapt este o manifestare a anticreștinismului. Acest truc de întoarcere pe dos a adevărului este bine cunoscut marxism-leninismului, unde popoarele înrobite erau obligate să slăvească eliberarea lor și așa mai departe.

Căci ce-i supără cel mai rău pe sioniști nu este faptul că creștinii, goimii, îi țin deoparte pe evrei, ci dimpotrivă, faptul că sunt dispuși să-i primească și să-i asimileze pe evrei. Isi Leibler, presedintele Consiliului Executiv al Evreilor din Australia, zice: "Principala amenințare care planează asupra supraviețuirii noastre este pierderea crescândă ce-o suferim datorită căsătoriilor mixte și asimilării noastre ... aproape toți tinerii noștri merg la universitate ... lucru bine venit, dar pe de altă parte lucru care favorizează asimilarea, căci universitățile niciodată n-au acceptat separarea în grupuri religioase, etnice și separatiste" (*The Australian Jewish Times*, 30 Decembrie 1979).

Leibler recomandă intensificarea creșterii copiilor evrei în spirit separatist.

Toți conducătorii evreimii se tem ca și Leibler de efectul generozității și liberalismului cu care-i acceptă creștinii pe evrei. Cităm la-ntâmplare: Howard Morely Sachar scrie în *The Course of Modern Jewish History*: "Nationalismul evreiesc ... a fost reacția la pericolul asimilării. .. de aceea Yehiel Michel Pines și Zeev Wolf Jawitz au reînviat felul de trai al gheto-ului..." Dr. Joseph Kastein, unul dintre cei mai celebri istorici ai evreilor, zice: "Să nu uităm marea învățătură a istoriei noastre că antisemitismul nu e o problemă pentru evrei, ci pentru ceilalți" (*History and Destiny of the Jews*). Louis Golding scrie și el: "Antisemitismul nu e o problemă pentru evrei, ci pentru ceilalți" (*The Jewish Problem*).

Astfel, rasismul practicat de evrei pe ascuns, provoacă o reacție la "ceilalți" pe care-i lezează și replica celor lezați e apoi condamnată sub numele de "antisemitism."

Antropologul Sir Arthur Keith arată: "Trebuie să menționăm o altă caracteristică rasială a evreilor. Ei au un 'dublu cod' de comportare: față de ai lor au un cod (de prietenie) și față de toți ceilalți un altul (de dușmănie). Am văzut că existența unui 'dublu cod de comportare' este un indiciu că se naște o rasă."

Savantul evreu Bernard Lazare scrie: "Deoarece dușmanii evreilor aparțin la rase diferite și trăiesc departe unii de alții, sub legi diferite și guvernați de principii diferite, deoarece au obiceiuri diferite și sunt diferiți ca mentalitate unii de ceilalți, astfel încât nu este posibil să judece la fel despre nici un subiect, trebuie că cauza antisemitismului a fost din totdeauna ceva inherent Israelului și nu ceva extern" (*Anti-Semitism*).

Iată-i deci pe egalitarii fanatici și intelectualii stângiști din occident cum promovând cu fervoare crezul lor egalitar au promovat de fapt ca stăpâni ai tuturor pe cei mai fanatici rasisti și separatiști care-și asumă supremația asupra celorlalți.

"Intelighenția progresistă" visează c-a instaurat o lume fără rase și naționalități în care domnește pacea și buna înțelegere între toți oamenii-cetățeni ai universului, în timp ce evreii, colegii lor în opera de distrugere a naționalităților, o fac pentru a realiza triumful rasei lor asupra masei amorfe de sclavi la care-au fost reduși ceilalți.

Dr. Nahum Goldman scrie cu uimitoare sinceritate: "Noi suntem cei mai separatiști, dar și cei mai universalști oameni din lume" (*The Jewish Paradox*) și continuă arătând că separatismul e pentru "noi, evreii", iar universalismul e pentru "ăilalți".

Cea mai bună descriere a metodelor folosite pentru a distruge vitalitatea, independența, creativitatea și conștiința națională a popoarelor de goimi o dau Protocoalele Înțelepților Sionului. Arată aceste protocoale că un factor major în distrugerea planificată a culturii care cauzează decăderea națiunilor, este falsificarea disciplinelor academice care studiază omul, adică antropologia, psihologia, etnologia, genetica umană, știința politicii și istoria.

Cel mai frapant exemplu îl oferă psihologia: Dr. Thomas Sasz arată cum anti-creștinismul lui Freud stă la baza tiradelor lui împotriva religiei creștine și devotamentului lui pentru sionism: "Imaginea ce-o are publicul despre Freud ca un iluminat, emancipat, nereligios, care a 'descoperit' cu ajutorul psihanalizei că religia e o boală mintală, e o gogoriță ... din primele zile a sprijinit sionismul; îl cunostea și-l respecta pe Herzl; ... fiul lui era membru al organizației sioniste Kadimah, unde el însuși era membru de onoare" (*The Myth of Psychotherapy*). Dr. Sasz arată apoi cum imaginea ce-o avea publicul pe-atunci despre evrei ca "liberali, progresiști, oameni de știință" făcea ca orice creștin ce ridica obiecțiuni la freudianism să fie acuzat de antisemitism.

De aceea criticile evreilor l-au supărat pe Freud cel mai mult, ca cele ale lui Karl Kraus, care-a zis că "psihanaliza e o boală pe care pretinde c-o tratează", sau ale lui Theodor Lessing, alt scriitor evreu care-a zis că "psihanaliza e o monstruozitate a spiritului evreiesc". Dr. Sasz, el însuși evreu și profesor de Psihiatrie la Universitatea din New York, arată cum avocații lui Freud acuzau de antisemitism pe orice creștin care demonstra că freudianismul este nu atât o știință, cât o activitate evreiască, sau că, așa cum îl practică Freud și ciracii lui, e o practică imorală și urâtă. Când însă un evreu aducea aceste critici, atunci se pretindea că sunt o dovadă de slăbiciunea minții lui sau de faptul că suferea de un complex evreiesc de ură împotriva lui însuși. Cum mahomedani nu erau la Viena și dacă erau nu le păsa de Freud, nimeni n-a putut evalua în mod științific freudianismul, arată Dr. Sasz.

Remarca Dr-lui Sasz că freudianismul n-are nimic de-a face cu știința, doar cu evreimea, se aplică și la alte doctrine "științifice", ca de exemplu la antropologia lui Franz Boas care pretinde că nu există diferențe psihice între rase în ciuda diferențelor fizice evidente. Toți promotorii acestei antropologii egalitare sunt evrei: Boas (părinți evrei din Rusia), Ruth Benedict (din New York, profesoară la Columbia University), Isador Chein (New York, staroste la Curtea Supremă în desegregarea rasială), Theodosius Dobjanski (din Rusia, profesor de Zoologie la Columbia University), Melville Herșcovici (profesor de Antropologie la Northwestern University), Otto Klineberg (lector de antropologie și psihologie la Columbia University), Ashley Montagu (nume schimbat, profesor de Antropologie la Rutgers University), Gene Weltfish (lector de Antropologie la Columbia University) și așa mai departe.

Savanții creștini care încearcă să-l combată pe Boas n-o pot face, căci ei tratează cu curtoazie academică și argumentează pe tărâm științific, iar Boas și ciracii lui tratează de pe pozițiile militante ale politicii sionismului de distrugere a culturii și identității tuturor ne-evreilor și de promovare ca unică stăpână supremă a rasei evreiești în mod riguros păstrată pură și separată. De aceea imediat ce un savant adevărat încearcă să aducă date și fapte, școala lui Boas explodează cu invective ca "rasiști", "fasciști", "naziști" și chiar "demenți", împotriva argumentelor științifice ale oponentilor.

Exact la fel se-ntâmplă cu istoricii care scriu despre cel de-al doilea război mondial: povestea cu cei 6 milioane de evrei chipurile gazați de nemți nu e un fapt istoric, ci o afirmație ce aparține ideii naționale evreiești; de aceea nu se permite analizarea științifică a acestei legende și invectivele cu care li se pune pumnul în gură cercetătorilor cinstiți sunt însoțite uneori de violență fizică.

Azi sunt intimidați și terorizați mai ales creștinii, iar în trecut când conducerea evreiască era mai puțin atotputernică erau intimidați și terorizați evreii pentru a-i menține solidari în grup compact. Bernard Lazare scrie că evreii moderni nu mai știu ce-nseamnă ritualurile religioase, iar iudaismul rabinic e, zice el, "o religie a raționalismului." "Conștiința națională", zice el, nu religia, îi ține pe evrei uniți; evreul n-are religie, e chiar ateu, zice Lazare, "dar tot evreu rămâne căci crede în rasa lui." Citate similare se pot aduce din alți scriitori evrei.

În momentul de față patima care-i ține pe evrei strâns uniți nu mai e teama de ceilalți, ci lăcomia pentru bunurile celorlalți. Bernard Lazare se laudă cu asta: "Evreul care e personal mai dotat decât ceilalți concurenți își sporește avantajul fiind strâns unit cu ai lui ... și astfel puterile lor sporesc acționând în comun."

Dar cum e evreul personal mai dotat decât ceilalți concurenți?

Boris Pasternak, evreu și el, a remarcat că numai mediocritățile își caută avantajul organizându-se în blocuri pentru a elimina competiția - și conducătorii evreimii l-au atacat imediat pentru că este "un evreu antisemit."

Astfel în societatea burgheză contemporană unde numai averea personală contează evreii au monopolizat afacerile, profesiunile și politica, iar goimii s-au așternut supuși la picioarele lor cerșind fiecare avantaje personale.

Cum se poate remedia decăderea societății? În primul rând prin înțelegerea exactă a stării de lucruri, prin evitarea unei reacții emoționale dictate de lozinci. Chiar Isi Leibler, citat mai sus, ne dă răspunsul: prin o mai mare asimilare a acestui element separatist și distrugător. Căci cu cât e mai asimilat cu atâta e mai puțin distrugător; asimilarea e pericolul lui și salvarea celorlalți.

În al doilea rând națiunile trebuie să știe cum acționează "dublul cod moral" și să nu-l practice, dar nici să nu-i cadă victime. Grupul separatist și distrugător trebuie asimilat prin curtoazie și dreptate, dar nimeni nu trebuie să cadă victimă minciunilor și propagandei. De două mii de ani am văzut că așa-zisul antisemitism este de fapt reacția la anticreștinism; dar am văzut și că gloata înfuriată și violentă nu face nimic bun și nu rezolvă problema. Nu trebuie să uităm însă că acuza mincinoasă de antisemitism este arma chimică cu care-și paralizează victima forțele care împing națiunile spre catastrofa globală.

CAPITOLUL 7: ISTORIOGRAFIA EVREIASCĂ

Un exemplu excelent este cartea Dr-lui Gideon Shimoni, lector de Ebraism Contemporan la Universitatea Ebraică din Ierusalim *Jews and Zionism: the South African Experience 1910-1967* (Oxford University Press: Cape Town, 1980). Scrisă pentru evrei, cartea arată istoria Africii de Sud în ultimii 60 de ani din punctul de vedere exclusiv al intereselor unei fracțiuni minuscule a populației; iar în cele 364 de pagini ale cărții nu există nici un cuvânt de interes sau milă pentru imensa majoritate a oamenilor de-acolo, decât atunci când pot fi folosiți în interesul evreilor. Zice Henry L. Feingold, profesor de Istorie la Universitatea din New York: "Oare au evreii ceva idiosincronic ... care rezistă studiului și uneltelor cercetării moderne?" (Special Interest Report publicat de Consiliul American pentru Iudaism, August 1982).

Răspunsul i-l dă istoriograful evreu de limbă franceză James Darmesteter, care spune: "Nu toți cei care cercetează [istoria religiilor] ajung la așa un grad de senină imparțialitate încât să studieze faptele doar pentru a le înțelege, astfel încât gândirea lor să fie la un nivel care să nu le permită să tragă concluzii dictate a priori de prejudecăți efemere ale politicii, ale credinței religioase, sau ale metafizicii" (Camp d'Oeuil sur l'Histoire du Peuple Juif, Paris, 1892). Pentru care James Darmsteter a fost declarat de către Richard J.H. Gottheil că nu este evreu adevărat, ci este un "francez de rasă evreiască" (Zionism). Deci poți fi sau istoric evreu sau istoric cu respect pentru fapte și adevăr, dar nu amândouă deodată.

Asta nu înseamnă că toți istoricii care nu sunt evrei au scris istorii care respectă faptele și adevărul; de fapt, o foarte mică parte din scrierile istorice respectă faptele și adevărul. Căci istoria o scriu învingătorii care prezintă faptele în spre lauda și folosul lor. Tot așa cum cenzurează și dictează ce se publică și se știe despre evenimentele contemporane, deținătorii puterii cenzurează ce se știe și se publică despre trecut.

Totuși există diferențe între istoria scrisă de evrei și cea scrisă de ceilalți.

Diferența principală o constituie subiectul, care în primul caz este exclusiv despre comunitatea evreiască și nu are nici o legătură cu viața maselor de oameni ale națiunilor-gazdă. Cuvintele folosite sunt uneori necunoscute publicului larg în orice limbă e scrisă istoria, căci sunt termeni legați de politica și ritualurile sionului care nu apar în dicționare.

Deși foarte multe cărți de istorie scrise de ne-evrei nu respectă faptele și adevărul, există și cărți care le respectă. Astfel, în timp ce istoriografia pe linie din Marea Britanie turna în urechile publicului minciunile nerușinate ale guvernului britanic despre războiul burilor din Africa de Sud, cartea lui J.A. Hobson *The War in South Africa* (James Nisbet, London, 1900), sau a lui Thomas Pakenham *The Boer War* (Jonathan Ball and Weidenfeld & Nicholson), sau autobiografia locotenent-generalului Sir William Butler (Constable, London, 1912) sunt veridice. Adevărul mai străbate la iveală în istoriografia ne-evreiască, chiar dacă o face târziu, când, vorba Lordului Acton, "pe nimeni nu-l mai servește suprimarea aceluia adevăr."

Dar în toată istoriografia evreiască nu există de-a lungul secolelor nici o singură pagină care să nu fie total pusă în slujba unei concepții foarte înguste și atotputernice despre interesul național al evreilor și adesea promovarea acestui interes este însoțită de blesteme și invective adresate acelor istoriografi evrei care au încercat să reconcilieze interesele morale ale evreilor cu cele ale celorlalți oameni; unul dintre evreii cei mai înverșunat blestemați de către evrei a fost filozoful Baruch Spinoza.

O astfel de încercare de reconciliere a făcut Moses Maimonides, născut la Cordova în 1135, pe vremea când acolo se afla centrul talmudic, centrul politicii naționale evreiești. El a scris: "Nu e voie să înșeli pe nimeni în afaceri. Iudaicii și ne-iudaicii trebuie tratați la fel ... Cei care-și închipuie că e voie să-i înșeli pe goimi greșesc din ignoranță ... Atotputernicul nu vede cu ochi buni înșelăciunea, duplicitatea, amăgirea, tragerea pe sfoară a goimilor căci "toți cei care fac nedreptăți sunt urâți în ochii Domnului Dumnezeuul tău". Pentru aceste cuvinte rabinii talmudici ai comunității evreiești au pretins Inchiziției spaniole să-l condamne pe Moses Maimonides, zicând: "Dacă vă curățați de ereticii voștri, trebuie să-i curățați și pe ai noștri" (vezi Douglas Reed, *The Controversy of Zion*). Recent, Dr. Alfred Lilienthal, renumit savant evreu și autorul cărții *The Zionist Connection*, a fost excomunicat de către ierarhia evreiască din Statele Unite.

Națiunea evreiască, care nu mai are nici o identitate religioasă căci chiar și istoriografii evrei recunosc că religia nu mai joacă nici un rol și care nu are teritoriu național căci trăiește împrăștiată pe teritoriile naționale ale ne-evreilor, este strâns unită datorită politicii stringente de separare de ceilalți oameni și deghizare de ochii lumii.

Separatismul și secretul vieții naționale evreiești face adevărata ei cunoaștere istorică foarte grea.

O mare parte din cartea lui Shimoni e dedicată luptei dintre sionism, care e o ideologie națională nereligioasă și iudaism. Printre iudaisti era Reverendul A.P. Bender din Cape Town, care zicea că cucerirea "țării făgăduinței" promise de Iehova lui Moise o va face Dumnezeu și că sionismul e o iluzie, iar evreii ar face mai bine să trăiască în pace pe pământurile pe care se află. Dar sionismul făcea mari progrese în Africa de Sud, unde, zice Shimoni, era mult mai puternic decât în Marea Britanie sau America și unde generații de tineri evrei au fost crescuți în sionism și nimic altceva.

Cartea lui Shimoni are un ton total lipsit de religiozitate și demonstrează clar că evreii care trăiesc în sânul națiunilor occidentale sunt o organizație politică foarte bine încheată străină intereselor naționale locale și integrată la nivel internațional ca o națiune separată de toate celelalte cu interese naționale și valori total diferite și despărțite de ale gazdelor. Nicăieri în cartea lui Shimoni nu se spune că evreii consideră Israelul ca fiind patria mamă în care doresc să se întoarcă; această poveste despre destinul imaginar al evreilor este aproape exclusiv servită creștinilor. Dr. Alfred Lilienthal arată cum denomițiile "creștine" evanghelice din interiorul Israelului slujesc cu neprecupețire interesele sioniste (Middle East Perspective, Decembrie 1984).

Pericolul de moarte pentru cultura creștină îl constituie această națiune supranațională străină națiunilor gazdă care are enormă și decisivă influență asupra guvernelor tuturor țărilor gazdă, inclusiv în fosta Uniune Sovietică (și înainte și după schimbarea numelui ei), în toate domeniile, cel economic, cel politic și cel cultural. Cercetătorilor occidentali le revine sarcina de a prezenta în mod științific o istoriografie care a fost în mod riguros ascunsă de ochii națiunilor-gazdă. Această sarcină este cu atât mai urgentă cu cât evenimentele contemporane din Orientul Mijlociu ating interesele tuturor națiunilor, dar deciziile luate favorizează numai interesul națiunii evreiești.

Antropologul Sir Arthur Keith examinează succint în cartea sa *A New Theory of Human Evolution* fenomenul "antisemitismului" și prezentarea lui este amplu sprijinită de aproape toate istoriile, biografiile și autobiografiile scrise de evrei de-a lungul secolelor. Scrie Arthur Keith: "evreii duc o luptă continuă împotriva popoarelor în mijlocul cărora trăiesc". Această luptă este deghizată în zilele noastre sub masca "luptei pentru pace", așa cum o dezvăluie satiric George Orwell în cartea sa 1984, unde "inginerii noii societăți" demonstrează cum "războiul e pace și pacea e război". Cartea lui Orwell analizează una din metodele cu care elita subjugă și conduce masele. E bine cunoscută de toți cei care-au trăit sub comunism. Dar în afara lagărului socialist s-au aplicat și se aplică alte metode în domeniul finanțelor pieței "libere", în mass-media, în partidele politice, în sistemul judiciar, în învățământ și în domeniul artelor, metode care includ, după cum arată Shimoni, acte de violență, de terorism și de revoluție subversivă.

Dr. Shimoni descrie organizarea revoluției subversive în Africa de Sud de către evrei și nu explică, nici nu justifică nimic, știind că cititorii lui, fiind evrei, au prezent în minte contextul interesului național evreiesc pentru care s-a răsturnat guvernul Africii de Sud. El arată că lupta a început în 1950 când guvernul Africii de Sud a introdus legea împotriva comunismului: "Nume evreiești apăreau tot timpul pe fiecare fațetă a luptei: printre liberalii reformiști; printre radicalii comuniști din opoziție; în curtea cu juri, ca acuzați sau ca avocați ai apărării; pe listele celor cărora li s-a interzis activitatea politică organizată sau a celor care emigrau ca să nu fie arestați. Au fost proeminente mai ales în timpul procesului intentat trădătorilor așa de vast comentat în ziare... Procesul a-nceput în Decembrie 1956 cu arestarea a 156 de persoane acuzate de trădare sub formă de conspirație pentru răsturnarea statului cu mijloace violente și înlocuirea lui cu un stat bazat pe comunism. Dintre arestați 23 erau albi, mai mult de jumătate din ei erau evrei." Shimoni dă numele lor: Yetta Barenblatt, Hymie Barsel, Lionel (Rusty) Bernstein, Leon Levy, Norman Levy, Sydney Shall, Joe Slovo, Ruth (First) Slovo, Sonia Bunting, Lionel Forman, Isaac Horvitch, Ben Turok, Jacqueline Arenstein, Errol Shanley, Dorothy Shanley, adăugând: "capac la toate, într-o fază a

procesului avocații apărării erau conduși de Israel Maisels, dar șeful acușării era nimeni altul decât Oswald Pirow. Juxtapunerea e izbitoare: Maisels, proeminent conducător evreu, îi apără pe cei acușati că vor să răstoarne pe supremații albi; Pirow, naționalistul extrem africaner și fost simpatizant nazist, apărând supremația albă."

Dar cartea lui Shimoni nu pomenește de nici un conflict între cei care vor să răstoarne guvernul cu violență și restul comunității evreiești. Aceeași îngăduință o arată comunitatea evreiască față de revoluția sângeroasă din 1963 când la un raid al poliției s-a găsit în locuința luxoasă a lui Arthur Goldreich din Rivonia, lângă Johannesburg, aproape toată conducerea mișcării revoluționare negre comuniste Umkonto we Sizwe (Lancea națiunii), incluzând, scrie Shimoni, "pe Sisulu și Kathrada, conducătorii Congresului African și-al Congresului Indian, ambele organizații interzise, care se ascundeau de poliție. Cinci dintre cei arestați erau albi, toți evrei. Erau: Arthur Goldreich, Lionel Bernstein, Hilliard Festenstein, Dennis Goldberg și Bob Hepple".

Dublul rol jucat de comunitatea evreiască în distrugerea Africii de Sud îl explică Nathaniel Weyl în cartea sa *Traitor's End*, unde scrie: "Un ingredient și mai important poate a fost rolul conducător al evreilor în Africa de Sud în finanțe, minerit și alte posturi de comandă în economia națiunii pe de o parte și în mișcările revoluționare și de reformă rasială pe de alta. De la-nceput evreii au fost în fruntea partidului comunist și-al diferitelor lui fronturi. Tot ei erau și-n fruntea diverselor mișcări care căutau să rupă barierele care separau populația albă de ceilalți."

Astfel vedem ciudata contradicție dintre situația privilegiată a unei minorități etnice bogate și participarea ei covârșitor de mare, enorm de disproporționată față de numărul membrilor ei printre restul populației, în organizațiile subversive care tindeau să răstoarne societatea în care prospera. Cartea lui Shimoni și celelalte cărți adresate exclusiv cititorilor evrei nu explică acest paradox, care devine explicabil doar prin prisma tezei lui Keith că națiunea evreiască se află în război permanent împotriva majorității-gazdă; acest război permanent este condiția menținerii acestei națiuni lipsite de religie, limbă națională, sau teritoriu național. Războiul permanent se duce împotriva națiunilor gazdă pentru a le distruge ca națiuni, asigurându-se astfel perpetuarea acelei singure națiuni internaționale lipsite de teritoriu și limbă națională, națiunea evreiască.

Shimoni pleacă de la teza că antisemitismul nu are nici o justificare, deoarece tot ce fac evreii pentru promovarea intereselor lor de grup trebuie să fie admis. Antisemitismul, după el, este o perversiune morală descrisă prin cuvintele "rasism" și "intoleranță", asociată cu ideologii diabolice ca "nazismul" sau "fascismul" și alte forme de regim totalitar, bineînțeles în afară de comunism care e deseori menționat de Shimoni, dar niciodată cu dezaprobare. Descriind perioada când în Africa de Sud toți albi care erau membri ai partidului comunist erau evrei și Israelul tot timpul vota la ONU împotriva Africii de Sud, Shimoni scrie: "... o organizație numită Comitetul Inter-religios Anticomunist ... edita o publicație bilingvă care dădea impresia că există o legătură între evrei și comunism. Aducând 'dovezi' luate din propaganda standard neo-nazistă, urmărea să arate cum că comunismul și bolșevismul ar fi fost promovate de evrei. În Africa de Sud aceste insinuări erau foarte insidioase căci acest comitet anti-comunist se bucura de auspiciile bisericilor afrikaanere. Protestele Biroului Deputaților [noștri] n-au avut nici un succes. Ni s-a răspuns că în lumina 'marelui procentaj de nume evreiești printre membrii partidului comunist', comunitatea noastră

evreiască ar trebui să-și declare poziția în 'lupta împotriva comunismului lipsit de Dumnezeu'." Dar evident că comunitatea evreiască n-a vrut să se declare în mod deschis împotriva "comunismului lipsit de Dumnezeu" și nici n-ar fi putut s-o facă, după cum n-ar fi putut dovedi că nu era adevărată strânsa legătură dintre comunitatea evreiască și comunism înainte, în timpul și după revoluția bolșevică. Așa că Biroului Deputaților comunității evreiești nu i-a rămas decât unica resursă la care recurge în toate cazurile: să treacă cu indignare la invective.

La fel, când la un Simposion Internațional asupra Comunismului de la Pretoria, din 1966, generalul-maior Hendrik van den Bergh, șeful poliției din Africa de Sud, a arătat legătura dintre evrei și comunism, Biroul Deputaților n-a putut să facă nimic altceva decât să-l atace pe general cu indignare și să-i pretindă să-și retracteze spusele, fără să încerce să dovedească ceea ce nu puteau dovedi și anume că spusele generalului nu sunt adevărate și fără să permită nimănui să cerceteze adevărul.

În occident n-a existat niciodată și nu există antisemitism. Popoarele occidentale totdeauna au fost dispuse să-i asimileze pe evrei și i-au primit cu brațele deschise.

De-a lungul secolelor nenumărați evrei au dispărut contopiți fiind cu popoarele printre care trăiau; și toți evreii din lume ar dispărea la fel și-ar îngroșa rândurile națiunilor gazdă dacă nu i-ar opri politica lor de exclusivitate și codul lor de duplicitate morală cerut de exclusivismul lor. Așa-zisul antisemitism nu este decât reacția celorlalți la refuzul evreilor de a se lăsa acceptați și asimilați și la faptele pe care le comit evreii motivați de acest refuz. Oricine citește publicațiile evreiești (foarte puțini occidentali o fac) vede clar că spaima cea mare a conducătorilor evreimii o constituie asimilarea evreilor, contopirea lor cu națiunile-gazdă. Orice semn cât de mic de ostilitate din partea vreunui ne-evreu este imediat făcut din țânțar armăsar și umflat de sute de mii de ori, la proporții gigantice, cu mari surle și fanfare, pentru a-i ține pe evrei speriați și uniți în ghetoul lor spiritual și pentru a-i face să le treacă gustul pentru prietenia cu națiunile gazdă. O consecință a acestui fapt care ar fi ridicolă dacă n-ar fi tragică este sentimentul de vinovăție pe care-l au mulți goimi pentru "crimele" pe care ei chipurile le comit împotriva evreilor fără să știe - când aceste crime nu există și nu se pot dovedi, în timp ce acțiunile evreilor de separare și de subjugare a goimilor se pot dovedi. Cartea lui Shimoni se ocupă pe larg de eforturile conducătorilor evreimii din Africa de Sud făcute pentru ca să împiedice generațiile tinere de evrei de la înfrățirea cu ceilalți oameni, de la asimilare. După ce trece în revistă mișcările de tineret evreiești și lagărele evreiești de antrenament și îndoctrinare Habonim, el scrie: "Alt indiciu al puterii sionismului în Africa de Sud este fenomenala dezvoltare a școlilor evreiești după 1948. În 1967 erau 14 astfel de școli în orașele mari ale sudului Africii, unde umblau 5500 elevi la cursul primar și secundar, cuprinzând cam 30 % din toți copiii evrei de vârstă școlară. Deși nu erau create sau conduse de Organizația Sionistă, protagoniștii și promotorii lor erau aproape toți sioniști. Cum am arătat mai sus, în 1945 s-a incorporat formula 'învățământul evreiesc pe baze largi tradiționale-naționale' în constituția Ministerului Învățământului".

Dar eforturile celorlalți cetățeni ai Africii de Sud de a-și crește copiii pe baze largi tradiționale creștine nu trebuiau permise: scrie Shimoni că Educația Național-Creștină pe care-o doreau aceștia a fost "o altă expresie reacționară și deci în mod potențial antisemită a naționalismului afrikaaner".

Keith a arătat că acest cod de duplicitate morală, această despărțire a ceea ce e drept pentru "noi" și ceea ce e drept pentru "ăilalți", permanent prezente în evoluția evreilor prin istorie, sunt caracteristice în faza de formare a unei rase și sunt de asemenea elementul de coeziune a unui grup rasial. Dar ceea ce apare numai la evrei este faptul că ei practică această duplicitate în sânul guvernului națiunii-gazdă, pe teritoriul națiunii-gazdă, periclitând astfel existența națiunii-gazdă și creând uneori situații primejdioase chiar pentru ei. Cartea lui Shimoni abundă în exemple, care-l fac pe cititorul neinițiat și neobișnuit cu duplicitatea morală să ametească, așa cum ametește cel care încearcă să urmărească logica materialismului dialectic marxist-leninist, unde numai ceea ce e "pe linie" e adevărat: un fapt real e adevărat dacă ne convine "nouă", iar dacă nu slujește cauzei "noastre" nu e adevărat, astfel încât e posibil ca același fapt să fie și adevărat și neadevărat în același timp, cum a arătat George Orwell.

Probabil că evreii din toată lumea sunt foarte amuzați văzând cum toți goimii fac spume la gură condamnând "apartheid"-ul afrikaanerilor, care-au încercat să se apere de distrugere cu metoda separatismului pe care o folosește națiunea evreiască sub numele de sionism de zeci de secole cu mare succes fără ca nimeni să protesteze.

Și în timp ce în toate colțurile lumii evreii conduceau campania împotriva guvernului Africii de Sud, evreii din Africa de Sud, mulți dintre ei cetățeni ai statului Israel, cooperau la nivelul cel mai înalt cu guvernul Africii de Sud în finanțe, industrie, industria apărării militare și securitatea națională (vezi Israeli Foreign Affairs, Februarie 1985).

Exemplele de duplicitate morală și intelectuală sunt cu sutele în cartea lui Shimoni; dăm aici unul destul de frapant, legat de nazism sau național-socialism.

Național-socialismul, sau nazismul, e tot ce poate fi mai rău pe lume, nu-i așa?

Nu când îl practică evreii, ne răspunde Shimoni; atunci e cel mai bun lucru din lume. În 1930, ne arată el cu satisfacție, partidul Socialist [Naționalist] Sionist făcea mari progrese în Africa de Sud. Socialismul internaționalist al lui Lenin și Stalin și cel naționalist al lui Hitler sunt dușmani de moarte, nu-i așa? Nu-i așa, căci național-socialismul sionist, arată Shimoni, "afirmă că este alături de mișcarea socialistă din toate țările și a tuturor popoarelor în lupta lor pentru 'lichidarea capitalismului bazat pe proprietatea privată pentru a instaura în locul lui o societate socialistă bazată pe proprietatea colectivă asupra mijloacelor de producție.' Dar pentru evrei condiția primordială pentru instaurarea socialismului era crearea unei patrii evreiești în Palestina astfel încât ... să se normalizeze existența lor națională. Sionismul este încarnarea unui naționalism progresist care este compatibil cu socialismul după formula 'Socialist în conținut și național în formă'". Deci național-socialism pentru "noi", socialism internaționalist pentru "ăilalți"; un cod pentru "noi", altul pentru "ăilalți"; puterea pentru "noi", dezarmarea pentru "ăilalți". Cum ar putea exista o istoriografie obiectivă, care să cerceteze și să dezbată faptele, când a priori se enunță că adevărul este cel care coincide nu cu faptele, ci cu interesele separate ale grupului "nostru" și nu e voie să se cerceteze sau să se dezbată nimic? Nimeni nu poate citi și pricepe istoriografia scrisă pe aceste linii dacă nu e capabil de "dubla gândire" așa de perfect definită de George Orwell pe care-o practică acești istorici. Scrie Orwell: "Dubla gândire e capacitatea de a crede și accepta simultan două credințe contradictorii ... Acest proces trebuie să fie conștient, căci altfel nu e destul de precis, dar trebuie să fie și inconștient, căci altfel ar crea o senzație de falsitate și de vinovăție ... Să spui minciuni sfruntate

pe care însă le și crezi știind că sunt minciuni, să uiți ce nu-ți convine și apoi, când îți convine, să scoți din nou la iveală ce-ai uitat, dar numai pentru perioada în care-ți e util, să negi existența realității obiective, dar între timp să ții cont de realitatea a cărei existență o negi - toate acestea sunt strict necesare. Trebuie să gândești dublu chiar când te gândești la termenul de gândire dublă. Căci folosind acest cuvânt admiți că măsluiești adevărul; dar folosind gândirea dublă ștergi din minte acest lucru; și tot așa la infinit, minciuna făcând tot timpul un pas înaintea adevărului" (1984).

Istoriograful evreu nu are senzația că scrie falsuri și n-are remușcări; așa cum toate formele de viață din natură se simt justificate camuflându-se și deghizându-se pentru a se ascunde de animalele de pradă ce le-ar putea mânca, el se simte justificat camuflând și deghizând adevărul din cauză că pericolul asimilării lui în națiunea gazdă este pentru grupul separatist un pericol de moarte. "Gândirea dublă" e ca păcatul original, inerentă în oameni de când au descoperit că un neadevăr are același efect ca și adevărul cu condiția să fie crezut și că poți să-ți impui voința asupra altora dacă-i faci să creadă că faptele sunt așa cum le măsluiești tu. Dacă-l minți pe unul că-i arde casa, el se va comporta exact așa cum s-ar comporta dacă într-adevăr i-ar arde casa.

Astfel în loc de cunoașterea adevărului se practică convingerea maselor, cum zice și Plato când arată în Fedrus 261 cum opiniile create prin propagandă joacă rolul cunoașterii. Dar activitatea propagandistică cere eforturi căci fiecare măsluire a faptelor și fiecare argument mincinos cere să se incorporeze tot mai multe lucruri contrare adevărului în procesul de gândire, ceea ce duce la riscul pierderii legăturii cu realitatea. Rezultatul este o stare de alienare, o stare schizofrenică în care nu se mai poate distinge adevărul de neadevăr. Dar, după cum antrenamentul face posibile performanțe musculare care păreau imposibile, tot așa face posibile performanțe mintale de care n-ar fi capabili cei neantrenați sau neinițiați. Această "dublă gândire" este o armă extrem de puternică în secolul nostru în războiul psihologic practicat cu multă măiestrie de naționaliștii evrei, fie ei de nuanță comunistă sau sionistă și cu mai puțină măiestrie de ne-evreii care se pun în slujba lor. De fapt e mare diferență între capacitatea de "dublă gândire" a activiștilor politici evrei și-a supușilor lor activiști politici ne-evrei, căci primii sunt însuflețiți de instinctul rasial și de secole de experiență, iar cei din urmă n-au nimic ce să-i însuflețească decât o ideologie stângistă care n-are nici o legătură cu existența lor biologică. "Dubla gândire" a unuia dus de nas ca Whittaker Chambers (care-a depus ca martor în procesul lui Alger Hiss, spionul Uniunii Sovietice plasat la cel mai înalt nivel în guvernul american pe vremea războiului rece și care a dezvăluit cum a fost el păcălit să devină comunist și pro-sovietic) e mult diferită de "dubla gândire" a istoriografului și profesorului universitar Norman Cohn.

Whittaker Chambers s-a prăbușit sub povara unei vieți în care vedea una și trebuia să creadă și să facă exact opusul a ceea ce vede. "A trebuit să-mi transform felul de viață și de gândire", povestește el. "A trebuit să mă debarasez de influențe care m-au stăpânit mulți ani de zile. S-a întâmplat ca toți cei ce mă influențaseră să fie aproape exclusiv evrei. Nu dau vina pe acele influențe. Dau vina pe mine fiindcă m-am putut lăsa influențat de ele." (Whittaker Chambers într-o scrisoare către un prieten din 1943). Dar Norman Cohn poate să creadă cu convingere fierbinte ceea ce știe că nu e adevărat și nu se prăbusește sub acest efort mintal, căci pe de-o parte e antrenat și pe de alta îl ajută instinctul rasial. În ultimul capitol al cărții sale Warrant for Genocide, Norman Cohn atribuie reacțiile ne-evreilor la acțiunile evreilor unui "mecanism psi-

hologic prin care oamenii văd în purtarea altora tendințe anarhice pe care se tem să recunoască că le au ei înșiși". El scrie: " ... evreii sunt văzuți colectiv în mod inconștient și ca un 'copil rău', adică un fiu rebel plin de dorința de-a-și asasina tatăl și ca un 'tată rău', adică unul care-l poate tortura, castra sau ucide pe fiul său ... După Sigmund Freud, mulți psihanaliști au zis că evreii sunt văzuți în mod subconștient de către creștini ca fiind 'fii răi', rebeli, pentru că-l resping pe Dumnezeu creștinilor; asta înseamnă că prin tradiție le-a venit ușor creștinilor să-l facă pe evreu țapul ispășitor pentru impulsurile lor subconștiente pe care le au împotriva tatălui sau împotriva Dumnezeului lor."

Și mai departe scrie Norman Cohn: "În mod subconștient, evreul este și mai des identificat cu un 'tată rău' decât cu un 'fiu rău'. Asta e ușor de înțeles, căci raportul istoric dintre evrei și creștinism și Europa face ca în mod inevitabil evreii să reprezinte pentru europenii creștini o figură paternă colectivă."

Căci ca popor format evreii sunt desigur mult mai vechi decât majoritatea popoarelor europene și nu numai atât: religia iudaică este religia din care s-a născut creștinismul și cu care a rivalizat."

Și dacă nici asta nu ne-a convins că ne-evreii sunt antisemiți din naștere în mod fatal ca o condiție biologică a existenței lor, Norman Cohn ne explică în continuare: "Cel mai important argument este faptul că în timp ce Dumnezeu creștinilor combină atributele de tată și fiu, Dumnezeu evreilor nu e decât tată - și pot spune că în ochii creștinilor care-l descoperă numai din Vechiul Testament și nu mai știu nimic din dezvoltarea ulterioară a iudaismului, el apare ca un tată foarte tiranic și nemilos."

Exact procesul de gândire descris de George Orwell în 1984, unde O'Brien, al cărui nume e când O'Brien când Emmanuel Goldstein, îi spune eroului: "Ești alienat mintal. Ai un defect de memorie", pentru că eroul insistă să-și amintească ceea ce i s-a poruncit să uite și să declare că n-a existat. Tot așa creștinilor li se poruncește să elimine din memoria lor colectivă toate nedreptățile și durerile pe care le-au suferit la mâna evreilor și să înțeleagă că dacă nu se conformează întocmai cerințelor evreilor atunci sunt, așa cum le arată Norman Cohn, "psihopați colectivi."

Tonul superior și rece, arogant și sigur de sine cu care Norman Cohn explică "antisemitismul" îl poate păcăli pe cititorul naiv, sedus de ingeniozitatea și logica aparentă a complicatei lui explicații, dacă cititorul nu se pleacă să examineze baza întunecată pe care este clădită explicația lui Norman Cohn: și anume, teza tulbure și nebazată pe nici un fel de realitate a dușmăniei care există totdeauna între tată și fiu.

Astfel de "explicații" psihologice a "antisemitismului" inerent ne-evreilor, ca și majoritatea scrierilor lui Freud, nu sunt altceva decât arme în lupta psihologică deghizată în cercetare științifică care are drept scop debilitarea intelectuală a popoarelor occidentale și deturnarea atenției departe de locul de la care ar trebui să înceapă cercetarea științifică: de la plângerile tuturor că au fost nedreptățiți și tratați rău de către evrei, plângeri care au răsunat în mod continuu de-a lungul secolelor la toate națiunile și rasele care i-au primit pe evrei să trăiască în mijlocul lor. Dar, ca în jocul cu "om sărac", nu se cercetează plângerea dacă e justă sau nu, ci imediat se îndreaptă armele împotriva păgubașului pentru că a îndrăznit să se plângă și este imediat declarat dement și supus psihanalizei freudiene.

Nedreptățile pe care le fac evreii celorlalți în toate contactele cu ei au fost așa de general răspândite încât toate limbile europene conțin cuvinte care le oglindesc. Ast-

fel, dictionarul standard al limbii engleze dă un sens al cuvântului "evreu" ca fiind "cămătar care își stoarce victima de bani", iar verbul corespunzător substantivului "evreu" înseamnă "a înșela pe cineva" (Oxford Concise Dictionary). Faptele există și pot fi studiate; dar nu există dorința de-a le studia sau puterea de-a le studia. Ca un mijloc de supraviețuire rasială a unei națiuni fără limbă, religie sau teritoriu, activitatea colectivă a evreilor este concentrată în domeniul care le permite să controleze viața economică, adică în finanțe, unde pot cel mai bine practica cămătăria și înșela pe ceilalți. Pe aceeași linie s-au îndreptat înspre profesiunile care le permit cel mai bine să influențeze gândirea națiunii gazdă, evitând tot timpul profesiunile care cer solidaritate umană, cum sunt munca câmpului, milităria, sau meseriile care cer capacitatea de a produce ceva palpabil. Istoriografia scrisă de evrei pentru uzul lor propriu, sau pentru propagandă în sânul maselor, trebuie citită numai având tot timpul ochii deschiși și ținând cont de existența independentă a adevărului și a faptelor, indiferent de subtilitatea cu care sunt ele măsluite în paginile pe care le citim.

CAPITOLUL 8: ÎNȚELEGEREA SECRETĂ DINTRE SIONIȘTI ȘI COMUNIȘTI ÎN ORIENTUL MIJLOCIU

Publicat pentru prima dată în 1984, acest capitol e esențial pentru înțelegerea pericolului care dospește în Orientul Mijlociu, unde Uniunea Sovietică chipurile îi sprijinea pe arabi și țările occidentale slujeau Israelul care chipurile era bastionul de rezistență împotriva comunismului în acea parte a globului. Dar cumplitul măcel care ni se pregătește nouă ne-evreilor nu va izbucni din conflictele din Orientul Mijlociu de azi, ci își are rădăcinile la sfârșitul secolului 19, când s-a declanșat revoluția financiară despre care nu pomeneste nici un cuvânt bine-cenzurată publicistică și istoriografie occidentală. Pe plan politic această revoluție financiară a fost însoțită de revoluția bolșevică și nașterea Uniunii Sovietice ca o forță militară și industrială gigantică; apoi de cel de-al doilea război mondial; apoi de dărâmarea imperiilor coloniale (cu excepția celui sovietic); apoi de crearea Organizației Națiunilor Unite și inventarea imediată a o puzderie de națiuni care-au devenit membre, unele foarte mici, nici una capabilă să se mențină economic singură, dar toate reprezentate în noul guvern-fantomă mondial și noul parlament-fantomă mondial.

În era modernă industrială multă vreme capitalismul financiar - care este cu totul altceva decât adevăratul capitalism al proprietății private - viețuia în concentrații naționale; existau capitaliști financiari britanici, supuși ai guvernului britanic, care era la rândul său tras la răspundere de cetățenii britanici; apoi erau alții în Germania, supuși guvernului german, alții în Olanda, alții în Franța și așa mai departe, fiecare supus unui guvern național care răspundea în fața națiunii. Aceste nuclee naționale de capitalism financiar erau rivale și se luptau între ele, de exemplu pentru posesiunea minelor din Africa de Sud; sau în primul război mondial, care-a izbucnit inițial din rivalitatea financiarilor englezi cu cei germani.

Dar atunci s-a întâmplat următorul lucru: nucleele naționale de capitaliști financiari au coalizat într-un capitalism financiar internațional care nu mai e supus nici unui guvern și nu e răspunzător în fața nici unui popor. Unul dintre ultimele nuclee naționale de capitaliști-financiari care-au capitulat a fost cel american, care-a căzut de-abia în 1930 când familiile de pionieri americani multi-milionari conduși de J.P. Morgan și-au pierdut puterea pe Wall Street. Factorul principal în această revolu-

ție în finanțele lumii au fost familiile de bancheri sau dinastiile de bancheri. Carroll Quigley arată că "cea mai mare era dinastia lui Meyer Amschel Rothschild din Frankfurt, ai cărui descendenți s-au însurat timp de cel puțin două generații cu verișoarele sau nepoatele lor. Cei cinci fii ai lui au deschis bănci în Viena, Londra, Napoli și Paris și în Frankfurt și au lucrat împreună într-un mod pe care l-au copiat și alte dinastii bancare internaționale, dar niciodată așa de perfect" (Tragedy and Hope, Macmillan). Alte familii de bancheri internaționali au fost Baring, Lazard, Erlanger, Schroder, Seligman, Speyers, Mirabaud, Mallet și Fould. La cei înșirați de Quigley se pot adăuga Warburg, Kuhn, Loeb, Schiff și alții. Nu e greu de cercetat genealogia acestor dinastii care concentrând în mâinile lor băncile și companiile de asigurare au ajuns să dețină controlul asupra guvernelor țărilor și asupra industriei țărilor occidentale. Cu puține excepții toți acești bancheri sunt evrei și chiar cei despre care se spune că sunt excepțiile, ca Morgan și Rockefeller, la o examinare mai atentă se dovedește că și prezenta lor e un argument în favoarea afirmației că evreii dețin controlul financiar internațional (vezi capitolul 9). Se poate dovedi că toate evenimentele secolului nostru - revoluția bolșevică, cel de-al doilea război mondial, pierderea coloniilor britanice, înființarea parlamentului-fantomă mondial ONU, etc. - au fost dictate de nevoile și ambițiile acestei noi puteri financiare internaționale, care văzând că nu poate domina puternice guverne naționale în Europa și Rusia, a trecut la distrugerea lor.

Numai cei care cu bună știință insistă să țină ochii închisi și să rămână orbi pot să mai creadă că revoluția bolșevică și "dictatura proletariatului" au fost altceva decât cele mai fantastice minciuni din istorie. Așa-zisa revoluție bolșevică din Rusia a fost plănuită și finanțată din alte țări și Uniunea Sovietică a fost instaurată și propulsată la rangul de supraputere militară și industrială cu banii rețelei bancare internaționale, care-și folosește acum resursele financiare pentru a menține, propulsa și înarma Israelul. Dovezile care arată cum aceeași mână a lucrat și în primul caz și în cel de-al doilea umplu o bibliotecă întreagă, dar mass-media refuză să ia cunoștință de ele.

La fel, distrugerea imperiilor coloniale a "eliberat" nu popoarele coloniale, ci mâna bancherilor de controlul guvernelor naționale, astfel încât să poată opera nestingheriți în teritorii vaste în care au instaurat guverne-marionetă totalitare și asupritoare după "eliberarea popoarelor de sub jugul exploatării coloniale". Aceste guverne-marionetă sunt ușor de manipulat și ușor de înlocuit; și toată această puzderie de "noi națiuni eliberate" crează tot atâția ciraci la parlamentul-fantomă internațional ONU.

Oricine care are cel mai mic habar de istorie știe că revoluția bolșevică a fost un exercițiu evreiesc și că transferul masiv de bani, bogăție și tehnologie industrială din occident înspre Uniunea Sovietică nu se putea face fără participarea magnaților internaționali evrei. Dar a existat confuzie cu privire la identitatea etnică a conducătorilor Uniunii Sovietice, mai ales după cel de-al doilea război mondial. Cel mai mare argument că aceștia nu au fost evrei a fost politica sovietică în Orientul Mijlociu după 1960. Căci, scrie un autor, uite cum sovieticii îi sprijină pe arabi și le dau bani antisioniștilor din Orientul Mijlociu. Dar cum ar fi putut oare fi duși de nas așa de mulți arabi și toți ceilalți ne-evrei din lume, dacă nu s-ar fi creat această imagine pentru ochii lor?

Dacă bănuim că sprijinul dat de sovietici arabilor nu e real, să ne convingem examinând rezultatele acelui sprijin așa de generos acordat. Care-au fost rezultatele politicii sovietice în Orientul Mijlociu? Atât Uniunea Sovietică cât și sionismul au

făcut mari cuceriri acolo și "ajutorul" sovietic i-a lăsat pe arabi, mai ales pe palestinieni, mai distruși decât erau înainte de-a fi "ajutați". Uniunea Sovietică a pus piciorul în Marea Mediterană și Israelul a ocupat teritorii arabe și-n Palestina și-n alte țări. Nu le-ar fi putut ocupa dacă Uniunea Sovietică n-ar fi creat impresia că-i sprijină pe arabi. Israelul a avut nevoie de pretextul pericolului avansului sovietic în Orientul Mijlociu ca să poată fi zugrăvit ca "bastionul" lumii "libere" capitaliste în fața "agresiunii comunismului în Orientul Mijlociu" și să poată apoi suge enormele sume de bani și enormele cantități de armament pe care i le-au dăruit țările occidentale, și-n special Statele Unite. Uniunea Sovietică i-a furnizat Israelului pretextul dorit și a avut grijă să se extindă cu această ocazie; față de arabi a fost un prieten fals și trădător, față de Israel a fost un dușman slab și ambivalent. Regele Faisal a definit foarte bine situația, arătând cum "sionismul și comunismul lucrează mână-n mână ca să împiedice orice înțelegere care-ar putea aduce pacea" și cum "sionismul e mama comunismului", căci "a împrăștiat comunismul în lume. Acum încearcă să slăbească Statele Unite și dacă-i reușește planul va stăpâni întreaga lume" (Newsweek, 21 Decembrie 1971). Aparentul lor antagonism în Orientul Mijlociu, a spus Regele Faisal, "e parte dintr-un complot uriaș, o mare conspirație ... Ei pretind doar că luptă unul împotriva celuilalt în Orientul Mijlociu. Sioniștii îi înșeală pe americani ... comuniștii îi înșeală pe arabi, zicându-le că-s de partea lor, când de fapt sunt aliați cu sioniștii".

Generalul de brigadă Sir John Glubb n-a avut nici o îndoială că politica sovietică a urmărit în 1967 "să-i facă pe americani să se declare irevocabil de partea Israelului" și apoi "să-i amăgească pe arabi spre o înfrângere catastrofală" care să-i lase și mai dependenți de sovietici și și mai lipsiti de apărare. Dar mai importante decât spusele Regelui Faisal și-ale generalului Glubb sunt faptele care-au avut loc în Orientul Mijlociu.

Biograful lui Stalin, istoriograful evreu născut în Polonia Isaac Deutscher, arată cum în mod paradoxal, dușmanii înverșunați care erau Statele Unite și Uniunea Sovietică la ora aceea, și-au dat mâna în 1948 și i-au eliminat pe britanici pentru a crea statul Israel în țara palestinienilor (The Non-Jewish Jew). Douglas Reed a văzut imediat adevărul încă la sfârșitul celui de-al doilea război mondial și a avertizat că dușmănia și confruntarea dintre "capitalism" și "comunism" nu este decât "o mascaradă afișată public pentru ochii maselor." Dar cei care nu vor să-l creadă pe Reed pot să-l creadă cel puțin pe David Ben Gurion, primul Prim Ministru al noului stat Israel, care le-a spus studenților din Haifa că "Rusia ne-a dat arme" și că "politica sovietică de azi nu e decât o fază" (Chicago Tribune, 8 Iunie 1970). De ce-i lauda Ben Gurion pe presupușii săi inamici? Milioanele din țările occidentale uită că Uniunea Sovietică a înarmat bandele de teroriști israelieni ca banda Stern, sau banda lui Menachem Begin, Irgun Zvai Leumi, care au început să asasineze soldați britanici, ambadori (Contele Bernadotte, Lordul Moyne), să bombardeze civili (hotelul Regele David din Ierusalim), să masacreze sate întregi de palestinieni pașnici neînarmați într-un genocid deșănțat care continuă și în prezent fără ca nimeni să protesteze. Masacrul de la Deir Yasin, unde israelienii au căsăpit femeile și copiii și le-au aruncat cadavrele în fântâni ca să șteargă orice urmă din acel sat de pe fața pământului, a provocat un val de spaimă și astfel terorismul israelian a alungat aproape de un milion de civili palestinieni pașnici de la casele lor în desertul Negev și în țări arabe învecinate ca Libanul, să piară de foame și fără adăpost în timp ce israelienii pun stăpânire pe averile lor.

Evident, Ben Gurion nu putea să le spună în mod public studenților din Jaffa că avea o înțelegere secretă cu Uniunea Sovietică. Dar iată cum a decurs războiul de 6 zile în care Israelul a atacat, distrus și ocupat parte din Egipt, pe care-o ocupă și astăzi. Uniunea Sovietică l-a avertizat pe Colonelul Nasser că Israelul va ataca Siria, aliata Egiptului și egiptenii și-au concentrat trupele la frontiera Sinai, ca să ajute Siria la nevoie, "cu încurajarea sovietelor", zice Isaac Deutscher, care continuă: "Propaganda sovietică îi încuraja pe arabi în public. ... dar aveau loc curioase manevre diplomatice după perdele. La 26 Mai ambasadorul sovietic l-a sculat din somn pe Nasser la 2 și jumătate noaptea și l-a avertizat sever să nu tragă primul foc. Nasser s-a supus ... așa de total că nu numai că n-a început ostilitățile, dar nici măcar nu și-a luat precauțiuni împotriva vreunui atac israelian; și-a lăsat aeroporturile neapărate și avioanele la sol necamuflate. N-a minat strâmtoarea Tiran și n-a avut artilerie acolo ...

După ce i-au înspăimântat și încurajat pe arabi să facă mișcări riscante promițându-le ajutor, după ce și-au adus flota în Mediterana ... Rușii l-au imobilizat pe Nasser ca să nu poată face nimic ... linia directă între Casa Albă și Kremlin a intrat în funcțiune și cele două supraputeri au căzut de acord să nu intervină" (The Non-Jewish Jew). Bineînțeles că Israelul a fost informat instantaneu de convorbirea președintelui american cu sovieticii și-a lansat imediat atacul asupra egiptenilor care erau mult mai prost înarmați, nepregătiți și paralizați de poruncile "aliaților" lor sovietici care, credeau ei, îi vor apăra la caz de nevoie. Acești "aliați" nu i-au informat pe egipteni de acordul lor de neintervenție. Generalul Sir John Glubb scrie: "Rusia a știut că Egiptul va suferi o înfrângere dezastruoasă și a dorit să fie așa." Câteva zile după dezastrul Egiptului Uniunea Sovietică a votat la ONU exact ca Statele Unite: să înceteze focul, dar fără ca Israelul să se retragă din teritoriul egiptean pe care-l invadase.

Satețiții sovietelor au fugit la Moscova, alarmați că marea lor aliată îi va lăsa pradă ușoară oricui: cehii, polonezii, sârbii. Gomulka și Tito și alții au cerut (degeaba) să fie ajutați arabii și și-au exprimat îndoielile; dar China comunistă știind dedesubturile a declarat în mod public că sovietele s-au înțeles cu Israelul trădându-i pe arabi.

Lumea își închipuie că interesele sovietice erau în conflict cu interesele israeliene în Orientul Mijlociu; dar sovietele au arătat prietenie Israelului imediat după distrugerea Egiptului. Ziarul The South African Jewish Times povestește despre vizita delegaților Partidului Comunist din Israel la Moscova imediat după războiul de 6 zile care a decurs într-o atmosferă foarte cordială: "comuniștii israelieni au fost tratați ca adevărați prieteni și persoane foarte importante". Guvernul israelian nu-i dezavua pe acei delegați, "adevărații prieteni" ai sovietelor.

Trebuie să fii orb ca să nu vezi alianța dintre comunism și sionism. Exemplele ar umple volume întregi; cele mai elocvente dovezi le aduce autobiografia Dr-lui Chaim Weizman, primul președinte al Israelului și creatorul lui. În cartea sa Trial and Error acesta arată clar originea comună și scopul comun al comunismului și sionismului (vezi Douglas Reed, The Controversy of Zion). Cariera primului ministru de după cel de-al doilea război mondial, Harold Wilson, o ilustrează perfect: "sprijinul acordat Israelului nu exclude prietenia cu Rusia", a zis Wilson, după cum relatează Chapman Pincher în Inside Story. Toate contactele pe care le-a avut primul ministru britanic Wilson cu Uniunea Sovietică s-au făcut prin intermediari evrei "care", zice Pincher,

"aveau contacte dincolo de cortina de fier ceea ce le permitea să facă averi imense în Marea Britanie și să exercite mare influență politică, unii dintre ei fiind făcuți nobili".

Astfel a fost Lady Plummer, născută Beatrice Lapsker, care-și petrecea vacanțele cu soțul și cu Hrușciiov pe litoralul Mării Negre și care, scrie Pincher, "i-a prezentat lui Wilson mulți afaceriști evrei cărora el le-a conferit titluri de onoare". Primul ministru Harold Wilson a fost timp de nouă ani salariatul unui astfel de afacerist care "l-a luat cu el la Moscova de câteva ori".

În Statele Unite lucrurile stăteau exact la fel după cel de-al doilea război mondial și în ceea ce privește politicienii aliniați "majoritari" și în ceea ce privește afaceriștii evrei: cei care promovau ajutorul dat Israelului promovau și activitatea subversivă în favoarea Uniunii Sovietice.

Soljenițan, acel alt evreu antisemit, a spus într-o cuvântare din 1976 la radio BBC că pericolul pentru libertatea oamenilor din occident nu vine nici de la ideologia comunistă, nici de la naivii și redușii mintali care o propagă, ci de la marea finanță care folosește ideologia comunistă pentru a destabiliza occidentul. Nici cum nu e posibil ca mințile răătăcite ale "inteligenței progresiste" care concep un devotament fanatic pentru o ideologie egalitară utopică să reușească să spele creierul și să conducă enormele gloate și mase ale popoarelor occidentale numai folosindu-se de sentimentele lor fierbinți și de vorbirea lor înfocată - ceea ce într-adevăr captează și conduce masele este finanțarea masivă a subversiunii de către marile finanțe. Bancherul milionar Ernest Cassel a înființat la Londra Institutul lui Economic pentru îndoctrinarea și propagarea socialismului și exemplul lui a fost urmat de marile finanțe în deceniile ce-au urmat; cu milioanele lor s-a spălat creierul națiunilor, convinse acum că vor trăi în lux și lene imediat ce toate bogățiile lumii vor trece în mâna elitei supranaționale formate din câteva familii de bancheri.

CAPITOLUL 9: NODUL COMUNISM-CAPITALISM

Nici o mișcare proletară, nici măcar cea comunistă, nu are loc decât dacă promovează interesele celor care au bani și numai atâta timp cât îi permit cei care au bani și în tot acest timp idealiștii din rândurile ei habar n-au de toate astea.

Oswald Spengler, Declinul Occidentului

Lumea face greșeala să creadă că cuvântul "capitalism" înseamnă un singur lucru. În realitate, acest cuvânt este folosit pentru două noțiuni total opuse. Dacă vom înțelege diferența dintre aceste două lucruri vom înțelege de ce guvernele care reprezintă state capitaliste au atitudinea asta ambivalentă față de comunism.

Capitalismul în sensul original înseamnă posesiunea privată a mijloacelor de producție și competiția liberă pe piața liberă pentru a oferi bunuri și servicii.

Supracapitalismul, pentru care se folosește în mod greșit tot termenul de capitalism, este opusul capitalismului adevărat. El este un capitalism în care proprietatea a fost confiscată din mâna producătorilor și a fost concentrată în mâna unei elite de financiari și afaceriști. Astfel numărul celor care au proprietate este redus la minimum, restul oamenilor sunt proletari care n-au nimic și depind total de cei care dețin proprietatea, iar piața liberă și competiția nu există căci concentrarea în mâna unuia singur n-are cum permite competiția.

Azi vedem în occident cum s-a luat treptat proprietatea din mâna micilor proprietari și este deținută de o elită minusculă de oameni străini de țara și poporul de la ca-

re au confiscat-o. Acest supracapitalism occidental nu seamănă deloc cu adevăratul capitalism din secolul trecut, dar seamănă leit cu socialismul. Dar mai persistă destule rămășițe din adevăratul capitalism în occident, mai ales în Statele Unite, pentru ca masele să nu-și dea seama de moartea capitalismului și victoria anti-capitalismului.

Slabele rămășițe de capitalism care supraviețuiesc de-abia dacă mai camuflează atotputernicul anti-capitalism care domină lumea.

Regimurile contemporane ca cel din America și cele din țările comuniste, fost comuniste și neo-comuniste se pot diferenția prin unele amănunte și pot avea unele divergențe, dar acestea sunt neînsemnate în comparație cu ce au în comun. Ambele tabere consideră că naționalismul este un foarte mare dușman care trebuie zdrobit.

Ambele tabere în esență continuă revoluția și se opun cu violență formelor politice evolutive. Deoarece naționalismul e legat de moștenirea culturală a popoarelor, atacurile împotriva naționalismului în mod necesar iau și forma sabotării și subversiunii împotriva culturii, care se vede de ambele părți ale cortinei de fier și de bambus.

Distrugerea culturii e promovată cu același zel de comunism și de supracapitalism. Există un singur naționalism pe care ambele tabere îl promovează din toate puterile și anume naționalismul sionist, naționalismul evreilor internaționali.

Apoi promovează tot felul de așa-zise "naționalisme" inventate a tot felul de grupuri adunate laolaltă în mod artificial, ca de exemplu "naționalismul" diverselor grupări de negri din Africa, care e totdeauna saturat cu marxism-leninism.

E ușor de priceput de ce supracapitalismul se teme de naționalism: se teme de orice autoritate superioară celor care au banii în mână. Naționalismul cere ca puterea să fie nu economică, ci politică, nu a banilor, ci a națiunii și astfel elita supra-bogată se vede coborâtă la rangul de cetățeni, nu stăpâni. Comunismul pe de altă parte nu poate fi învins decât de naționalism; deci și prin faptul că au același dușman, supracapitalismul și comunismul sunt aliați. Victoria lor comună duce la instaurarea unei singure națiuni-elită, cea sionistă, asupra gloatelor desnaționalizate. Arma principală a supracapitalismului în lupta împotriva națiunii este tot ideologia comunistă în slujba căreia se pun elementele interlope, criminale și neproductive și "inteligenția progresistă", intelectualitatea necreatoare îndoctrinită la universitățile din occident, care n-are rădăcini și se dedică lozincilor și vorbăriei cu care i s-a spălat creierul. Cei care nu lucrează și nu produc, fie că sunt din clasele de jos ale lumii interlope, fie că au fost cooptați ca propagandiști-educatori și scriitori în slujba supracapitalismului, lovesc în toate flancurile și elementele vieții naționale, cu o singură excepție: respectă sionismul și nu-l atacă niciodată.

Cum trebuie să înțelegem lumea contemporană? Câte puteri imperialiste există azi? Există oare un singur imperialism global? sau două? sau trei, cu sionismul? Sau dacă e doar unul, cum se subordonează diversele lui părți care până ieri erau, chipurile, antagoniste? Răspunsul nu e ușor de dat dintr-odată: dar cel care-și pune aceste întrebări este pe drumul cel bun spre regenerarea lui și-a neamului lui.

CAPITOLUL 10: REFLECȚII ASUPRA LUI MAMON CEL NEDREPT

Bătălia finală a Creștinismului se va duce pentru problema banilor și până nu s-a rezolvat această problemă Creștinismul nu va putea domni în lume. Honoré de Balzac

Care oare e problema care trebuie clarificată mai mult decât orice altceva pentru popoarele din occident?

Problema banilor. Mai precis, principiul cămătăriei, care este cheia sistemului monetar contemporan și cheia întregii economii contemporane. Soljenițan l-a numit "tot răul lumii la un loc". E vârful piramidei puterii nelegitime care domnește asupra lumii întregi.

E oare posibil să scape lumea de sub călcâiul cămătăriei? Marile finanțe internaționale știu că acest principiu duce la o cămătărie tot mai exacerbată care în cele din urmă se prăbușește nemaivând o bază și de aceea acum se zbat să transforme puterea lor financiară în putere politică și militară pentru a-si proteja averile și a-si perpetua poziția de exploatatori și paraziți ai maselor de producători.

Cămătăria e datul banilor cu împrumut pentru profit. Adică banii nu mai sunt o modalitate de a facilita schimburile de mărfuri și servicii, ci devin o marfă în sine.

E o mare diferență între a da cu împrumut bani pentru profit și a da cu împrumut unelte sau pământ sau case pentru profit. Cine își închiriaza casa sau își dă pământul în arendă oferă ceva palpabil și util, care produce bunuri, în schimbul profitului (chirie, arendă). Dar cămătarul dă cu împrumut nu ceva ce produce, ci doar un mijloc de schimb.

Nu e totdeauna ușor la prima vedere să vezi răul intrinsec al cămătăriei. De multe ori cel care ia bani cu împrumut se vede avantajat primind bani cu împrumut când are nevoie de ei, în schimbul dobânzilor ce le plătește. Dar metoda de acumulare a dobânzilor face ca totdeauna cel ce ia cu împrumut să fie în pierdere, nu numai ca individ, ci pe scară națională, ca populație majoritară. Căci cămătarii totdeauna îi exploatează pe producătorii care împrumută capitalul necesar începutului producției pentru că cămătarii nu-și asumă riscurile producției; cei care muncesc și produc câștigă sau pierd, cei care dau cu împrumut nu pierd niciodată. E ca la jocurile de noroc care sunt astfel falsificate încât numerele câștigătoare revin totdeauna băncii.

Răul cămătăriei devine evident când cămătarii - adică dinastiile de bancheri milionari - devin destul de bogați ca să împrumute nu numai indivizilor, ci și guvernelor.

Astfel nu numai individul devine "dator vândut", ci întreaga națiune. La lăcomia inițială de bani a cămătarului-mare afacerist se adaugă acum lăcomia de putere.

Toate scrierile religioase au denunțat cămătăria: Biblia, Coranul. Toți marii scriitori dotați cu puterea de-a înțelege sufletele și afacerile oamenilor au denunțat-o: cel mai bun exemplu e Shakespeare. Deuteronomul 15:6 scrie: "Ai să dai cu împrumut multor națiuni, dar n-ai să iei cu împrumut și-ai să domnești peste multe națiuni, dar ele nu vor domni peste tine". Și tot acolo, 18:12 și 13: "Ai să dai cu împrumut la multe națiuni, dar n-ai să iei cu împrumut de la nimeni. Și Domnul tău te va face șeful și nu coada; și numai tu ai să fii deasupra tuturor și n-ai să fii sub nimeni". Așa le-a zis zeul tribal Iehova la cei din tribul lui Iuda - nu la toată omenirea. Deuteronomul conține instrucțiuni pentru aplicarea unui dublu cod moral, unul de rectitudine pentru "ai noștri" și altul de înșelătorie pentru "ceilalți". Și se vede clar de aici că scribii care l-au scris pricepeau exact principiul nociv al cămătăriei, care este opus prieteniei și unității sociale, căci cămătăria în mod necesar stabilește raporturi nedrepte și în mod fatal duce la uzurparea drepturilor celor cinstiți. De aceea Deuteronomul zice că e "o abominație" să dai bani cu împrumut cu dobândă unui "frate" (23:20). Legea Islamului denunță cămătăria, declarându-i vinovați atât pe cel ce dă cu împrumut cu dobândă, cât și pe cel ce ia un astfel de împrumut și și pe cel ce scrie contractul. Dar Isla-

mul nu recomandă, ca Deuteronomul, să fie folosită cămătăria ca o armă de distrugere a celorlalte națiuni pentru a instaura un singur trib "deasupra tuturor" să "domnească" peste toate națiunile. Hristos a văzut răul cămătăriei. Piesa lui Shakespeare Negutătorul din Veneția este o analiză magistrală a cămătăriei. În convorbirea dintre Antonio și Shylock, Antonio declară că e imoral să te prevalezi de nenorocirea cuiva pentru a-l jefui de bunuri; Shylock îl justifică pe cămătar zicând că Dumnezeu binecuvântează "hărnicia" lui de-a acumula bunuri cum l-a binecuvântat și pe Jacob care l-a înșelat pe unchiul său Laban și și-a făcut o parte de avere mai mare decât i se cuvenea în detrimentul unchiului său (Facerea 31).

Cum de persistă cămătăria deși de mii de ani se știe că e rea? La fel cum persistă obiceiul de-a te droga cu halocinogene: pentru că aduce profit cămătarului și dă victimei pe termen scurt senzația euforică că are un avantaj imediat. În China comerțul cu opiu a redus o mare parte din populație la dependența de droguri; la fel în occident cămătăria a redus o mare parte din populație la dependența de bănci. Dezintoxicarea de droguri e grea, lungă și cere sacrificii; la fel dezintoxicarea de cămătărie.

Statele occidentale sunt dominate de o supraclică criminală extrem de puternică care este deasupra legii și nu dă socoteală nimănui, exact ca și lumea criminală interlopă; mai mult, cele două lumi, supraclica cămătărească și lumea interlopă de criminali urmăriți de poliție, sunt în strânsă legătură și colaborează, căci lumea interlopă de jos e finanțată, organizată și incitată de către supraclică la acte de violență și acțiuni subversive și revoluționare împotriva clasei de producători atunci când aceștia nu se supun imediat ambiției mondiale a supraclicii. Supraclica profită instaurând guverne comuniste; apoi profită din nou vânzând arme guvernelor occidentale ca să se apere de guvernele comuniste.

Răul cămătăriei este exacerbat imens de sistemul de a produce în mod legal bani falși, prin care statele tipăresc imense cantități de bani fără acoperire, punând în circulație bani de hârtie creați arbitrar și puși în circulație ca o datorie a statului către bănci la care trebuie plătite dobânzi. Banii care circulă între cetățeni sunt doar o fracțiune infimă a datoriei naționale; de unde apar munții de datorie națională, când totalitatea banilor care circulă și care sunt depuși în conturi nu constituie decât o cifră mult mai mică? Astfel sistemul bancar crește pe trupul națiunii ca un cancer.

Dar acest cancer al sistemului bancar a permis guvernelor occidentale să pompeze în guvernele comuniste și-n cele din lumea a treia sute de miliarde în mărfuri și servicii, pe care le plătesc cetățenii prin inflație și ridicarea exagerată a impozitelor plătite de cei care muncesc și produc.

Cum e posibil ca inteligența intelectualității din occident să fie capabilă să trimită oameni pe lună, dar să nu fie capabilă să vadă efectele cămătăriei și să priceapă că nu poți crea la infinit bani fără acoperire, fără să ruinezi națiunea? De-un secol, intelectualul occidentului s-a concentrat asupra problemelor tehnice; cei mai inteligenți oameni se ocupă de științe exacte și tehnologie. Apoi, averea acumulată prin cămătărie e așa de imensă, încât mase de oameni care în alte privințe sunt oameni cinstiți și de bună credință au fost angrenați în serviciul enormei escrocherii cămătărești, care-i plăteste bine: politicienii, bancherii, profesorii, jurnaliștii. Îi e greu omului să renunțe la avantaje personale din principiu. Cetățenii țărilor occidentale sunt dotați de la natură cu instinct de acumulare și doresc să achiziționeze bunuri. Masele sunt înrobite

unei manii de-a cumpăra tot timpul și euforia cumpărăturii imediate îi face orbi la consecințe.

Dar cum se face că economiștii și experții în finanțe, ajutați de știința lor și de computere rapide, nu văd asta când studiază problemele distribuirii și circulației bunurilor? Răspunsul e că științele economice sunt științe la fel de autentice ca și știința marxism-leninismului. Falsitatea lor se vede de la început din neputința lor de a defini termeni ca "banul" sau "creditul." Științele economice nu pot rezolva probleme pe care nu le pot enunța. După enunțare, pentru rezolvare trebuie să adunăm toate datele care aparțin problemei. Dar asta nu se poate face, căci cea mai importantă parte a datelor este exclusă: și anume acea parte care n-a fost exclusă din Deuteronomul sau din Coran sau din Shakespeare: cunoașterea instinctului de achiziție al omului, pofta de avere și pofta de putere a omului și slăbiciunea lui când cedează la tentația de-a fi nedrept în favoarea lui. Și cu cât sunt teoriile economiștilor mai fantastice, mai ireale și mai false, cu atât se bucură de mai mult prestigiu. De aceea economiștii concep cămătăria ca o parte necesară a mecanismului monetar care într-o zi va funcționa în fine cum trebuie.

La ce-i folosește individului să priceapă principiul cămătăriei? Cunoașterea adevărului e totdeauna eliberatoare, chiar dacă adevărul pe care-l află îi spune doar că nu este liber; căci numai adevărul poate elibera. Cunoașterea adevărului și înțelegerea forțelor nocive întotdeauna crează echilibru sufletesc într-o societate unde acele forțe nocive sunt atotputernice; necunoașterea și neînțelegerea duc la depresiune și descuajare.

Dintre cărțile care explică situația monetară contemporană recomandate de autor, mai recente sunt P.T. Bauer: *Equality, the Third World and Economic Delusion* (Weidenfeld and Nicholson, 1981); Eric de Mare: *A Matter of Life and Debt* (Veritas, 1986); H.S. Kenan: *The Federal Reserve Bank* (Noontide Press).

CAPITOLUL 11: GEOGRAFIA INTELECTULUI

Dr. Nathaniel Weyl și soția lui Sylvia Casleton Weyl promovează cu multă energie teoria că evreii sunt "elita creatoare" din Statele Unite ale Americii și că superioritatea lor au moștenit-o de la strămoși, căci e un fapt genetic. Zic soții Weyl că sursa superiorității evreiești e "aristocrazia lor religioasă și supunerea acestui element savant al națiunii la presiuni să se căsătorească tineri și să facă mulți copii. ... Astfel de avantaje ca alimentație, case, haine, îngrijire medicală mai bune și previziunea că vor fi persecutați ... i-a făcut să aibă mai mult succes în a-și crește mai mulți copii până la maturitate" (*The Mankind Quarterly*, Edinburgh). Dr. Weyl a expus această teză în multe articole în diverse publicații și în două cărți, *The Creative Elite in America* (Public Affairs Press, Washington DC, 1966) și *The Geography of the Intellect* (co-autor: Dr. Stefan Possony, Henry Regnery Company, Chicago, 1963). Pe aceeași linie scrie Ernest van den Haag, a cărui carte *The Jewish Mystique* (1970) a fost puternic aclamată de cercurile universitare americane și în mod paradoxal tocmai de cei care militează pentru egalitatea tuturor raselor ca Ashley Montagu. Vorba lui George Orwell: "Toate animalele sunt egale, dar unele din ele sunt mai egale ca celelalte" (*Animal Farm*).

Statisticile soților Weil care arată predominanța evreilor în profesiunile intelectuale sunt corecte; dar este oare această predominanță rezultatul superiorității înnă-

cute a rasei, cum zic ei? Dacă elimini parte din date poți dovedi orice teze oricât de contradictorii printr-o alegere atentă a datelor pe care le prezinți. Chiar Dr. Weyl indică unde ne putem uita ca să găsim ce-a ascuns el în *The Geography of the Intellect*.

Zice: "Spengler și Toynbee au contribuit la antisemitismul cultural", adică n-au fost de acord cu teza că evreii sunt prin definiție superior dotați tuturor celorlalți oameni. "Spengler", scriu Weyl-Possoby, "vedea iudaismul ca o religie 'a felahilor' lipsită de viață timp de 9 secole ... Spengler vedea iudaismul ca fiind în decadentă pentru că este o rămășiță a culturii și civilizației magiei care nu mai erau de mult creatoare." Toynbee, mai mult, zic ei, "a descoperit că evreii erau fragmente fosilizate ale civilizației siriace." Un altul dezavuat de Weyl-Possoby e Carl Gustav Jung, care arată diferența dintre gândirea evreilor și-a celorlalți. Admițând că există un domeniu în care mentalitatea evreilor funcționează mai bine, Jung zice: "Membri ai unei rase cu o civilizație de 3000 de ani, evreii, ca și chinezii, au o mai largă percepție psihologică.

De aceea în general pentru evrei e mai puțin periculos să-și degradeze subconștientul ... Evreul, care e într-un fel nomad, n-a creat niciodată o formă de cultură proprie și după câte putem vedea nici nu va crea niciodată, căci toate instinctele și talentele lui necesită o populație cu o civilizație mai mult sau mai puțin avansată pre-existentă care să-l găzduiască."

Aceste puncte de vedere ale lui Spengler, Toynbee și Jung pot arunca o nouă lumină asupra statisticilor laborioase adunate de soții Weyl de la Departamentul Statelor Unite pentru Sănătate, Educație și Bună-Stare. Când soții Weyl afirmă că datele lor arată că evreii sunt "mai inteligenți", au "mai multă capacitate de cunoaștere" și "realizează mai mult" decât alți oameni, trebuie întâi să vedem cum definesc ei "inteligenta", "capacitatea de cunoaștere", "realizarea", standarde folosite de ei când compară rasele între ele.

"Inteligența", zice John Baker în cartea sa *Race* după ce-o discută îndelung, "este cea mai bună adaptare a individului la mediu". E ușor de demonstrat adaptarea la mediu la plante și animale și la triburile mici și primitive, dar cum arăți adaptarea la mediu în condițiile urbane și tehnologice moderne? În Germania dinaintea celui de-al doilea război mondial evreii se bucurau de averile și privilegiile pe care le au azi în America; totuși n-au fost bine adaptați pentru evenimentele ce-au urmat.

Tezele lui Weyl, Possoby, Van den Haag au fost imediat adoptate sau cel puțin tratate cu neutralitate de toți membrii universităților americane, care altfel s-ar trezi făcuți antisemiți ca Spengler, Toynbee, Jung și Keith. Căci e imposibil să faci o comparație cinstită fără să admiți de la început că evreii și ne-evreii trăiesc și-și manifestă calitățile mintale în medii complet diferite; evreii trăiesc în alt mediu decât ne-evreii și reacționează la alți stimuli. Ne-evreii sunt o masă de populație a cărei cultură și civilizație izvorăște dintr-un rezervor de meseriași și muncitori necalificați alături de o clasă țărănească cu rădăcinile adânc înfipite în pământ; evreii sunt o minoritate totdeauna alertă și total angajată în afirmarea perpetuă a identității și unității ei naționale, desi sunt dispersați geografic la mari distanțe în interiorul diverselor populații gazdă. Jung a înțeles imediat diferența și-a spus că evreii au o mai acută percepție psihologică și-și pot degrada subconștientul cu mai puțin risc. Într-o competiție e un avantaj să-ți poți degrada subconștientul, adică să n-ai standarde morale în luptă, dar s-ar părea că și pentru acest avantaj se plătește un preț. În decursul veacurilor, intelectuali evrei au căutat să se elibereze de capacitatea lor de a-si degrada subconști-

entul; oameni ca Moses Mendelsohn și fiul lui compozitorul, Spinoza și Disraeli, Moses ben Maimonides și mulți alții, inclusiv evrei contemporani de mare curaj, au căutat să se emancipeze de mentalitatea evreiască pentru a putea funcționa la un nivel intelectual superior.

Astfel s-ar părea că adaptarea lor imediată la un mediu competitiv este și un avantaj, dar și un dezavantaj pentru evrei. Friedrich Schiller scria: "Când societatea măsoară omul numai după funcția sa, când cetățenii aprobă la unul memoria lui, la altul inteligența lui la cifre, la altul capacitatea lui mecanică; când nu se ia în considerare caracterul și se urmărește doar știința, când se încurajează purtarea disciplinată alături de cel mai profund obscurantism intelectual - când aceste calități sunt cultivate intensiv neglijându-se lărgirea orizontului - te mai miri că celelalte facultăți ale intelectului suferă ...?" Cel mai profund obscurantism intelectual, cum bine a zis Schiller, însoțește succesele profesionale, economice, sociale ale elitei academice și profesionale.

Cum devii membru al acestei elite? În mediul academic, pe plan individual funcționează rețeaua de alegere prin recomandare dintre membrii acestei minorități etnice.

Pe plan global, întregul grup gravitează înspre și acaparează ori inventează astfel de științe neștiințifice ca antropologia socială, sociologia, științele politice, psihiatria, fiecare dintre aceste "științe" fiind în sine o pădure deasă a obscurantismului.

Printre ne-evrei există oameni specializați pentru anumite funcții. Întregul grup al evreilor este însă specializat pentru o anumită funcție: acapararea puterii, pentru exercitarea căreia ei neglijează toate celelalte funcții ale celor ce au puterea. Ca să fii creator în artă, agricultură, politică, în orice, trebuie să te identifice cu obiectele și oamenii care aparțin domeniului de creație. Evreii au acaparat puterea în Rusia prin revoluția bolșevică, dar n-au putut-o folosi creator căci nu s-au putut identifica cu poporul rus; identificându-se cu ei și-ar fi pierdut identitatea națională, separatismul.

Nomazi fiind, cum zice Jung, evreii nu se leagă de teritoriul acaparat, ci-l jefuiesc doar, îl "recoltează" fără a-l însămânța, cu excepții individuale ca Moses Mendelsohn și ceilalți citați mai sus care s-au emancipat și-au dorit să cultive teritoriul pe care trăiau identificându-se cu cultivatorii lui.

Un alt aspect pe care soții Weyl nu-l explică atunci când ne anunță că evreii sunt elita omenirii în mod natural și genetic este caracterul acestei elite. Ei demonstrează că evreii sunt genetic superiori pentru că elita asociată cu sinagoga se înmulțea prodigios; dar în ultimele secole elita evreiască n-are nimic de-a face cu sinagoga, doar cu universitățile laice și cu băncile. Dacă la sinagogă se acordă oarecare valoare subconștientului (credința etc.) elita de azi dă o valoare negativă subconștientului, eliminând factorii metafizici care-au cimentat unitatea națională evreiască în trecut. Ambele elite și cea evreiască și cea ne-evreiască, trăiesc fără să le pese de psihicul și de subconștientul lor; dar, vorba profetilor din Vechiul Testament, "nu-ți poți bate joc de Dumnezeu"; subconștientul nu se lasă suprimat sau degradat fără să se răzbune. Iată cum membrii elitei sunt plini de nevroze, alcoolism și alte aberații. Printre evrei subconștientul suprimat se revarsă într-un naționalism turbat care s-a reîntors la primitivism, la un naționalism lipsit de religie care stârnește gloata, dar nu-i oferă individului resurse morale.

Capitalismul financiar occidental, zice Karl Marx, "naște evrei din măruntaiele lui"; adică în sistemul de referință al capitalismului financiar atât evreii, cât și ne-

evreii se comportă la fel și admiră și dezvoltă intelectul degradându-și subconștientul, care este izvorul puterii creatoare. Spengler scrie în *Declinul Occidentului*: "Azi această națiune de magi (evreii) cu ghetourile și religia ei e în pericol de dispariție ... pentru că pătura de sus intelectualizată a ambelor părți [evreii și societatea gazdă] a încetat să mai fie metafizică. Și-a pierdut orice coeziune internă și ce-a rămas e doar o unitate pentru scopuri practice".

Ne mai întrebăm: dar dacă superioritatea evreiască dovedită de faptul că formează o elită financiară este tocmai rezultatul prezenței acestui grup minoritar în țările gazdă occidentale, adică decurge din condiții care n-au existat în trecut și pot să nu mai fie cândva? Evreii și-au concentrat timp de secole toate energiile asupra tranzacțiilor financiare și în condițiile capitalismului financiar internațional contemporan, faptul că familiile lor sunt răspândite printre toate națiunile, dar lucrează strâns coordonat și unitar în mod fatal le crează imense avantaje și le permite să aibă mare influență și să promoveze și mai mult concentrarea capitalului financiar; acest lucru se vede clar în Statele Unite, unde au preluat averile și pozițiile unora ca Morgan, Ford, Carnegie, Vanderbilt. După ce-au luat averile acestor magnați patroni și fondatori ai societății americane, financiarii evrei i-au înlocuit repede din pozițiile de influență culturală și le-au luat din mâini universitățile, ziarele, editurile, partidele politice, administrația țării, sistemul judiciar al țării. Toate acestea sunt acum total în posesia financiarilor evrei care le dirijează și le manipulează cum vor prin numirea funcționarilor și conducătorilor, prin acordarea de fonduri și așa mai departe.

Când un grup are astfel de puteri gigantice asupra unei națiuni, ce comparație se poate face între elita grupului și elita restului națiunii, care e fărâmițată și în competiție internă, în timp ce elita evreiască e unitară și acționează ca un grup?

Și, în definitiv, ce importanță are care din cele două elite e mai inteligentă și care smulge averile și pozițiile celeilalte, de vreme ce nici una, nici cealaltă nu știe ce face și după toate indicațiile amândouă împing lumea spre dezastru din toate puterile?

CAPITOLUL 12: ANALIZA MISTICII RASIALE

După apariția cărții profesorului Ernest van den Haag *The Jewish Mystique* s-a lansat teza superiorității intelectuale a evreilor prin care se încearcă să se explice faptul că bogățiile, puterea și influența politică se află concentrate în mâna acestei minorități puțin numeroase. Desigur, așa cum sustine Dr. Nathaniel Weyl (vezi capitolul 11), secole de selecție pentru a da naștere mai ales la copii din părinți educați au jucat un rol. Știm de asemenea că inteligența umană se comportă diferit în condiții diferite și răspunde diferit la stimuli diferiți; evreii fiind o minoritate în popoarele gazdă pe care și le postulează ostile sunt tot timpul alerți și activi. Dar vrem să vedem aici dacă concentrarea bogățiilor și puterii asupra tuturor popoarelor în mâini evreiești este într-adevăr rezultatul inteligenței superioare evreiești doar - sau au mai contribuit și alți factori.

Cum se explică că întreaga civilizație și dezvoltare generalizată azi în toată lumea sunt produse exclusiv de energia și geniul creator al popoarelor creștine europene și că evreii în 3000 de ani n-au putut produce nimic care să semene măcar pe departe cu civilizația?

Caracteristica principală a popoarelor europene este că sunt "constructori de cultură" și că un mare număr de europeni au contribuit la imensul tezaur general al cul-

turii europene, uneori sacrificându-și interesul personal. Evreii însă sunt nomazi nelegați de nimic care se acomodează imediat la cultura altora. Dar de ce azi europenii nu pot concura cu ei în arhitectură, artă, muzică și literatură, domenii create de bunicii și strămoșii europenilor?

Stim că au fost lungi perioade istorice când evreii nu erau elita de bogătași și potențați ai popoarelor în sânul cărora trăiau și că situația lor era mult mai jos decât strălucirea averii, puterii și geniului creator al popoarelor gazdă; dar nimeni n-a explicat acest lucru prin superioritatea mintală a popoarelor gazdă.

Parte din explicație e faptul că mintea omenească funcționează diferit în condiții diferite. În interesul individului, e un aparat; în interesul colectivității, e o forță care vitalizează energia comunității și-o canalizează spre acte de creație. Cultura și civilizația europeană n-au fost rezultatul unor acțiuni de grup, ci rezultatul activității creatoare a unor indivizi talentați. Grosul populației n-a participat la actul creator, ci s-a mulțumit să trăiască comod, bucurându-se de binefacerile celor puțini și creatori, susținându-i uneori la nivel de subzistentă pe unii care altfel ar fi pierit și ducând cu sine de-a lungul secolelor fondul genetic din care se pot naște indivizii creatori când e nevoie de ei. Prin acest individ creator de geniu izbucnește la lumină geniul creator al poporului, uneori în detrimentul individului. Dar condițiile contemporane, în special faptul că singura motivație psihologică este lăcomia materială, avantajează inteligența evreiască și dezavantajează geniul creator european, care se vede limitat exclusiv la domeniul științei și tehnologiei; și dezavantajul crește cu cât se transformă mai mult capitalismul în anticapitalism financiar.

Această degenerare a societății a fost facilitată de trădarea guvernelor care nu și-au îndeplinit datoria lor de a păzi drepturile și averile popoarelor, ci s-au lăsat cumpărate de supraputerea financiară care le este acum stăpână; astfel încât popoarele civilizației europene din toată lumea nu mai sunt stăpâne pe destinele lor. De vină nu sunt însă decât chiar membrii civilizației europene, pentru că s-au lăsat atrași pe panta acumulării de bunuri materiale ca unic scop al existenței și unică valoare, creând astfel un climat în care mentalitatea minorității evreiești are un net avantaj asupra lor.

Rezultatul e vizibil peste tot: în Anglia, Franța, Germania, America, Africa de Sud, cetățeanul ne-evreu e cuprins de un fel de slăbiciune sufletească care-i înăbușă imaginația și-l inhibă mintal; nemairespectându-și moștenirea culturală, cade victimă perversiunilor politice și culturale; individul nu mai are un scop și un țel și nu știe încotro merge; toți au senzația inutilului existenței, ceea ce-i face pe cei tineri din școli extrem de vulnerabili la orice spălare de creier astfel încât pot fi conduși cu ușurință în orice direcție.

Dar de unde i se trag toate astea membrului civilizației europene?

Întreaga istorie a omenirii arată că omul e esențialmente viețuitoare socială și că pentru sănătatea lui morală are nevoie să simtă că aparține unei comunități pe care-a avut-o în trecut trăind printre alții asemeni lui. Asociat cu acest sentiment de apartenență la comunitate este și dublul cod moral: pentru membrii aceleiași comunități, prietenie (chiar dacă există competiție internă); pentru restul lumii, indiferență, care poate deveni dușmănie când circumstanțele o cer. Astfel individul nu e niciodată dezorientat moral; el știe în cine să se încreadă și cine-l va ajuta și are un sentiment de siguranță. De dragul grupului care-i dă acest sentiment e dispus să-și riște chiar viața.

"Conștiința" este mecanismul psihologic care-l menține loial grupului și intereselor lui. Dar descompunerea morală a popoarelor occidentale rezultă din faptul că li s-a distrus apartenența la grupul necesar sănătății lor morale și trebuie să trăiască în mase amorfe și heterogene mai mari. De mii de ani individul a trăit ca patriot și are nevoie de un mediu uman omogen; acum trăiește într-un mediu heterogen cu ierarhii pur financiare și nu poate ști cine-i este prieten și cine nu, nu mai știe unde aparține, căci se vede înglobat în unități economice cu alții de rasă diferită, cu obiceiuri diferite, care vorbesc alte limbi. Rezultă conflicte psihologice și confuzie, reacțiile nu mai sunt simple și ușor de adoptat și dau naștere la sentimente nejustificate de vinovăție și la demoralizare. Individul e nesigur de sine și nehotărât și capacitatea lui intelectuală și creatoare e redusă, ca și capacitatea de a se asocia cu semenii lui. În dilema asta, mulți indivizi caută să-și recreeze apartenența de grup și se înrolează în structuri și organizații care pot fi descrise în general ca organizații de dreapta și de stânga.

Cei de dreapta speră să poată recrea comunități mai mici în care sentimentul de apartenență și deosebirea dintre "noi" și "ceilalți" să fie din nou valabile și se opun creării de conglomerate heterogene de mase umane tot mai mari și creării guvernului unic mondial. Cei de stânga sunt mai ales cei la care intelectul primează asupra instinctului și care văd salvarea într-o lume în care toți oamenii formează o masă amorfă și nediferențiată, care se iubesc cu toții fiind niște "frați universali." Aceasta este o situație care poate fi exploatată în mod perfect de o minoritate separată și externă care și-a păstrat cu sfințenie dublul cod de comportare și care distinge cu strictețe între "noi" și "ceilalți", cum este minoritatea evreiască. Succesul acestei minorități este asigurat de educația ei unitară, care-a fost religioasă până acum și în care toți cresc cu conștiința feroce de grup, de grup aparte separat de toți ceilalți, de rasă aparte oriunde s-ar afla. Pentru celelalte popoare, rasa sau naționalitatea erau legate de teritoriul pe care trăiau. Rasismul și naționalismul evreiesc sunt cu atât mai feroce cu cât n-au nici o componentă teritorială.

Știința antropologiei a fost complet distorsionată și monopolizată și astfel de observații nu mai e voie să se facă. Antropologia, psihologia, genetica, sunt azi în situația în care era astronomia în Evul Mediu și din același motiv: dacă li s-ar scoate călulșul din gură ar periclita privilegiile celor care dețin averea și puterea.

Sentimentul apartenenței la grup, al mândriei naționale, sau naționalismului, le dă oamenilor un scop și o direcție care-i face imuni la influențele demoralizatoare și subversive care descompun popoarele occidentale. În epocile de decădere și descompunere a culturii și civilizației, intelectul evreiesc, cu separatismul și puternica lui unitate de grup, oricând gata să se asocieze în scopuri practice, are enorme avantaje asupra celorlalți.

CAPITOLUL 13: REFORMAT și ORTODOX: PRIVIRE ASUPRA ORIENTULUI MIJLOCIU

Comunitatea evreiască e împărțită în reformati și ortodocși, sioniști și antisioniști, adică "nereligioși" și "religiosi". Această diviziune a evreilor a dat naștere la situația bizară și paradoxală în care reformatii sprijiniți de toți cei care dețin puterea au respins interpretarea biblică a istoriei și nu mai aduc nici un argument religios în sprijinul ambițiilor lor sioniste de-a stăpâni lumea, dar sunt sprijiniți de creștini.

Aceștia se încapățânează să creadă că "evreii sunt neamul ales" care tocmai acum înfăptuiește profeția lui Iehova, tocmai pe baza argumentului religios respins de evrei.

Istoriografii evrei spun deschis (de ex. Abram Leon Sachar în *The History of the Jews*, sau Howard Morley Sachar în *The Course of Modern Jewish History*), că așa-zisul iluminism introdus de Kant, Hegel, Fichte și Charles Darwin, i-a afectat și modificat și pe evrei ca și pe ceilalți, secularizându-i, astfel încât evreii reformiști, care azi sunt majoritatea, au părăsit toate dogmele ortodoxe, unii dintre ei, remarcă Abram Leon Sachar, scriu "numele divinității cu literă mică în mod agresiv."

După lupte acerbe interne în 1889, la Sinodul Universal de la Berlin, evreii au căzut de acord că fiecare din ei poate interpreta scriptura cum vrea și poate fi agnostic sau ateu dacă vrea, dar trebuie să rămână membru devotat al națiunii evreiești. De aceea azi când mulți creștini se agață de "Dumnezeul iudeo-creștin", evreii moderni cu educație nu mai cred în Dumnezeu antropomorf care-și conduce poporul ales în Țara Făgăduinței și zic că astea sunt cel mult metafore și simboluri; ei nu-l mai așteaptă pe "mesia" căci grupul lor este propriul lor dumnezeu și mesia.

Există un element religios eluziv care-i împiedică pe evreii care-au rămas ortodocși să devină doar naționaliști atei ca reformiștii și uneori face din ei adversarii sionismului. Dar ambele tabere și-au păstrat intact dublul cod de comportare, ambele tabere disting cu tărie între "noi" și "ăilalți". Atracția irezistibilă pe care-o exercită sionismul asupra tineretului ateu se explică prin faptul că le oferă satisfacerea ambițiilor materiale și sociale. Cele două tabere au putut fi văzute în acțiune în 1982, când sionismul și-a etalat puterea, dar a fost înfruntat de tabăra cealaltă.

La 21 Septembrie un ziar publica știrea că "Forțele Statelor Unite vor sosi la Beirut - dacă Israelul le dă voie". Israelul trăiește din banii și armamentul pe care i-l dau Statele Unite, dar s-ar părea că dictează celor care-l întrețin. Nici un politician sau om de stat american n-a protestat cinismul cu care Israelul calcă în picioare toate condițiile stabilite pentru întreținerea Israelului de către Statele Unite; ori când Israelul a invadat Libanul cu același dispreț față de orice convenție sau acord, fără ca nimeni să îndrăznească să protesteze în guvernele occidentale. "Israel nu mai e David; acum e Goliat", scrie același ziar citându-l pe nimeni altul decât presedintele american Reagan, care-a arătat astfel cu același cinism zădărnicia celor 20 de miliarde de dolari stoarse de la contribuabilul american și-a periclității vieților soldaților americani trimiși în Liban. Israelul era de-acum a patra putere militară a lumii, după Statele Unite, Uniunea Sovietică și China comunistă și înaintea Marii Britanii, Franței, Italiei și Japoniei, țări industriale puternice cu populație numeroasă și care nu trăiesc de pe spinarea contribuabilului american. Acest lucru se explică prin faptul că există un alt fel de putere, nu militară, unde Israelul e puterea cea mai mare din lume - puterea financiară; nu independent însă; în cadrul acestei puteri, căreia îi sunt azi supuse toate celelalte puteri (economică, politică), Israelul este doar o ramură a trunchiului principal.

Pe acest trunchi mai cresc tot ca ramuri lobby-urile puternice pe lângă toate parlamentele din țările dezvoltate, apoi controlul total al presei, editurilor și mass-mediei, apoi influența asupra guvernelor și administrațiilor țărilor occidentale; acest trunchi este supraputerea bine descrisă de Soljenițan ca fiind "mai puternică decât ramura executivă, cea legislativă și cea judiciară" în guverne.

Apariția acestei supraputeri în secolul nostru, a cărei încarnare politică e sionismul, este principalul eveniment politic care n-a fost nici măcar amintit în mass-media și care e greu de studiat pentru că supraputerea n-are granițe precise geografice; Israelul e doar una din manifestările ei. Dar cei care au habar de istorie vor înțelege cum a apărut această supraputere.

Pe la sfârșitul secolului trecut puterea financiară era în mâinile unor magnati naționali, care aparțineau diverselor popoare (America, Anglia, Franta, Belgia etc.) și erau în competiție căutând să-și smulgă reciproc colonii și sfere de influență. Familiile de bancheri evrei care operaseră timp de secole în interiorul diferitelor popoare occidentale, lucrând în înțelegere între ele și împotriva milionarilor naționali, le-au smuls acestora din urmă puterea financiară pe care-au concentrat-o într-un concern financiar universal internațional sau supranațional care este azi total în mâna lor și pe care azi se străduiesc să-l transforme într-o putere politică mondială unică - o Nouă Ordine Mondială. Aparent, țările occidentale sunt independente; de fapt sunt sclave acestei puteri financiare globale.

Caracteristica acestei supraputeri mondiale este faptul că lucrează prin spălarea creierului, prin controlul asupra minții; pentru că lucrează amăgind mințile oamenilor, nu poate apărea în public așa cum este și trebuie tot timpul să se deghizeze.

Aceasta este principala ei tărie, dar și principala ei slăbiciune; de aceea sunt așa de violente și frenetice atacurile ei când vreun scriitor sau ziarist publică câte un adevăr despre ea.

Despre situația din Orientul Mijlociu, dezinformarea a fost așa de masivă, așa de intensă, așa de totală, încât ceea ce lumea știe nu mai are nici o asemănare cu starea de fapt. Invazia Libanului, invazia Israelului în regiunea Golan a Siriei, ocuparea regiunii Gaza pe malul de vest al Iordanului și reacția așa-ziselor mari puteri la aceste invazii israeliene, rezumă întreg conflictul secolului nostru. Când israelienii au invadat Libanul călcând în picioare cu dispreț forțele de pace ale ONU care erau staționate acolo, știau că n-au de ce se teme de ONU; nici de Statele Unite, care le sunt sclave; nici de Uniunea Sovietică, care-i pompează cu arme încă din 1948 (arme cu care au masacrat civilii din Palestina și-au jefuit și izgonit în exil aproape un milion de băștinași palestinieni) și care a votat la ONU ca Egiptul să înceteze focul fără să i se restituie Egiptului teritoriile acaparate pe nedrept de către Israel. Singurii care s-au opus lui Menachem Begin când invadea Libanul au fost evreii ortodocși din Tel Aviv.

Până chiar și Dr. Nahum Goldman, mulți ani președinte al Congresului Mondial al Evreilor, și-al Organizației Sioniste Mondiale, care toată viața a militat pentru interesele evreilor, a privit cu răceală conducătorii statului Israel după acel act de agresiune.

Majoritatea evreilor sunt reformiști și jubilează la triumfurile lor naționale cu ocazia acestor invazii; dar mulți evrei ortodocși, mai ales în Israel, sunt speriați de ceea ce văd și se tem că aceste acte duc la dezintegrarea religiei iudaice și vor crea o reacție ostilă de mari dimensiuni în toată lumea.

CAPITOLUL 14: DUPĂ CULISE CU DR. GOLDMAN

Foarte bine ales e titlul cărții Dr-lui Nahum Goldman: The Jewish Paradox - "paradoxul evreiesc" (Weidenfeld and Nicholson, 1978). Zice dicționarul Oxford: "un paradox e o afirmație aparent absurdă care poate că e în realitate justificată", sau "o

afirmație care se contrazice și e absurdă în esență".

În practică, paradoxul constă dintr-un adevăr enunțat invers. Scriitorii ca George Bernard Shaw uimesc publicul prin absurditatea paradoxului care la o examinare mai atentă se dovedeste a conține un adevăr. La fel face Dr. Nahum Goldman, a cărui carte e paradoxală în așa măsură încât unii cititori văd ca luminate de-un fulger lucruri pe care nu le-au putut vedea înainte, în timp ce alți cititori rămân și mai aiuriți și confuzi decât erau înainte.

Dr. Nahum Goldman era într-un timp cel mai mare între evrei din lume, fiind președinte atât al Congresului Mondial al Evreilor cât și al Organizației Sioniste Mondiale, purtătorul de cuvânt al tuturor evreilor din lume. El însuși e un paradox: toată viața a militat pentru "reîntoarcerea" evreilor în Palestina, admitând însă că el nu e "evreu ortodox": "n-am mai crezut în religie de la vârsta de 17 ani", zice el.

Raportul dintre stat și religie e delicat în Israel, zice el, căci dacă le separi înseamnă că separi populația în "credincioși" și "necredincioși." Nu toți evreii sunt credincioși și au o religie, zice el; și apoi ne informează imediat că toți evreii sunt convinși că sunt pe deplin justificați să-i masacreze și să-i izgonească pe palestinienii din motive religioase. Despre "identitatea de evreu" Dr. Goldman zice: "... am dat peste 20 de definiții: iudaismul e o religie, un popor, o națiune, o comunitate culturală, etc. Nici una din ele nu e absolut exactă ... pentru unii esențialul e religia. Pentru alții, gloria unui popor care a dat lumii monoteismul, profeții, pe Spinoza, Marx, Freud, Einstein și alte multe genii. Pentru alții e respectul pentru suferințele din trecut și din prezent ale evreilor care le cimentează adeziunea". Dar Goldman nu acceptă definiția unuia dintre cei mai mari avocați ai evreilor, Jean-Paul Sartre, care-a spus că "evreu e acela pe care alții-l numesc așa", pentru a nega că el însuși era evreu. În mod ciudat Spinoza e inclus între geniile pe care le-au dat evreii omenirii, când rabinii din Amsterdam l-au excomunicat pe Spinoza dintre evrei și l-au blestemat cu cele mai grele blesteme ale evreimii, declarând că "nimeni nu-i va vorbi, nimeni nu-i va scrie, nimeni nu va fi uman cu el". Pe de altă parte, afirmația că evreii au dat lumii monoteismul nu e paradoxală, ci doar falsă, căci iată ce scrie Cartea Morților din Egiptul antic la circa 2600 î. Hr. "Tu ești unic, Dumnezeu din începutul timpurilor, cel ce moștenește nemurirea, singur creat și născut din el însuși; tu ai creat lumea și l-ai făcut pe om" (traducerea egiptologului britanic E.A. Wallis Budge).

"Filozofia, gândirea și ideologia evreilor constă din multe contradicții. Suntem în același timp cel mai separatist, dar și cel mai universalist popor", scrie Dr. Goldman, argumentând cu Talmudul care spune că "un ger, adică un convertit, e greu de suportat ca o rană." "Asta e caracteristica poporului nostru", continuă el; "suntem separați și izolați de ceilalți și în același timp destinul nostru e să îndeplinim o misiune care afectează întreaga lume, să slujim întregii omenirii." Paradoxul aici constă în cuvântul "să slujim", căci adevăratul sens este "să stăpânim".

Care-a fost stăpânitorul, oricât de tiranic și ticălos, care nu era convins că face mare bine supușilor lui?

"Evreii sunt cel mai separatist popor din lume", zice Dr. Goldman, "și convingerea că sunt poporul ales este baza religiei lor" și mai încolo zice că "nici o altă religie din lume nu a proclamat cu atâta tărie că toate rasele și toate clasele sunt egale în fața lui Dumnezeu." Adică, "toate animalele sunt egale, dar unele animale sunt mai egale

decât celelalte," căci desigur animalele care formează "poporul ales" trebuie să fie mai egale decât celelalte.

Desigur Dr. Goldman nu menționează că majoritatea celor care se consideră azi evrei n-au fost nicicând aleși de Iehova și n-au nimic de-a face cu evreii din Vechiul Testament fiind descendenții directi al unui popor turco-mongol din sudul Rusiei, hazarii, convertiți la iudaism în secolul 7 A.D.

Dar să încercăm să străbatem muntele de paradoxuri ale Dr-lui Goldman - ce vedem ieșind la lumină de sub acest munte? Că evreii formează un popor șovin, naționalist și extrem de rasist și că au învățat să-și păstreze unitatea și coeziunea deși sunt răspândiți prin lume departe unii de alții. Această lecție învățată întâi în timpul captivității babiloniene a fost amplificată și îmbogățită la nesfârșit și constituie principala învățătură din Talmud. Aceasta este cheia "paradoxului evreiesc" în toate manifestările sale. Cum a arătat Sir Arthur Keith, naționalismul în competiție cu restul omenirii dă naștere unui dublu cod etic: unul pentru "noi", altul pentru "ăilalți".

Dr. Goldman este uimitor de sincer vorbind despre acest dublu cod - tot în felul lui paradoxal. Se laudă că este pașaportar a 8 state diferite și apoi că i-a răspuns cu admirabilă demnitate și integritate patriotică Secretarului de Stat al Statelor Unite într-o discuție: "Ascultă, D-le Acheson, nu vorbesc ca evreu, ci ca cetățean american. Eu sunt un cetățean american." Povestește despre raporturile lui cu politicienii occidentali: "E o pasiune să seduci pe cineva. Când seduci o femeie poate senzația fizică e mai puternică, dar când seduci un politician simți aproape acelasi lucru. Când l-am convins pe Dean Acheson să accepte sfășierea Palestinei în ciuda convingerilor lui antisioniste am simțit aproape o plăcere senzuală ... un astfel de succes te face să te simți mai deștept decât celălalt." Deci omul de stat american Acheson era unul dintre "ăilalți", care trebuie înșelați și învinși. Dar Dr. Goldman nu era "mai deștept" decât Acheson; Acheson era pur și simplu sub călcâiul de fier al lobby-ului sionist din America.

Cartea conține numeroase exemple de această comportare "prudentă, înșelătoare și alunecoasă" pe care-o laudă Leon Abramowicz, prefațatorul cărții. Astfel aflăm cum președintele Truman, pe care Dr. Goldman îl descrie ca un om "simplu și drept", de "o cinste proverbială" [alți istorici mai puțin paradoxali îl descriu ca pe un om extrem de strâmb, necinstit și veros], a declarat "împotriva sfatului tuturor consilierilor lui, în afară de unul singur care era evreu: 'Prietenii mei sunt evrei, evreii vor să ia jumătate din Palestina; ei bine, o vor avea'." Greu de găsit o carte mai sinceră despre cum se face politica la nivel înalt decât povestea asta paradoxală. "Toată viața am observat", scrie Goldman, "cum diplomații erau împotriva înființării Israelului și oamenii de stat la nivel înalt erau pentru. Fără Balfour, Lloyd George și Wilson n-am fi obținut Declarația Balfour din 1917 și ce-a rezultat din ea. Toată aparatul ministerelor era ostilă proiectului și funcționarii ziceau ... 'e de neînchipuit'." Tradus în limbaj mai puțin paradoxal, asta înseamnă că e mai ușor să "seduci" câțiva "oameni de stat la nivel înalt" care ajung acolo prin alegeri care depind de mașinăria electorală financiară evreiască și de mass-media controlată de evrei, decât să "seduci" zeci și sute de oameni din administrația țării care n-au nimic de câștigat vânzându-și cinstea și integritatea morală și nici nu sunt așa de ușor accesibili seducătorilor ca politicienii.

O metodă asemănătoare a folosit-o Goldman, ne spune el cu mândrie, când l-a convins pe Lyndon Johnson să-i acorde un împrumut cu dobândă foarte scăzută de 2

milioane de la Agenția pentru Dezvoltarea Internațională pentru editarea Enciclopediei Iudaice: "Unul dintre prietenii lui Lyndoon B. Johnson era un evreu polonez, Jim Novy, care ... era casierul comitetului care-i finanța campania electorală prezidențială și avea un permis care-i permitea să intre la Casa Albă zi și noapte, chiar să ceară să i se facă patul acolo, exact ca la hotel."

Dublul cod etic funcționează de la naștere până la moarte. Dr. Goldman ne povestește cum s-a eschivat de la armată ca flăcău în Lituania, de unde e: "Din fericire era o lege să nu se ia la armată fii unici și în comunitățile evreiești rabinii țineau registrele noi-născuților. Și-așa tatăl meu a avut trei fii, dar pe fiecare l-a declarat sub alt nume."

Bine pentru "noi", evreii, nu prea bine pentru "ăilalți", lituanienii, națiunea-gazdă. Nașterea Uniunii Sovietice e un reviriment al evreimii, zice Dr. Goldman: "După revoluția din 1917 s-a văzut o foarte intensă viață culturală evreiască în Rusia, și-n idiș, și-n ebraică. Să nu uităm că teatrul național evreiesc Habima din Israel a fost creat în Rusia." Apoi îl citează pe Ben Gurion care mulțumește mai degrabă Uniunii Sovietice decât Americii pentru crearea statului Israel - care chipurile era bastionul țărilor occidentale împotriva comunismului în Orientul Mijlociu. Dar despre acest bastion Dr. Goldman zice: "dacă [rușii] au azi vreun interes pentru statul evreiesc, este în mod paradoxal pentru că Israelul le-a permis să repurteze o victorie politică pe care și-o doresc de secole, permițându-le să pună piciorul în Mediterana."

Cartea Dr.-lui Goldman e un buchet de paradoxuri. Ne spune că "Israelul este cea mai conservatoare țară din lume", dar că "evreii sunt revoluționari pentru alții, dar nu pentru ei." Tradus în limbajul direct al "celorlalți", asta înseamnă că "alții" sunt folosiți ca să facă revoluții în folosul evreilor. Evreii au fost totdeauna în fruntea luptei împotriva discriminării, zice Goldman, "alături de negri în Statele Unite, de protestanți în țările catolice, de catolici în țările protestante - cu alte cuvinte, oriunde e discriminare". O minoritate, explică el, are dreptul să-și păstreze identitatea și să aibă "de exemplu, școli proprii". Dar în mod paradoxal el e de părere că majoritatea n-are dreptul să-și păstreze identitatea și să aibă școli proprii. Cât despre catolici - la Vatican există, povesteste Dr. Goldman, "o comisie mixtă de catolici și evrei care se întrunește de trei ori pe an și elimină sau modifică pasaje alese din diverse cărți catolice - de la catehismul elementar până la manualele folosite în seminariile și universitățile catolice, modificând liturgia și mai ales slujba de Vinerea Mare."

Dar Dr. Goldman nu ne mai spune cum a progresat comisia cu cenzurarea Noului Testament.

Dar principalul paradox îl constituie chiar statul Israel așa cum e el azi.

Dr. Goldman nu e mulțumit de el. Trebuia să fie altfel, arabii trebuiau să-l accepte. Ben-Gurion însuși nu era prea optimist cu privire la supraviețuirea lui: "De ce să facă pace cu noi arabii? Eu dac-aș fi un conducător arab n-aș cădea niciodată la nvoială cu Israelul. E normal; noi le-am luat țara. Da, Dumnezeu ne-a promis-o nouă, dar ce le pasă lor de asta? N-a fost Dumnezeu lor cel care ne-a promis-o."

CAPITOLUL 15: AFACERI GRASE LA NEGRU ÎN UNIUNEA SOVIETICĂ

Unul dintre cele mai mari secrete sovietice a fost situația privilegiată a evreilor în cei 70 de ani de la revoluția bolșevică. De-abia în 1981 a transpirat secretul că afaceri, concerne industriale și comerciale particulare prosperau tot timpul acolo, aproa-

pe toate exclusiv proprietatea evreilor. Sub titlul Milionarii Ruși de la Bursa Neagră a apărut în revista Fortune la 29 Iunie 1981 recenzia unei cărți scrise de Konstantin Simis, fost expert în drept internațional la Ministerul de Justiție al Uniunii Sovietice, locuitor al Statelor Unite în prezent, carte ce urma să apară în curând. "Statul sovietic e un monopolist care deține toate mijloacele de producție și întreprinderea particulară e o crimă ... dar o rețea de fabrici particulare împânzește toată țara cu o producție de sute de milioane - poate chiar miliarde". Producția nu era de industrie grea, ci de bunuri de larg consum, haine, pantofi, ochelari de soare, bijuterii false, etc. Dar ce făcea securitatea, care știa toate secretele - cum de nu-l aflase pe acesta? "Întreprinderile private coexistau sub același nume și același acoperiș cu întreprinderile de stat; n-ar fi putut exista fără acest paravan. ... cea de stat producea bunuri conform planului de stat. Aceste mărfuri apăreau în contabilitatea fabricii și erau distribuite prin canalele comerciale. Dar pe lângă aceste produse oficiale aceeași fabrică produce mărfuri care nu sunt înregistrate în nici un document."

"Glasnost" și "perestroika" n-au pus capăt acestei producții "private".

Simis scrie că în industria socialistă de stat a Uniunii Sovietice erau "zeci de mii" de astfel de fabrici, cele mai multe la Moscova, Odesa, Tiflis, Riga și Taskent și că exista o vastă rețea de distribuție a acestor mărfuri "negre" cu un volum de miliarde de dolari anual. El menționează o "companie", care făcea parte din "imperiul lui Glazenbergh" și care avea așa de multe fabrici încât a trebuit să-și instaureze propria rețea de distribuție a mărfii în 64 orașe și regiuni - pe lângă rețeaua comerțului de stat.

Și cine sunt acești vajnici căpitani ai industriei care-au rămas invizibili ochiului atotvăzător al securității KGB? Simis scrie: "Din motive istorice, mediul afacerilor la negru în orașele mari din Rusia, Ucraina și republicile Baltice a fost predominant evreiesc. Clienții mei aduceau și unii georgieni, armeni și membri ai altor naționalități, dar marea majoritate erau evrei - ca și mine."

Care "motive istorice?"

Zice Simis că evreii ruși eliberați de asuprirea țaristă de către revoluția bolșevică s-au aruncat în ocupații care le fuseseră inaccesibile, de exemplu știința, arta, literatura, etc. După cel de-al doilea război mondial, zice el, Stalin i-a asuprit pe evrei și astfel mulți dintre ei au trebuit să-și îndrepte energia înspre "afacerile la negru." Dar mai încolo tot Simis scrie că în 1930 unul Isaak Bak a înființat o afacere de familie care în 1940 (când puterea lui Stalin era la apogeu și desigur și "oprimarea" evreilor de către Stalin) afacerea lui avea "cel puțin 12 fabrici care produceau lenjerie, suveniruri și marchetărie și avea și o rețea de prăvălii în toată Uniunea Sovietică." Unii dintre acești afaceriști, printre care Bak și trei din frații Gazenberg, au fost judecați și arestați, ceea ce nu i-a descurajat pe ceilalți. Au decis, scrie Simis, să-l "sacrifice" pe Lazar Glazenbergh cel tânăr, ca să-i ferească pe ceilalți de-a fi aduși în justiție, "în parte și din cauza modului lui de viață ușuratic care se vedea după duzinele de costume ce le avea și după garderoba soției lui..."

Proprietatea privată era crimă împotriva statului marxist-leninist, dar nici un astfel de criminal nu apare în arhipelagul Gulag al lui Soljenițîn; sunt foarte rari prizonierii evrei în acel arhipelag, dar paznicii, gealații și administrația lagărelor de exterminare aveau multe nume evreiești ca Aron Solts, Jakov Rappaport, Matvei Berman, Lazar Kogan. Cel mai bine cunoscut era Naftaly Frenkel care se zice că a elaborat în-

treg planul lagărelor de concentrare și exterminare a deținuților politici. Nici în procesele de propagandă sovietice la care au invitați reprezentanții mass-mediei occidentale ca să le dramatizeze și exagereze n-au apărut magnații industriei și comerțului negru sovietic; la aceste procese au fost judecați doar rivalii pentru putere ai lui Stalin și cei învinși în luptele interne pentru putere din sânul revoluției bolșevice.

Dar de ce oare industria la negru și comerțul la negru, care îmbogățeau enorm pe practicanți, au fost rezervate aproape exclusiv evreilor în Uniunea Sovietică? Scrie Simis: "Este un puternic sentiment de indentitate națională la evreii afaceriști la negru - mult mai puternic decât al evreilor sovietici din 'intelighenția'. Nu mulți pricep ce este sionismul și, și mai puțin sunt cei dispuși să-și părăsească averile și să emigreze în Israel - dar n-am întâlnit nici unul la care să nu-i pese de acel stat și să nu se simtă legat prin sânge de el ... în războiul de 6 zile afaceriștii sovietici la negru din multe orașe au donat mari sume de bani în dolari - nu în ruble, ci în dolari - statului Israel." și mai departe: "Mulți afaceriști evrei la negru de toate vârstele s-au grăbit să se înscrie în partidul comunist din motive foarte practice: să câștige mai mult prestigiu social și să fie protejați - pe lângă protecția obținută prin mită - de urmărirea fiscală."

Simis a uitat că mai sus a scris că săracii evrei au fost împinși să facă afaceri la negru pentru că erau oprimați și nu erau acceptați în partid și-n ierarhia de stat.

Mita făcea posibile afacerile la negru: muncitorul era mituit cu un venit suplimentar neimpozabil, la fel funcționarul și supraveghetorul; o mită mai mare o primeau planificatorii și normatorii, care furnizau prin manipulările lor materia primă sustrasă de la producția oficială; cele mai mari mite le primeau inspectorii financiari, care aparțineau unei ramuri a KGB-ului a cărei funcție era să "combată furtul din avutul obștesc al Uniunii Sovietice." Singurii afaceriști la negru judecați și pedepsiți au fost cei al căror mod de viață era prea tipător, ca unul Golidze care "avea două case splendide, mobilate luxos cu opere de artă cumpărate de la comercianți din Moscova și Leningrad" și care "dădea banchete pentru oficialități care durau ore ..."

Majoritatea bogătaşilor sovietici încercau să nu fie prea stridenți și-și ascundeau averile mai ales în valută, în pietre prețioase, metale prețioase și monede de aur.

Simis scrie că între 1960 și 1980 una Elizabeth Mirkien avea un "salon" la Moscova unde afaceriștii evrei între două vârste se bucurau de cine excelente și de plăcerea de a-și simți bogăția jucând pe sume imense la jocuri de noroc și la ruletă.

"Dar la ce le folosea?" se-ntreabă Simis. "Și astăzi, neguțătorii de pietre prețioase din Moscova, Tașkent, Riga și alte orase fac afaceri febrile, umplând ascunzătorile milionarilor pieței negre cu pietrele lor. Aceste ascunzători conțin averi imense, probabil mai mari decât tot ce-au avut pirații din Marea Caraibilor. Dar - ce fac stăpânii lor? Ce-așteaptă? Un viitor fabulos când vor putea să-si dezgroape comorile și să le etaleze ca niște regi? Sau căderea regimului sovietic?" [Nota rezumatorului: Simis a scris astea în 1981; el nu știa, dar poate afaceriștii pieței negre știau ce se plănuia să aibă loc în deceniul al zecelea al secolului nostru, când după desființarea de formă a Uniunii Sovietice piața neagră n-a mai trebuit să mituiască chiar atâția funcționari și milionarii evrei pot sfida pe față mizeria populației.]

Organizațiile afacerilor sovietice la negru demonstrează secole, chiar milenii, de experiență practică acumulată. Recenzia la cartea lui Simis, care-a apărut înaintea cărții, s-a bazat sau pe manuscris sau pe șpalturi, căci atunci când a apărut, cartea a fost cenzurată de multe pasaje prea revelatoare care erau însă menționate în recenzie.

Dar cum e posibil să faci afaceri particulare așa de grase în condițiile în care nu există proprietate particulară? Prima condiție e să fii membru a ceea ce Simis numește "piața neagră evreiască", să fii unit cu ea prin "sentimentul de identitate națională."

Unul cu astfel de "identitate națională" de care trebuie a fost Veniamin Dimsit, președintele Comitetului Economic la Kremlin și țarul întregii activități comerciale și industriale sovietice; acest post fusese ocupat înaintea lui de Lazar M. Kaganovici, tot evreu și cumnatul lui Stalin; apoi tot evrei au fost toți șefii poliției secrete, care s-a numit întâi Ceka și apoi KGB. Notița biografică ne spune că din 1953 Simis i-a apărut în justiție pe mulți milionari "negri" sovietici, dar în 1971 a renunțat să pledeze și s-a angajat ca expert în Drept Internațional la Ministerul de Justiție sovietic.

În 1976 KGB-ul a găsit în apartamentul lui manuscrisul unei cărți despre corupția sovietică, din care o copie se afla la un editor american. Atunci lui Simis și soției lui Dina, tot avocată, li s-a spus că dacă nu părăsesc Uniunea Sovietică vor fi trimiși la un lagăr de concentrare. Simis n-a fost prea îndurerat de felul în care a fost pedepsit obligându-l să se stabilească în Statele Unite unde fiul lui fusese trimis de mai demult și era de-acum directorul unui program de Studii Sovietice la universitatea Johns Hopkins, de unde l-a putut lansa pe tatăl lui spre noi culmi ale succesului financiar și social.

Dar de ce au apărut de-abia în 1981 aceste critici la adresa corupției sovietice?

Ușor de ghicit dacă examinăm cursul evenimentelor:

◇ Legenda zugrăvită despre Uniunea Sovietică pentru ochii marelui public occidental a fost modificată în deceniul anilor 1980 cu date bine cunoscute de zeci de ani, dar ascunse tot timpul - dar aceste date au fost prezentate modificate astfel încât să prezinte, nu întregul adevăr, ci ceea ce se urmărea ca publicul să afle ca noi descoperiri senzaționale;

◇ Astfel o nouă imagine despre soviete inaugurează o nouă atitudine față de ele; imaginea sovietelor e modificată în vederea schimbării relațiilor est-vest.

◇ Astfel se propagă ideea că atât occidentul cât și Uniunea Sovietică converg spre aceeași lume ideală în care ambele se vor contopi - nu se știe încă cum, nefiind exclus nici cel de-al treilea război mondial.

◇ Pentru ca această convergență să aibă loc, se renunță la modelul socialismului sovietic marxist-leninist.

◇ Iese la iveală existența vastei structuri de bogătași capitaliști care-au prosperat tot timpul de la revoluția bolșevică încoace în Rusia sovietică, exact la fel ca confrății lor din occident.

◇ Și iese la iveală și unde s-au dus enormele cantități de bani și instalații industriale pompate de occident în Uniunea Sovietică jefuite de pe contribuabilul occidental; nu în buzunarul muncitorului sau țăranului socialist, ci în averea gigantică a bogătașilor sovietici 'la negru', care stau gata să preia conducerea financiară și economică după prăbușirea Uniunii Sovietice.

POLONEZI ALTFEL DECÂT CEILALȚI POLONEZI

În Ianuarie 1984 s-a aflat cumva că și-n Polonia comunistă exista o clasă întreagă de fabricanți, angroșiști și comercianți particulari care trăiau în perfectă armonie cu aparatul de stat strict socialist. Tony Barber transmite agenției Reuter din Varșovia: "Polonia se luptă cu criza economică în timp ce 500 afaceri particulare care apar-

țin unor străini au un succes care deranjează autoritățile comuniste. Sunt firme 'poloneze', căci toți proprietarii (în afară de 40) sunt americani, europeni și australieni colaboratori din părinți născuți în Polonia ... În 1976 li s-a dat dreptul să funcționeze ca parte dintr-un plan de a-i încuraja pe cei de origine poloneză de peste hotare să mențină legături cu patria-mamă; sunt întreprinderi mici și mijlocii cu câte 40 de muncitori. Produc haine, pantofi, articole din piele, parfumuri, mobilă ..."

Ca și fabricanții sovietici "la negru" ai lui Konstantin Simis. Generalul Jaruzelski, conducătorul Poloniei de-atunci, zicea că "le vom asigura buna funcționare. Dar n-ar trebui să constituie o insulă de privilegii nejustificate în economie."

Iată un exemplu perfect de "vorcire dublă" ("double talk") de-a lui George Orwell: Jaruzelski știa perfect de bine că el le acorda acestor întreprinderi privilegii nejustificate în economie când zicea așa.

În 1977 au fost 3 întreprinderi particulare în Polonia, cu un venit de 180000; în 1983 au fost 500 cu un venit de 400000. Barber raportează că "și-au investit profitul tot în Polonia și continuă să recruteze muncitori și să-și diversifice activitățile" în mijlocul populației înfometate și pauperizate a Poloniei.

Iată cum regimurile socialiste aboleau proprietatea privată a capitaliștilor care generează exploatarea omului de către om - dar reinstaurau proprietatea privată a "unora" dintre capitaliști în interiorul patriei socialiste. Cine erau aceștia? Cine sunt "americani, australienii și europenii care se trag din părinți născuți în Polonia" și care sunt proprietarii acestui capitalism privilegiat în sânul socialismului? Nici unul din adevărații polonezi - și sunt foarte mulți - din America, Canada, Australia, Marea Britanie și Africa de Sud, n-au arătat nici un semn că ar dori să se întoarcă în Polonia comunistă a lui Jaruzelski. Raportul lui Barber nu spune cine erau acești "polonezi"; dar Konstantin Simis ne spune cine erau cei ce făceau exact același lucru în Uniunea Sovietică; marea majoritate erau, zice Simis, "evrei ca și mine."

CAPITOLUL 16: ROLUL SIONISMULUI ÎN RODEZIA

Nu sunt antisemit. Să încetăm să mai vedem antisemitism în toate ... Adevărul, sau cercetarea adevărului, nu pot fi antisemite. Robert Faurisson, Storia Illustrata, August 1979

Cartea lui B.A. Kosmin Majuta: Istoria Comunității Evreiești în Zimbabwe (Zimbabwe, Mambo Press, 1980) explică rolul sionismului în evenimentele care-au dus la prăbușirea Rhodeziei. Termenul "sionist" era aproape sinonim cu termenul "evreu", arată Kosmin și povesteste cum în 1967 presedintele Organizației Sioniste din Africa Centrală l-a "informat" pe Primul Ministru Ian Smith că are de gând să dea ajutor de oameni și bani Israelului și acest gest "a avut rezultatul scontat."

În 1930, scrie Kosmin, contribuția dată cauzei sioniste pe cap de evreu era cea mai mare din lume în Rhodezia, și-a rămas așa până după 1970, deși sancțiunile economice împotriva Rhodeziei ruinaseră țara și restul populației.

La fel de disproportionat de mare era atenția ce-o acordau conducătorii sioniști comunității evreiești din Rhodezia, care era foarte puțin numeroasă. Mari personalități sioniste ca Chaim Weizmann, Vladimir Nabotinsky, Nahum Sokolov, Moshe Sharett, Nahum Goldmann, Norman Bentwich, Cecil Roth, Moshe Dayan, Yigal Allon, Chaim Hertzog, Ezer Weizmann au vizitat-o. Magnații din comunitatea evreiască erau opuși planului de independență al Frontului Rhodeziei și de aceea comuni-

tatea avea reprezentanți în ambele tabere în lupta pentru Rhodesia. Rhodesia, zice Kosmin, era dominată de "supremațiștii albi" care vroiau să continue dominația elementului britanic și se opuneau Irgunului și bandelor teroriste care luptau împotriva trupelor protectoratului britanic în Palestina. De aceea în 1952 s-a hotărât la Congresul anual al Deputaților Evrei ca evreii să participe pe față în viața politică a Rhodesiei. Drept rezultat în 1953 deputații evrei aleși în parlamentele teritoriale și federale ale Rhodesiei au fost, zice Kosmin, "toți activi în comunitate și cu experiență de organizare evreiască."

Când s-a dizolvat federația dintre Rhodesia și Nyasaland (azi Zambia, Zimbabwe și Malawi), albi, inclusiv evreii, s-au trezit masați în Rhodesia de Sud; erau nemulțumiri populare cu privire la politica Partidului Federal Unit în care, zice Kosmin, evreii erau "suprareprezențați." Primul ministru Garfield Todd care împingea integrarea rasială prea rapid a fost înlocuit cu Sir Edgar Whitehead, un socialist fabianist care era la fel și-a fost și el înlocuit; revolta poporului a înlăturat Partidul Federal Unit cu "suprareprezentarea" evreilor cu tot și l-a înlocuit cu Frontul Rhodezian sub conducerea lui Winston Field. Sioniștii nu mai aveau decât un singur reprezentant în parlament, A.E. Abramson. Dar acesta era Presedintele Comitetului Deputaților Evrei, Vice Președintele Organizației Sioniste din Africa Centrală și membru al Biroului Executiv al Organizației Sioniste Mondiale. Winston Field a fost înlocuit la conducerea Frontului Rhodezian cu Ian Smith, care avea mai multă experiență parlamentară și era "născut în Rhodesia", câtă vreme Winston Field era născut în Marea Britanie. Dr. Kosmin scrie: "În Iunie 1964 Ivor Benson, 'politician de extremă dreaptă', a fost importat din Natal ca consilier pentru informarea guvernului ... [și] a oferit guvernului nou format o politică coerentă de dreapta care să rezolve problemele interne și externe. Rhodesia a-nceput să apară ca ultimul bastion al creștinismului și al tradiției occidentale împotriva forțelor sinistre dezlanțuite de centrele coordonate din Moscova și New York.

Acest tip de propagandă subversivă", zice Kosmin, "a-nceput să infiltreze mass-media controlată de guvern și să atace pe veșnicii comuniști și financiari internaționali. Acesta era bineînțeles răspunsul Europei la ideologia revoluționară a naționaliștilor africani din lumea a treia ... Comunitatea evreiască, ce fusese pe baricadele multirasiale liberale, s-a simțit foarte vulnerabilă în această atmosferă politică ... "

La lucrările Congresului Deputaților Evrei din 1964 I.R. Rosin i-a lăudat pe evrei pentru că "îl ajută pe africanul ce progresează" și a lăudat Rhodesia de Nord pentru că "acceptă situația politică schimbată a țării lor." În Rhodesia de Nord (azi Zambia) situația politică schimbată era exact la fel acceptată ca și-n cea de Sud, dar albi erau prea puțini la număr acolo și nu se puteau face auziți.

Folosindu-se de imunitatea parlamentară, Abramson a început imediat o campanie calomnioasă turbată împotriva lui Ivor Benson cu argumente furnizate de Institutul Sionist Weiner de Studii Politice din Londra. Ian Smith însă, doritor să-si consolideze imaginea conservatoare care-i adusese victoria în alegeri, nu i-a încurajat pe sionisti în public; și aceștia n-au prea fost încurajați nici de faptul că sute de organizații de "prieteni ai Rhodesiei independente" au proliferat în toată lumea la câteva săptămâni de la declararea independenței Rhodesiei de Sud. Despre ele Dr. Kosmin scrie că "se mărgineau la anumite grupuri din democrațiile occidentale care leagă sionismul de Wall Street și de comunism ca un atac tripartit împotriva creștinismului occi-

dental. ... Din 1965 Rhodesia a fost vizitată de extremiști de dreapta și antisemiți ca Eric Butler al Ligii Australiene pentru Drepturi și Maiorul Bundy din Statele Unite.

În public se fereau cu grijă să facă declarații antisemite, dar se exprimau despre alte probleme rasiale mai vizibile. Dar Colonelul Curtis B. Dall de la Liberty Lobby a făcut remarci anti-evreiești la Bulawayo față de niște consilieri evrei la o recepție."

Curând însă s-a văzut că sioniștii din Rhodesia n-aveau de ce se teme de Ian Smith, care iese până la urmă lăudat de Dr. Kosmin și deloc criticat. Zice Dr. Kosmin: "Evreii din Rhodesia și-au recăpătat încrederea în 1967 când Israelul a triumfat în Orientul Mijlociu și Ivor Benson pe care-l urăsc atâta a plecat din Rhodesia." El arată clar că după ce n-au reușit să înlăture alesul Frontului Rhodezian cu ajutorul unui Partid Rhodezian nou înființat sub Sir Roy Welensky (fiul unui evreu din Polonia) și al partidelor de centru, sioniștii au triumfat tot cu ajutorul lui Ian Smith; după ce Sir Roy Welensky a fost înfrânt în alegeri la Salisbury, sioniștii care-l sprijiniseră s-au oferit să-și transfere sprijinul lui Ian Smith și acesta a acceptat cu mare grabă; și sioniștii au fost curând din nou "suprareprezențați" în guvern: "În 1962 [comunitatea evreiască] n-a avut reprezentanți evrei, dar în 1965 a susținut cu succes trei: Dl. Joel Pincus ..., Dl. Bernard Ponter... și Dl. Theo Ellison ... Astfel în timp ce Ian Smith jongla cu fracțiunile dure și împăciuitoare din cabinet și încerca să împiedece organizarea unei opoziții politice albe semnificative de dreapta ori de stânga, conducerea comunității evreiești a-nceput să joace un rol mai mare.

Multă vreme evitase cu grijă contactele oficiale cu guvernul și n-a făcut politicienilor invitații oficiale la petrecerile comunității. Nu din ostilitate personală, căci cei din ambele tabere erau colegi de școală și se vizitau reciproc în particular. Chiar nașa lui Ian Smith e evreică, D-na Tilly Jacobson din Gwelo."

Dar sioniștii din Rhodesia aveau greutăți cu blocada economică a Marii Britanii și Națiunilor Unite. Ca și aceștia, doreau să vadă independența statului alb distrusă, dar se temeau, zice Kosmin, că "în ochii politicienilor de peste ocean ei nu erau de neînlocuit și se temeau că supraviețuirea lor și-a averilor și familiilor lor depindea de zădărnicierea ... sancțiunilor britanice ... Rezultatul era ușor de prevăzut ... Oamenii de afaceri evrei s-au folosit de prieteni, relații și talente lingvistice ca să se sustragă de la restricțiile pe care le instauraseră Națiunile Unite." Unul care-a zădărnicit cu succes sancțiunile a fost William Margolis, consultant economic al mai multor guverne succesive din Rhodesia după cel de-al doilea război mondial, azi președinte al Comitetului pentru Comerțul cu Grâne care-a vândut Zambiei porumb de 20 de milioane de dolari în 1971 pentru a obține valută și pentru a hrăni bandele de teroriști ale lui Joshua Nkomo. Altul a fost Elias (Elly) Broomberg care, reales în 1974, a devenit ministrul comerțului sub Ian Smith. Astfel au venit sioniștii la putere din interiorul Frontului Rhodezian pe care se străduiseră să-l distrugă până la înfrângerea lor în Partidul Rhodezian.

În 1976 însă Frontul Rhodezian l-a amenințat pe Ian Smith cu revolta și cu demisia a 12 membri din parlament. Atunci Ian Smith l-a mutat pe Elly Broomberg pe postul de Ministru al Informației și Turismului și i-a dat voie să elimine întreaga echipă de la radio și televiziune, care-a devenit astfel apanajul lui exclusiv.

De acum Frontul Rhodezian nu mai era decât un paravan pentru operațiile organizației sioniste; și acei membri care-au demisionat sau au fost epurați din Frontul Rhodezian au început să se întrebe dacă nu cumva Ian Smith n-a fost altceva decât un

agent camuflat infiltrat în Frontul Rhodezian când s-a văzut că acest front va câștiga alegerile în 1962.

Între timp operația sionistă lucra aparent împotriva Frontului Rhodezian, sub conducerea unor avocați ca Ben Baron (socrul lui Chester Crocker, Secretarul de Stat al Statelor Unite pentru Afaceri Africane) și Leo Baron (fost sfătuitor legal al lui Nkomo, fugit din țară - Kosmin zice "expulzat" - ca să se reîntoarcă și să devină ulterior judecător la Curtea de Apel după "independența negrilor").

Dar antagonismul dintre această ramură și cea din interiorul Frontului Rhodezian era doar aparent.

Sancțiunile economice împotriva Rhodeziei au consolidat și mai mult monopolul evreiesc în comerț și industrie ruinându-i pe toți cei care nu evitau sancțiunile neavând sprijinul rețelei sioniste internaționale; și tot cei care erau greu loviți de sancțiuni economice erau și cei împotriva cărora erau ațâțați revoluționarii negri. Rezultatul net este că în Zimbabwe de azi bogăția, industria și comerțul sunt mai mult decât oricând concentrate în mâini evreiești, ale căror companii sunt destul de mari ca să-i poată influența pe politicienii negri și să-i mituiască cu împrumuturi cu dobânzi scăzute și acordarea de ajutor extern (vezi P.T. Bauer: *Dissent and Development și Equality, The Third World and Economic Delusion* - Weidenfeld & Nicholson; Karl Borjén și Kathleen Corbett: *The Destruction of a Continent* - Harcourt Brace Jovanovich; Brian May: *The Third World Calamity* - Routledge Kegan Paul; Douglas Reed: *Somewhere South of Suez* - 1950).

Sioniștii au prosperat și militar, nu numai financiar, din ruina Rhodeziei, căci s-au declarat "un grup cultural autonom" cu o mișcare proprie de "eliberare națională" (cuvintele sunt ale Dr-lui Kosmin). După dizolvarea federației dintre Rhodezia și Nyasaland, descreșterea populației evreiești în Rhodezia "a fost izbitoare în grupul celor de 20 de ani", zice Kosmin, adică grupul celor înrolați în armată pentru a apăra populația de masacrele teroriste care se înmulțeau mereu. A.E. Abramson a declarat în 1973: "Vedem cum dispare o întreagă generație de tineri care ne părăsesc ca să studieze în Africa de Sud și peste ocean și cu rare excepții nu se mai întorc." Încă din 1969 Kosmin citează doar cifra de 227 evrei între 20 și 25 de ani în țară; erau 3 evrei polițiști și 7 evrei în armată; dar aceștia erau suficienți ca să furnizeze tot timpul informații Biroului Congresului Deputaților Evrei. Restul de tineri evrei dacă purtau uniformă o purtau, arată Kosmin, pe cea a statului Israel.

Cartea Dr-lui Kosmin e un document foarte valoros care arată cu sinceritate și în detaliu ce poate realiza o minoritate minusculă (2,2 % din populația albă a Rhodeziei sunt evrei) ca să se protejeze, să se îmbogățească și să-și atingă scopurile de termen lung. Mai mult, ea răspunde întrebării Dr-lui Henry L. Feingold: "Oare există ceva idiosincronic legat de prezența evreilor în istorie ... care nu poate fi studiat cu uneltele și pe bazele cercetării științifice moderne?" Răspunsul poate fi: prezența unei națiuni extrem de șovine și ambițioase răspândite ca o pătură subțire deasupra tuturor celorlalte națiuni pe tot globul este idiosincronică. Căci o astfel de națiune nu poate supraviețui decât aplicând un dublu cod etic: unul pentru "ai noștri", altul pentru "ceilalți," dând naștere unui raport ambivalent, chiar ostil, între ele. Un astfel de raport idiosincronic nu poate fi menținut decât prin continuu antrenament în denaturare; și această denaturare continuă face să nu poată fi studiată cu uneltele și metodele cercetării științifice - nici măcar de către istoriografia evrei care-și scriu propria istorie.

Lupta populației Rhodeziei, care era predominant albă de extracție britanică, să se salveze de noua ordine economică mondială, e doar o parte din istoria Dr-lui Kosmin, care începe cu pătrunderea evreilor în Rhodezia pe la sfârșitul secolului 19 ca vânzători ambulanți și geambași de vite cărora li s-au alăturat apoi "refugiații regimului țarist" din Rusia. Dr. Kosmin este remarcabil de sincer descriind cum au început ei să prospere: dându-și foc la prăvălii după ce scoteau polițe de asigurare, prin falimente fictive cu bani ascunși de creditori și prin contrabandă de valută când era foarte profitabilă. Secretul succesului lor constă în dublul cod etic: unul pentru "noi", altul pentru "ăilalți"; în stricta disciplină de grup și acțiunea la unison; în politica "liberală" de amestec al raselor pentru ceilalți și stricta segregare a lor înșiși de toți; și-n strânsa colaborare cu conaționalii lor de peste oceane.

Dar cu toată această sinceritate, în fiecare capitol al cărții găsim expresiile de reproș și mahnire cu care evreii din Rhodezia vedeau cum "ceilalți", "goimii", nu se bucurau văzând cum sunt tratați de către cei pe care i-au primit cu brațele deschise și cu care-au împărțit tot ce e bun. De-un lucru ne asigură însă Dr. Kosmin: răsturnarea guvernului alb din Rhodezia și înlocuirea lui cu un guvern negru marionetă corespunde politicii de durată lungă a sionului.

CAPITOLUL 17: CONVENȚIA DESPRE GENOCID

Acest capitol a fost scris înainte de 19 Februarie 1986 când supuse la enorme presiuni Statele Unite au ratificat Convenția Genocidului, dar cu șapte rezervații care să-i păstreze suveranitatea națională. Urmează legiferarea în Congres pentru ca această convenție să se transforme în lege.

Rolul jucat de evrei în sec. 20 poate fi înțeles numai cunoscând Convenția Națiunilor Unite despre Genocid născută din mintea unui evreu polonez, Raphael Lemkin și promovată energic de organizațiile evreiești din Decembrie 1948 încoace, când a fost adoptată la Adunarea Generală a ONU.

De la început a avut caracter evreiesc. Nici un evreu sau organizație evreiască n-a fost împotrivă; și nici un "grup național, etnic, rasial, sau religios" care nu e evreiesc n-a fost pentru, deși se presupune că toate sunt apărute de ea. De aceea trebuie să examinăm această Convenție cu toată informația din capitolele precedente în minte.

La sfârșitul lui 1984 această Convenție, care declară genocidul ca fiind o crimă internațională, fusese ratificată de vreo 80 de membre ale ONU, inclusiv Regatul Unit al Marii Britanii, Franța, Germania de Vest, Suedia, Norvegia, Canada și multe state comuniste, dar în Statele Unite întâmpina rezistență. În cartea sa *The Man Who Invented Genocide* (Institute of Historical Review, Torrance, California, 1984), James J. Martin povesteste: "... în August 1949 un subcomitet al Comitetului pentru Relații Externe al Senatului condus de Senatorul Brien MacMahon urma să înceapă audieri despre problema ratificării convenției ... La 23 August 26 de organizații naționale, toate asociate cu organizația Casa Națională Pentru Libertățile Cetățenești, au salutat această mișcare și-au început să urgenceze ratificarea convenției. Acest grup cuprindea pe Comitetul Veteranilor Americani, Americanii pentru Acțiunea Democratică, B'nai B'rith, Comitetul Evreiesc American, Hadassah, Muncitorii Uniți din Industria Textilă și Biserica Evanghelică și Reformată." La acestea s-au adăugat: Congresul Evreiesc American, Conferința Centrală a Rabinilor din America, Comitetul Scriitorilor și Artiștilor Evrei, Consiliul Consultativ al Organizațiilor Evreiești,

Federația Organizațiilor Evreiești de Femei, Institutul pentru Treburi Evreiești, Congregația Reformistă Evreiască, Conferința Națională a Creștinilor și Evreilor, Federația Națională a Surorilor Templului, Consiliul Sinagogilor din America, Uniunea Organizațiilor Ebraice și Uniunea Rabinilor Ortodocși - la care s-au mai adăugat în ultimul moment înainte de raportul prezentat de MacMahon Senatului în 1950 și Consiliul Național pentru Relații cu Comunitatea, care este cel care dă directiva politică pentru 6 organizații evreiești și 28 de consilii locale ale comunităților evreiești.

Vedem că deși zice că protejează orice grup, Convenția despre Genocid de fapt este pentru un singur grup, și-anume, pentru evrei.

Cuvântul genocid a fost inventat după cel de-al doilea război mondial și-a apărut în dicționare cam cu 10 ani mai târziu, definit doar ca "exterminarea deliberată a unei rase, națiuni, etc."

Dar în Convenția despre Genocid acestui cuvânt i s-au atribuit nenumărate alte înțelesuri și de aceea trebuie să înțelegem clar pericolul ei.

În cartea sa *Axis Rule Over Occupied Europe*, la-nceput Lemkin folosește "genocid" cu sensul "exterminare". Apoi i-a lărgit sensul: "Prin 'genocid' înțeleg distrugerea unui grup național sau etnic ... genocidul are 2 faze: una, distrugerea formei naționale a grupului oprimat; alta, impunerea formei naționale a asupritorului ... Cuvântul folosit în trecut pentru distrugerea formei naționale era 'desnaționalizarea'".

Astfel, exact cum explică Shylock în *Neguțătorul din Veneția*, nu exterminarea este pericolul principal, ci asimilarea. Asimilarea este genocid după Lemkin; asimilarea trebuie combătută din toate puterile prin Convenția Genocidului. Redefinirea noțiunii de "genocid" avansează și mai departe în Convenția despre Genocid așa cum a votat-o ONU:

ARTICOLUL II

În această convenție genocid înseamnă unul din următoarele acte comise cu intenția de a distruge total sau parțial un grup național, etnic, rasial, sau religios:

- a) uciderea membrilor grupului;
- b) un rău mintal sau fizic făcut membrilor unui grup;
- c) impunerea de condiții de viață care să-i distrugă fizic total sau parțial pe membrii unui grup;
- d) măsuri care să prevină nașteri în cadrul grupului;
- f) transfer forțat de copii dintr-un grup într-altul.

ARTICOLUL III

Se vor pedepsi:

- a) genocidul;
- b) conspirația de-a comite genocid;
- c) incitarea directă publică la genocid;
- d) încercarea de-a comite genocid;
- e) complicitatea la genocid.

Oricine are habar de sistemul juridic occidental își dă seama că să încerci să aplici convenția asta e un haos total, pentru că folosește cuvintele și expresiile în așa fel încât nu se poate da o definiție juridică actelor menționate de Convenția despre Genocid.

Astfel se nasc mii de interpretări diferite.

Toate crimele de mai sus sunt comise împotriva unui "grup". Dar ce este un "grup"? Care grupuri de oameni sunt protejate și care nu? Căci toți oamenii aparțin unui grup sau altuia. De exemplu Panterele Negre: sunt negrii care-i aparțin un alt grup decât grupul negrilor americani? Discipolii lui Sun Moon, ai Bisericii Scientologice, sau Menonite, etc., sunt grupuri care trebuie protejate? Sau imigranții din diverse țări? Și dacă homosexualii, care se tot plâng într-una că sunt foarte opri- mați, cer să fie protejați ca grup aparte? În Parlamentul britanic Camera Lorzilor a votat că evreii sunt un grup religios, deci nu pot avea mai multe drepturi decât toți ce- ilalți care nu sunt anglicani. Dr. Nahum Goldman însă ne spune (vezi cap. 14) că nu se poate defini religia iudaică. Dacă Dr. Goldman, evreul no. 1 al lumii (Președinte al Congresului Mondial Evreiesc și-al Organizației Sioniste Mondiale) nu-și poate de- fini propriul grup, cum o să-l definească restul omenirii? Dar un grup care de 2000 de ani prosperă și-a acaparat azi puterea și bogăția în întreaga lume n-are mare nevoie să fie protejat de articole ca cele din Convenția despre Genocid.

La fel de greu de definit sunt crimele ce se vor pedepsi. "Uciderea" e clară, dar cum poți să dovedești că uciderea unei persoane e genocid, iar uciderea altei persoane nu e genocid; când doar nu există persoană pe lume care să nu aparțină vreunui grup.

Și cum poți dovedi că uciderea unei persoane s-a făcut cu intenția de-a distruge grupul? La fel de grotesc este și "răul mintal". Cum poți dovedi când s-a făcut "rău mintal" cuiva și când nu s-a făcut? Omuciderea, incendierea, răpirea, furtul pot fi de- finite juridic astfel încât să se poate știi precis când au fost comise; dar "crimele" Convenției despre Genocid nu se va putea afla niciodată clar când au fost și când n-au fost comise și interpretarea lor e grotescă, absurdă și dezolant de confuză.

Aproape toate celelalte articole ale Convenției sunt la fel.

De unde se vede că cei care-au scris Convenția nu și-au bătut capul cu semnifi- cații.

Sensul Convenției despre Genocid este: "crimele sunt cele care spunem noi că sunt crime, atunci când vrem noi să spunem așa".

Un stat totalitar este mediul optim pentru aplicarea Convenției despre Genocid, căci acolo procurorul și poliția spun ce vor și nimeni altcineva nu mai spune nimic și sistemul judiciar nu e decât executarea unor dispoziții de pedepsire a unora date dina- inte de începerea procesului.

Dar dacă Convenția despre Genocid nu protejează grupuri periclitate, dacă e im- posibil de aplicat în adevărata justiție, ce valoare are și de ce unii cer așa de insistent să fie adoptată de toate statele? Răspunsul îl aflăm după ce-am răspuns la altă întreba- re și anume: cum de-n Statele Unite s-a luptat 35 de ani împotriva ei și cine-au fost cei care-au luptat?

În Statele Unite un tratat internațional devine lege imediat după ratificare și e peste legile țării care-i contravin. Astfel, ratificarea Convenției despre Genocid care nu se poate aplica în sistemul de curte cu juri din Statele Unite ar deveni o lege care ar desființa curtea cu juri căci e deasupra ei; în alte țări efectul Convenției nu e așa de catastrofal căci în alte țări Constituția nu prevede că tratatele internaționale sunt dea- supra legilor țării. Convenția aceasta periclitează în Statele Unite multe funcții ale guvernelor locale și statale ale Uniunii pe care Senatul are datoria să le mențină.

De la Harry Truman în 1949 până la Ronald Reagan în 1984, șapte președinți americani au aprobat această Convenție, unii, ca Jimmy Carter, din prostie, pentru că nu pricepeau ce efect are. Dar orice președinte care căuta să fie ales sau reales a trebuit s-o aprobe. De aceea înainte de alegerile din 1984, atât Ronald Reagan, cât și oponentul lui, Walter Mondale, au apărut la B'nai B'rith cu iarmulka în cap și și-au luat angajamentul solemn că vor sprijini Convenția despre Genocid.

Președintele nu ajunge însă; două treimi din Senat trebuie să voteze pentru ratificare. Dar cum pot senatorii, care tot timpul au alegerile în față, să refuze să se supună mașinăriei de vot? Nicidecum pe față, doar prin tergiversare, aderând "în principiu" la "ideile" Convenției, dar cerând să se adauge "amendamente", "condiții", etc.

Această luptă de 35 de ani între forțele care vor să suprapună această Convenție peste legile Statelor Unite și cei care-și văd libertatea și țara periclitate a făcut posibil studiul în mare amănunt al Convenției în Statele Unite. Două Subcomitete ale Comitetului pentru Relații Externe ale Senatului american au dovedit în 1949 și în 1970 că această Convenție este ineptă și nocivă pentru sistemul judiciar; totuși ea a fost reintrodusă în 1984. Ziarul The Spotlight (Octombrie 22, 1984) relatează cum tot ce-au putut obține promotorii ei a fost o rezoluție care să aprobe "principiile" Convenției și să exprime interesul de a redeschide discuția în sesiunea de anul viitor.

Convenția pentru Genocid a fost atât de categoric respinsă ca incompatibilă cu sistemul de justiție american de către Asociația Juriștilor Americani în 1949 încât n-ar mai fi fost reintrodusă niciodată de nimeni altcineva decât de cei ce-o promovează.

În 1954 președintele Asociației Juriștilor Americani a denunțat-o ca fiind "frauduloasă" într-un discurs public ținut în fața bine-cunoscutei organizații patriotice Fii-cele Revoluției Americane. Leander Perez, președintele Comitetului Drepturilor Statelor, a numit-o "monstruoasă" și "un subterfugiu necinstit."

Dar nimeni nu s-a legat niciodată de intențiile promotorilor ei și i-au presupus întotdeauna că sunt cinstiți și onorabili. În 1970 Richard Nixon a scos de la naftalină Convenția pentru Genocid și-a cerut Senatului s-o ratifice. Senatul din nou a trimis-o unui subcomitet al Comitetului Senatului pentru Afaceri Externe, dar de data asta conduși de senatorul Frank Church și cu senatorul Jakob Javits din New York ca membru. Din nou a ieșit la iveală cât e de falsă și de lipsită de orice realitate această Convenție, când senatorul Church a-ntrebat: "Puteți cita un singur caz când vreuna din cele peste 70 de țări care-au ratificat această Convenție au aplicat-o vreodată împotriva vreunui din cetățenii lor, l-au acuzat pe vreunul de genocid, l-au judecat și condamnat? A existat vreodată un singur caz când această Convenție a fost invocată din partea vreunei din cele vreo 75 de țări ce-au ratificat-o?"

Ambasadorul Statelor Unite la ONU de-atunci, Charles W. Yost, a răspuns că "nu știe să existe" vreun caz, dar a continuat să ceară ratificarea Convenției cu insistență. Senatorul Church nu s-a lăsat și-a continuat: "Mi-e greu să cred că vreun guvern, chiar dac-a semnat documentul ăsta, dacă s-ar apuca să-și acuze cetățenii în viitor, se va gândi să se recunoască vinovat de crima de genocid sau se va apuca să se auto-pedepsească. Așa ceva trece dincolo de limitele credibilului. Mai mult, îmi vine greu să cred că orice guvern oricât ar fi de doritor, se va apuca să urmărească individual cetățeni izolați de sub jurisdicția sa pentru c-ar fi comis genocid."

Dar oare au avut loc acte de genocid de la 1949 încoace? Ce s-a întâmplat între Biafra și Nigeria? Și ce s-a întâmplat cu masacrul celor 200000 de așa-ziși "comu-

niști" în Indonezia și ce s-a întâmplat cu masacrele și exterminările reciproce dintre India și Pakistan? Singura explicație pe care-a putut-o da ambasadorul american la ONU, Yost, la aceste întrebări a fost că "mari certuri" în legătură cu descrierea acestor acte ca fiind acte de genocid au oprit ONU de la a lua act de ele. James Martin scrie: "În ultimii 35 de ani s-au adus multe acuzații de 'genocid' împotriva diverselor țări la ONU, dar nici un singur act de acuzare internațională, nici un singur proces, nici o singură condamnare n-a avut loc niciodată pentru această 'crimă', nici acolo, nici altundeva."

La fel de misterios este răspunsul funcționarilor de la Departamentul de Stat, când li se atrage atenția cât de imposibil și irealizabil este unul sau altul din aliniate; replica lor e că acele aliniate pot fi ignorate. Senatorul Sam Ervin și el avocat, a remarcat în fața subcomitetului: "Departamentul de Stat mă lasă cu gura căscată când presează să ratificăm un tratat ca acesta și apoi prin diferite căi ocolite pe care încearcă să le inventeze ne arată că nu trebuie să-l respectăm după ce l-am semnat; asta nu pot pricepe."

Nici senatorul John Cooper nu putea pricepe; "Când ratificăm un tratat sunt îngrijorat de cum va trebui să-l respectăm; dar aici toate argumentele în favoarea ratificării constau din metode de a nu-l respecta după ce l-am semnat," a zis el.

Senatorul Sam Ervin a dat o analiză profundă a Convenției la 22 Mai 1970 care arată fără nici un dubiu că această Convenție n-are nici un efect în prevenirea actelor de genocid și n-are nici o valoare. A-nceput cu o scurtă privire istorică ce conține tot adevărul în câteva rânduri: "În anii de după 1940 diverși activiști de pe lângă Națiunile Unite au început o acțiune majoră de a inventa legi care să fie deasupra legilor domestice ale diferitelor națiuni din lume.

Convenția despre Genocid este una dintre ele. S-a născut ca o rezoluție a ONU care condamnă genocidul ca o crimă 'comisă din motive religioase, rasiale, politice sau de alt fel.' **În formă finală a exclus genocidul comis din motive 'politice' din rândul crimelor pentru că unii din membrii care-au ratificat Convenția despre Genocid nu vor să renunțe nici măcar în teorie la dreptul lor de a extermina grupuri politice ostile conducătorilor lor [sublinierea noastră]...** Singurul argument pe care-l auzim în favoarea ratificării acestei Convenții este că Rusia și alte guverne totalitare ne-ar privi cu ochi mai buni dacă am ratifica-o, după ce ele, în mod ciudat, au respins prin adăugiri și rezerve multe din prevederile Convenției." Despre Articolul II secția C, senatorul Ervin arată că "nici o minte de om nu poate descoperi ce înseamnă ... să pedepsești pe cel care în mod deliberat supune un grup la condiții de viață desemnate să-l distrugă fizic total sau parțial. Dacă un funcționar nu acordă unui membru al unuiu din cele 4 grupuri descrise acolo care cere ajutor social o sumă de bani care să-l satisfacă, trebuie judecat c-a comis genocid? ... Congresul sau statul care n-a dat destui bani ca ajutor social ... a violat convenția?" La sfârșitul analizei sale senatorul Ervin a citit o altă analiză care arată cât de ineptă este Convenția despre Genocid ca instrument al legii făcută de judecătorul Orie L. Phillips de la Curtea de Apel (vezi The Journal of the American Bar Association, August 1949). Trei membri ai subcomitetului i-au adresat întrebări, răspunzând la care a ieșit și mai mult în evidență caracterul fals, ireal, fantastic și inept al Convenției despre Genocid.

Atunci a avut loc ceva fără precedent: senatorul Jakob Javits a cerut (și i s-a dat) permisiunea să combată mai târziu, nu acum, cele spuse, punct cu punct. Când a avut

loc, combaterea lui nu numai că n-a fost "punct cu punct", nu numai că n-a avut nici o legătură cu argumentele aduse anterior, dar nici nu poate fi urmărită de o minte normală obișnuită cu gândirea logică. **Atât de fantastice și de absurd perverse au fost spusele lui încât nu pot fi nici combătute, nici înțelese de cineva care n-a practicat cu îndemânare ceea ce George Orwell a descris ca "gândirea dublă", sau ceea ce practică propagandiștii marxist-leniniști când le dau lacrimile de emoție proferând minciuni despre care știu bine că sunt minciuni și de care râd în sinea lor sau cu prietenii, deși pentru moment le cred din tot sufletul. Forma asta de distorsionare, de prezentare a minciunii de pac-ar fi adevăr, este o formă de siluire mintală la fel de eficace ca asuprirea fizică; este forma de "forțare pașnică" a cetățenilor.** Cuvântarea lui Javits e imposibil de rezumat; James Martin a reprodus-o cuvânt cu cuvânt în cartea sa.

De ce trebuie ratificată Convenția despre Genocid? Ca să protejeze privilegiile unui singur grup care dorește să rămână străin și neasimilat deși este răspândit prin toată lumea și e numeros doar în Statele Unite și-n Europa, grupul evreiesc - sub pretextul subțire că apară "orice grup". Dar ce nevoie au evreii de un instrument așa de inept al dreptului internațional, când puterea lor este la apogeu și nimeni nu-i amenință și nici n-ar putea să le facă nimic, ca grup? Probabil că deși sunt bogați și puternici și stăpânii tuturor, le e teamă că nu va fi mereu așa, căci sunt din ce în ce mai vizibili ca un grup alogen cu interese separate de ale popoarelor gazdă și știu că suindu-se stăpânitori irevocabili la vârful piramidei peste toate popoarele în Noua Ordine Mondială, popoarelor nu le va plăcea acest lucru.

Evreii se prefac mereu că nu știu ce-are lumea cu ei și se plâng că antisemitismul se naște spontan în alții cărora ei nu le-au făcut nimic. Dar în 2000 de ani fără îndoială au observat că antagonismul popoarelor-gazdă este doar prețul pe care-l plătesc pentru avantajele materiale și avantajele de grup strâns unitar pe care le recoltează practicând dublul cod etic. Ei știu și că așa cum a devenit internațională activitatea lor și atitudinea lor, așa a devenit internațională și reacția celor lezați de ei. Convenția despre Genocid este începutul unui sistem punitiv internațional, înzestrat cu un tribunal internațional (Articolul VI), împuternicit prin ratificarea de către toate popoarele, gata să fie invocat și aplicat când cred ei că au nevoie. Asta explică de ce e așa de vag definit termenul de "genocid" încât poate să cuprindă absolut orice, orice ar suscita temerile evreilor care se pregătesc să-și ocupe locul la vârful ierarhiei unui sistem mondial totalitar care se erijează acum și care face sclavi din toți ceilalți oameni. De aceea trebuie neapărat să ratifice Statele Unite această Convenție. Dar ea a fost ratificată de tot felul de state din lumea a treia care practică genocidul în continuare nestingheriți și extermină populații cum vor. A fost ratificată de state care practică genocidul, state ca Uniunea Sovietică și China comunistă. Deci Convenția despre Genocid nu e un instrument care opreste genocidul, ci e un instrument de teroare și control asupra populației - adică este exact inversul a ceea ce pretinde că este.

Nu trebuie să credem că cei care promovează sclavia globală în Noua Ordine Mondială sunt toți evrei și numai evrei. Acest plan s-a născut pe la-nceputul secolului ca un plan de supremație anglo-americană, promovat de Cecil John Rhodes și Lordul Milner în Anglia, de J.P.Morgan în America; ei nu erau evrei; când și-au pierdut puterea acești financieri anglo-saxoni protestanți n-au fost eliminați, ci înglobați în noua putere financiară-politică pe care n-o mai conduc ei, dar la care participă căci toate interesele lor sunt legate de ea. La fel participă generațiile de intelectuali ai "inteli-

ghenției progresiste" care au găsit în religia unei singure rase și națiuni și-a unei "noi ordini mondiale" un dublu avantaj: pe de-o parte au din nou o religie, căci nu credeau în nimic, pe de alta fac bani buni debitând această propagandă.

CAPITOLUL 18: GEORGE ORWELL ȘI FACTORUL SIONIST

Alianța dintre puterea banului și intelectualitate a adus societatea la sciziunea și colapsul pe care le vedem azi. Dar cum e posibil ca intelectualitatea occidentală, care face așa minuni în știință și tehnică, să cadă așa de jos în domeniul politicii și să îmbrățișeze cu atâta entuziasm interpretarea marxistă a istoriei? Și o altă întrebare: prin ce procese mintale a reușit populația evreilor, așa de puțini numerosi și împrăștiați în țările occidentale, să realizeze enorma ei supremație de azi atât în ceea ce privește bogăția, cât și în ceea ce privește influența politică?

Explicația poate fi dată: 1) de nereușita intelectualității occidentale de a se adapta la circumstanțe istorice radical schimbate și 2) de exersarea evreilor în abilități mintale de așa natură încât să le confere un avantaj de neînfrânt în competiție.

Asta înseamnă că disparitatea dintre evrei și ne-evrei nu se datorează numai exersării minții evreilor, ci și debilitării intelectului celorlalți în occident.

În țările vestice intelectul s-a îndreptat înspre exterior, înspre lumea fenomenelor și drept rezultat e lipsit de judecăți de valoare, de privire interioară, de cunoaștere instinctivă, toate lucruri necesare unei populații care se vede nevoită să lupte.

În cărțile sale 1984 și Animal Farm, George Orwell a explicat prin narațiune ce s-a întâmplat în războiul minților. Își face aici autobiografia spirituală sub formă de fabulă și povestire. Ca toți intelectualii occidentali, era și el un animal din ferma animalelor (Animal Farm) ușor de dus de nas și dispus să se înșele pe sine însuși. Căci această poveste a fermei animalelor nu e doar o demascare a socialismului marxist, ci este și o prezentare pregnantă a erorii periculoase a "idealismului" - adică a ideilor abstracte despre un paradis planificat pentru omenire, idei care au avut efect narcotizant asupra minților celor care și-au pierdut direcția și țelul.

Participarea lui George Orwell de partea comuniștilor în războiul civil din Spania i-a deschis ochii și i-a arătat socialismul în adevărata lui lumină; și așa a scăpat de ideile și convingerile lui socialiste cu toată eroarea lor, dar a rămas un om de mare talent scriitoricesc și eliberat de gogorița în care credea. **El nu analizează procesele prin care a căzut în eroarea socialistă și s-a scăpat de ea ulterior, ci doar povestește ce s-a întâmplat când animalele au vrut să scape de exploatare și să trăiască cinstit din munca lor pe ferma lor fără clasa aristocratică a oamenilor, "muncind fiecare după puteri, primind fiecare după necesități" - ca până la urmă să se trezească mult mai rău exploatare și maltratate de noii lor stăpâni, porcii. De relevat că animalele sunt de tot felul la fermă, dar noii lor stăpâni sunt de un singur fel, toți porci, strâns uniți într-un grup care recapitulează istoria bolșevismului, toți la unison în afară de porcul recalcitrant Snowball, în care se recunoaște cu ușurință Leon Troțki. Așa de autentică și exactă a fost istoria revoluției bolșevice în Animal Farm încât în 1983 toți speculau căror evenimente le corespunde povestea din cealaltă carte, 1984. Dar anul n-are nici o importanță, căci ceea ce a zugrăvit Orwell aici nu e un fapt, ci un proces, procesul mintal care a dat evreilor supremația în competiția intelectuală cu ceilalți și le-a permis să ia puterea politică; și acest proces are loc permanent în jurul nostru.**

Cu talentul unui adevărat făurar de limbă, Orwell a descris facultățile mintale care deschid poarta auto-înșelării în cuvinte inventate de el care azi au intrat în patrimoniul limbii engleze, cuvinte ca "big brother" (fratele cel mare), "goodthinker" (just gânditorul), "doublethink" (dubla gândire), "newspeak" (noua vorbire, sau, cum îi ziceam noi, stilul tovărășesc realist socialist) etc. Acești termeni analizează facultățile mintale ale omului cu o luciditate care ne umple de groază la vederea perversiunii mintale de care se slujesc conducătorii politici ai omenirii.

"Doublethink", "dubla gândire", e baza. Ea înseamnă că "știi și nu știi în același timp același lucru"; "ești convins că spui purul adevăr când debitezi minciuni țesute cu grijă de tine"; "ai păreri contradictorii și le crezi pe ambele cu tărie"; astfel de gândire vine ușor celui care-a învățat s-o practice timp de zeci și sute de ani.

Toți oamenii sunt capabili într-o măsură mai mare sau mai mică de "dubla gândire", dar nimeni n-o poate practica așa de perfect ca cei care trăiesc tot timpul simultan în două lumi mintale diferite. Acest exercițiu a permis evreilor să înfăptuiască ceea ce Sir Arthur Keith numește dublul cod moral, adică un cod moral conform căruia acțiunile etice față de "ai noștri" sunt total diferite de acțiunile etice față de "ceilalți."

Evreilor le vine ușor să practice un dublu cod moral pentru că, așa cum arată Jung, evreii de mici au o arie a conștiinței lărgită și renunță mult mai ușor la subconștient. Dar prețul pe care-l plătesc este alienarea parțială de natură, lipsa de interes pentru lucrul în sine și pierderea capacității creatoare; și toate acestea duc la sterilitate culturală. Ne-evreii, pe de altă parte, încercând să uzeze de această "dublă gândire" se văd nevoiți să se convingă de contrariul a ceea ce văd că este real și după ce și-au construit utopiile "idealiste" încearcă să se reîntoarcă la realitate, dar rareori reușesc perfect, ceea ce aduce după sine alienarea cronică de realitate și condiții de deranj psihic. "Dubla gândire" este o armă mentală la fel de distrugătoare ca cele fizice, este un act de agresiune morală. De-o parte sunt cei ce folosesc dubla gândire, iar de partea cealaltă victimele lor. Prima și cea mai simplă fază, care poate fi aplicată și la copii, e disciplina care nu permite formularea unui gând "care nu e pe linie." Această disciplină nu permite minții să facă comparații, să perceapă erori de logică, să înțeleagă nici cea mai mică dovadă dacă dovedește ceva ce contravine "directivelor."

Orwell numește facultatea care realizează această disciplină, "prostie care te apără." Astfel se ridică un gard cu încărcătură electrică în jurul intelectului și se limitează aria în care e voie să observi și să judeci - cu alte cuvinte, terorism moral.

Aria în care nu e voie astăzi să observi și să judeci absolut deloc e aria puterii politice, istoriei, rolului politic și practicilor comerciale ale evreilor. Încolo toate ariile sunt deschise discuției și dezbaterilor - preoții pot insulta divinitatea, ziarele pot insulta monarhia în țări cu monarhie, fără să existe sancțiuni; dar nu e voie să studiezi cine și cum deține azi puterea politică. Orwell însă a reușit s-o facă făcând uz de "dubla gândire", care prezintă lucrurile prin opusul lor. În utopia lui comunistă tiranul absolut e "fratele cel mare", de falsificarea știrilor se ocupă "Ministerul Adevărului" și poliția secretă, securitatea, serviciul de informații, sunt sub "Ministerul Iubirii."

Cel care vrea să elibereze populația asuprită este Emmanuel Goldstein, un evreu sub conducerea căruia acționau sabotori și spioni pe care-i tot prindea "poliția gândurilor" și care se zvonea că a scris într-o carte toate gândurile interzise care circulau în subteranele populației tiranizate. Această carte îi cade în mâini eroului Winston Smith și în ea descoperă secretul "dublei gândiri", care este cheia sistemului totalitar

socialist. Și așa a reușit Orwell să-și treacă cartea prin cenzură și s-o vadă publicată, fără să-și sperie cititorii, care ar fi paralizat de groază la ideea că citesc ceva ce nu e "pe linie" dac-ar fi știut ce citesc. Dar văzând că Emmanuel Goldstein e eroul pozitiv, cenzura n-a sesizat înțelesul cărții și cititorii au răsuflat liniștiți. Unii cititori n-au pătruns dincolo de inversiunea practică de Orwell pentru a-și trece cartea prin cenzura editorială din Statele Unite. Astfel, un recenzent din 1984 era uimit în CCDL Report, ziarul Ligii De Apărare Creștină din America, cum de-a putut Orwell să-l facă pe cel care vrea să scape lumea de comunism și socialism tocmai evreu; nu știe Orwell că comunismul și socialismul sunt opera evreiască? Dar un scriitor evreu, T.R. Fyvel, a suspectat ceva în această alegere a lui Orwell, și-a scris: "Prietenii lui George Orwell îl iau așa cum este; parcă ca s-arate că știe mai mult decât vrea să spună, i-a dat numele de Emmanuel Goldstein ultimului său rebel în cartea 1984 și l-a zugrăvit copiindu-l pe Troțki." Cheia enigmei e la pagina 267, unde rebelul Winston Smith care e hotărât să-și păstreze integritatea mintală și insistă că adevărul nu e invers de cum este, e supus unui interogatoriu de către O'Brian.

"Te-ntrebi, zise O'Brian, de ce-și pierde atâta vreme cu tine Ministerul Iubirii.

Când erai liber te mirai de multe ori de lucruri care sunt în esență de aceeași natură. Pricepeai mecanismul societății în care trăiești, dar nu-i pricepeai motivele. Îți aduci aminte cum ai scris în jurnalul tău intim 'pricep cum fac asta; nu pricep de ce o fac'? Când te-ai întrebat de ce ai început să te îndoiești de sănătatea ta mintală. Ai citit cartea, cartea lui Goldstein, sau părți din ea cel puțin. Ți-a spus ceva nou, ce nu știai dinainte?" "Tu ai citit-o?" zise Winston. "Eu am scris-o. Nici o carte nu e scrisă de unul singur, cum știi doar."

Aici Orwell dezvăluie că Emmanuel Goldstein, pe care Ministerul Adevărului îl zugrăvește tot timpul ca pe cel mai mare dușman al statului socialist, este de fapt personificarea nucleului central al partidului de conducere. Cu alte cuvinte, Goldstein și "fratele cel mare" sunt tot una.

Orwell n-a discutat sionismul în scrierile lui, dar cei ce-l cunoșteau zic că era antisionist. Fyvel, un sionist fervent, zice: "Știi că Orwell nu era de acord cu mine; arabii din Palestina erau pentru el niște asiatici de culoare, evreii din Palestina erau echivalentul stăpânitorilor albi din India și Birmania, o vedere schematică de la care nu-l puteai clinti ..." Ca toți cei care n-au fost de acord cu sionismul, Orwell a fost acuzat de antisemitism. A scris într-o scrisoare "Nu mă îndoiesc că Fyvel crede că sunt antisemit". "N-as fi spus-o", scrie Fyvel, "dar prietenul lui Orwell, Malcolm Muggerridge, a spus-o ... a zis: 'Ciudat ... cum îi atrăgea George Orwell pe evrei, când el în sufletul lui era foarte antisemit'." Dar nu e de mirare că prietenii de tinerețe ai lui Orwell erau evrei, căci cei din conducerea mișcării socialiste erau toți evrei în Marea Britanie; unii ca Victor Gollancz, proprietarul Clubului Cărților de Stânga și profesorul Harold Laski care-a văzut cât de util putea fi Orwell ca propagandist al socialismului idealist. Dar era Orwell cu adevărat antisemit? În 1945 Orwell a scris un articol, "Răzbunarea e amară", în The Tribune (9 Noiembrie) în care-a remarcat după ce povestește cum un ofițer evreu din Viena în uniformă americană îl maltrata și bătea pe un ofițer german prizonier: "E absurd să blamezi evreii germani sau austrieci pentru că se răzbună pe naziști." Fyvel, prietenul lui Orwell, s-a certat îndelungat cu acesta pentru propoziția asta, care lui Fyvel i se părea că minimizează enorma datorie pe care o are toată omenirea pe veci de veci față de evrei, după părerea lui Fyvel -

păreră pe care n-a reușit să i-o bage în cap cum trebuie lui Orwell, care în același articol cerea guvernului britanic să protesteze pentru expulzarea germanilor din Prusia de către sovietici, zicând că ce făcea armata sovietică e o crimă împotriva umanității. Putem conchide că Orwell nu credea legenda cu camerele de gazare [construite de americani după înfrângerea nemților și după ocuparea lagărelor de concentrare de către trupele americane, ca un decor de teatru pentru legenda holocaustului ce urma să fie inventată la Nürnberg] în care se pretinde că au fost gazati 6 milioane de evrei. Și experiența lui din războiul civil din Spania (povestită în cartea *Homage to Catalonia*) i-a deschis ochii cu privire la rolul evreilor în războaiele și revoluțiile erei moderne. Tot așa, faptele roiului de evrei tineri în uniformă de ofițeri americani care nici nu prea știau englezeste și-au apărut imediat ce au încetat luptele - dar nu înainte - ca atotputernici în Germania, nu l-au putut lăsa ignorant.

A fost George Orwell antisemit? Scia într-un articol despre antisemitism din Februarie 1945, că n-ar trebui să ne întrebăm "de ce sunt oamenii așa de atrași de sentimentul acesta irațional", ci "de ce mă simt eu atras de sentimentul acesta irațional."

Analiza antisemitismului l-a dus pe Orwell acolo unde-a ajuns și Shakespeare; recunoaște că are loc o reacție negativă aproape universală la faptele și prezenta evreilor, dar el personal nu simte nici o animozitate pentru ei ca oameni. Orwell, ca și Shakespeare, nu face decât să explice un naționalism lipsit de teritoriu național care-i pune pe evrei tot timpul în conflict cu populația pe teritoriul căreia trăiesc.

Evreii nu pot decât sau să subjuge toate națiunile și să domnească deasupra lor ca unica națiune triumfătoare asupra tuturor națiunilor pe care le-au distrus, sau să se lase asimilați, ceea ce unii din ei fac tot timpul. În *Neguțătorul din Veneția*, căsătorind-o pe evreica Jessica, fiica lui Shylock, cu unul dintre prietenii creștini ai lui Antonio, Shakespeare pledează pentru asimilare. El demonstrează că nu există antisemitism; există doar antagonism născut din discriminarea pe care-o practică evreii. Putea politica evreiască interzice să se joace *Neguțătorul din Veneția* pe scenă, în film sau la televiziune - nu de teamă că ar putea da naștere la sentimente ostile evreilor, ci pentru că propagă ideea asimilării.

George Orwell s-a concentrat asupra analizei puterii politice contemporane și mai ales asupra rolului evreilor în concentrarea puterii totalitare de tip socialist. Dacă evreii erau atrași de el și-l găseau interesant și el era atras de ei; n-avea nici un fel de animozitate sau rezervă pentru ei personal. Mesajul lui în cele două cărți, *Animal Farm* și 1984, este că populația gazdă trebuie să învețe cum să facă față situației, opunând arme egale acelor arme și tehnici intelectuale de agresiune psihică care dau azi un avantaj enorm evreilor în competiția cu ceilalți. Ne-evreii n-au nevoie să folosească astfel de arme mintale; tot ce au nevoie e să le cunoască și să le priceapă, căci atunci nu vor putea fi folosite împotriva lor.

ULTIMA SCRIERE A LUI IVOR BENSON

Ivor Benson a murit pe neașteptate pe când lucra la o prezentare a Noii Ordini Mondiale și-a operațiilor ei după eliminarea titlaturii de "socialist" ori "comunist" din limbajul politic al țărilor de dincolo de cortina de fier și după eliminarea cortinei de fier. Ultimele pagini au fost terminate de soția lui după însemnările lui. Articolul a apărut în patru părți în numerele din 31 Mai și 7, 14 și 21 Iunie 1993 ale săptămâna-

lului The Spotlight din Washington, DC. Dăm mai jos o succintă prezentare a tezelor acestui articol.

Prima parte, intitulată "Ca să înțelegi Noua Ordine Mondială de azi, studiază istoria", începe prin a arăta că ceea ce se-ntâmplă azi în Europa (desființarea națiunilor europene și transformarea europenilor în supușii unui singur guvern central) este, ca și ceea ce s-a-ntâmplat în Africa de Sud (desființarea prin luptă în care sunt folosite gherile negre a statelor construite de către albi acolo) nu sunt decât faze ale activității oculte care a început încă din secolul 19 cu scopul instaurării Noii Ordini Mondiale.

Această activitate ocultă a devenit vizibilă mai întâi în Africa de Sud sub auspiciile Marii Britanii. Războiul burilor a inaugurat procesul continuu în care primul și cel de-al doilea război mondial au fost doar episoade (chiar și istoricii din universități care scriu "pe linie" ca F.P. Chambers, C.P. Harris, C.G. Bailey, admit acest lucru).

Noua Ordine Mondială s-a născut din ambiția milionarului britanic Cecil John Rhodes care a creat statul sud-african Rhodezia. El și acoliții lui au pus bazele rețelei de organizații care are scopul de a institui această Nouă Ordine, care însă azi este cu totul altceva decât era pe când a plăsmuit-o Rhodes. În mod ironic tocmai această rețea înființată de el a distrus statul creat de el, Rhodezia, azi numită Zimbabwe; astăzi acolo numele lui a devenit anatema și statuile lui au fost demolate. Felul în care această rețea gândită, înființată și finanțată de Rhodes ca să pună bazele unei Noi Ordini Mondiale care să semene cu imperiul britanic ca limbă și organizare, dar să aducă pace universală și prosperitate în întreaga lume, a fost infiltrată și preluată de alții pentru a o folosi în scopul lor urmărit de-a lungul veacurilor a fost descris din surse directe de Carroll Quigley în cartea sa Tragedy and Hope. Quigley a fost cea mai mare parte a vieții legat intim de această rețea, a avut timp de doi ani acces la toate documentele ei secrete și a aprobat-o; dar el dorea s-o scoată din anonimat, unde această rețea preferă să lucreze.

Multe elemente dezvăluite de Quigley au fost descoperite fragmentar de alții, care fără acces la documentele secrete au comparat și examinat faptele; dar cartea lui Quigley arată pentru prima dată acțiunile susținute prin care rețeaua de organizații finanțate de Rhodes pentru a transforma visul lui utopic și idealist în realitate a fost captată în slujba interesului de îmbogățire a unui grup restrâns de oameni prin pauperizarea și subjugarea întregii omenirii. La 24 de ani, deja bogat, Rhodes și-a scris primul testament în care lăsa averea sa "pentru stabilirea și promovarea unei societăți secrete [sublinierea noastră] al cărei scop real să fie întinderea guvernării britanice în toată lumea ... și să stabilească o putere așa de mare care să fie capabilă să facă orice război imposibil și să promoveze interesele omenirii."

În cel de-al 7-lea testament al său și ultimul, Rhodes ajunsese la concluzia că cel mai bun mijloc în acest scop este să finanțeze bursele Rhodes la Universitatea de la Oxford care să adune tineri capabili de limbă engleză din toată lumea și să-i inițieze și dedice scopului acestei Noi Ordini Mondiale a lui; după ce-a vorbit cu Împăratul Wilhelm al Germaniei, a inclus și tineri de limbă germană.

În acest ultim testament n-a mai menționat societățile secrete. Una din ele fusese deja înființată în primăvara anului 1891. Șeful ei era chiar Rhodes. Stead, Lordul Escher, Alfred Milner formau comitetul executiv. Lordul Balfour, Harry Johnston, Rothschild, Lordul Grey și alții erau un "cerc de inițiați", apoi venea un cerc exterior lor numit mai târziu de Milner al "Mesei Rotunde" (Quigley).

Ivor Benson vede în această societate secretă o întrupare a ambiției personale a unui om extrem de bogat, dar și extrem de dotat, care a înhămat la carul său idealismul ardent al intelectualilor tineri privați de religie canalizându-le exaltarea mistică pe fâgașul acestui aparent altruism ateu. Dar n-a fost Rhodes cel care a inventat acest surogat de religie; **în 1870, John Ruskin, primul profesor de Arte Plastice la Oxford, a propovăduit cu mare succes studenților ideea că englezilor le revine, fiind ei "o rasă încă nedegenerată", misiunea de a conduce lumea și de a transforma Anglia din nou în "tronul regilor, o insulă cu sceptrul în mână, izvorul luminii întregii lumi, centrul păcii; stăpâna învățaturii și-a artelor, ... adorată pentru curajul ei ieșit din comun, de a dori binele întregii omeniri. ... Anglia ... trebuie să formeze colonii oriunde cât mai repede, cu cei mai capabili și valoroși oameni ai ei, luând fiecare picior de pământ roditor, dar nelucrat pe care-l calcă ..." (discursul de inaugurare al lui Ruskin).**

Încă pe la jumătatea acestui secol discipolii lui mai păstrau fervoarea lor misionară de a "construi raiul pe pământ, sub conducerea ... mai ales a celor de limbă engleză" (Lionel Curtis la moartea Lordului Lothian, Washington, 1940).

Partea a doua a articolului, intitulată "Noua Ordine Mondială visată de Rhodes nu e versiunea actuală", începe prin a aminti că despre Bill Clinton, care-a pus mâna pe președinția Statelor Unite deși n-a avut majoritatea voturilor, publicul știe că este bursier Rhodes, dar publicul nu știe cât de departe este ideologia burselor Rhodes azi de intențiile extrem de strâmbe, dar și extrem de idealiste ale fondatorului lor. Căci scopurile pentru care lucrează azi rețeaua de organizații înființată de Rhodes cu banii lui sunt diametral opuse scopurilor lui și-ale multora din succesorii lui. De aceea când Quigley și-a publicat monumentală sa istorie contemporană *Tragedy and Hope* cartea a fost urgent retrasă din circulație și cariera lui Quigley a fost zdrobită, căci dăduse în vileag prea multe.

Primul lucru pe care l-a realizat rețeaua de organizații înființată de Rhodes cu scopul de a extinde imperiul britanic pentru a crea Noua Ordine Mondială, a fost să distrugă imperiul britanic. De aceea dacă americanii vor să vadă cine dă directive președintelui Clinton, primul lor președinte instruit ca bursier Rhodes, trebuie să prieceapă schimbările care-au avut loc în jurul anului 1930.

De la început, condiția "de a pune stăpânire pe fiecare bucățică de pământ roditor nevalorificat pe care calcă", îmbrăcată în hainele frumoase ale propășirii întregii omeniri, a dat naștere unei nedrepte și extrem de sângeroase invazii militare britanice în Africa de Sud; și de la început, surogatul de religie prin care darwinismul și alte doctrine raționaliste au înlocuit religia creștină și-au canalizat misticismul tinerilor idealiști pe fâgașul Noii Ordini Mondiale, a fost foarte apropiat de doctrina materialistă marxist-leninistă. Ambele doctrine promit raiul pe pământ și promovează principiul că "scopul scuza mijloacele", oricât de brutale, sângeroase și ticăloase ar fi aceste mijloace. **În istoria omenirii, de obicei nu se considerau ca fiind ticăloase acțiuni care aveau drept scop salvarea comunității sau societății; dar acum ticăloșia și brutalitatea au început să fie aplicate în interiorul comunității împotriva unor oameni care aparțin aceleiași societăți și aceluiași grup și care au aceleași interese.** Discipolii doctrinei Rhodes argumentau că scopul final fiind propășirea întregii omeniri, ticăloșia e justificată, oricât de mare ar fi. Astfel Alfred Milner în funcția sa de Înalt Comisar britanic a folosit cele mai josnice și murdare mijloace pentru a declanșa războiul burilor.

Demisionând din postul de comandant suprem al forțelor britanice din Africa de Sud, locotenentul-general William Butler a protestat împotriva minciunilor transmise publicului britanic de către Rhodes și acoliții lui pentru a-l atrage în războiul care i-a depozat pe buri de țara lor. J.A. Hobson scrie despre acel război: "Luptăm ca să impunem o mică oligarhie internațională de proprietari de mine și speculanți ca stăpâni în Pretoria". Pe acești magnați financiari care nu erau englezi, dar aveau aproape toți pasaport britanic, Rhodes în imensa lui vanitate și infatuare îi vedea doar ca pe niște instrumente de-ale lui în construirea Noii Ordini Mondiale.

Războiul burilor care se pretindea că va dura câteva săptămâni, a durat trei ani, a ucis 20000 de soldați britanici și a trecut prin foc și sabie populația civilă din Transvaal și Statul Liber al Oraniei, lăsând fermele arse și pământul necultivat. Au murit mai multe femei și mai mulți copii în lagărele de concentrare britanice ale lui Horatio Kitchener decât soldați de ambele părți ale combatanților; așa a început "raiul pe pământ" al Noii Ordini Mondiale; așa a fost Anglia "izvorul luminii întregii lumi și centrul păcii". Și-așa primul război care trebuia să inaugureze extinderea imperiului britanic pentru a cuprinde toată omenirea sub mantia sa de binefaceri și pace, a inaugurat fărâmițarea și desființarea imperiului britanic.

Partea a treia a articolului, intitulată "'Idealul' original al lui Cecil Rhodes uzurpat de puteri oculte", arată cum tot atunci când avea loc războiul burilor dus sub pretextul de a instaura pacea mondială și-a propăși toată omenirea prin acapararea celor mai bogate mine din lume în mâinile unui mic grup de magnați, avea loc și înlocuirea oligarhiilor financiare care conduceau destinele naționale din interiorul fiecărei națiuni printr-o oligarhie financiară supranațională care deține puterea politică în toate țările, dar nu este supusă guvernului nici unei țări. Acest proces de înlocuire a culminat în 1930, când familiile de pionieri care au fondat Statele Unite ale Americii și-au deținut finanțele acestei țări de la înființarea ei au fost eliminate și înlocuite de la tronul puterii de pe Wall Street.

Quigley arată în Tragedy and Hope cum s-a desfășurat lupta pe Wall Street care s-a terminat cu înfrângerea familiilor celor care-au fondat America, dar nu explică motivele acestei lupte și înfrângerii.

Cu sosirea bursierilor americani Rhodes, operațiile Mesei Rotunde și ale organizațiilor-fiice s-au extins și-n America. Mulți milionari și oameni influenți americani (ca de ex. Andrew Carnegie) au fost captați de ideea reunificării Marii Britanii cu Statele Unite și s-au înrolat într-o mișcare numită Union Now (Unirea Acum).

Și aceștia doreau să construiască raiul pe pământ și să asigure pacea-n lume sub aripa ocrotitoare anglo-saxonă. După primul război mondial rețeaua de organizații a lui Rhodes s-a extins: s-a înființat Institutul Regal pentru Afaceri Internaționale care să slujească drept paravan grupurilor Mesei Rotunde. Acest institut-paravan a primit la New York titlul de Consiliul Afacerilor Externe (The Council for Foreign Relations, CFR). Scopul ambelor este să promoveze ideea "idealului unei singure națiuni pe tot globul", să infiltreze acoliții lor în cele mai înalte funcții în companii, bănci, guverne, partide politice și universități și să planteze bursieri Rhodes bine îndoctrinați peste tot unde pot promova ideea Noii Ordini Mondiale. Este de datoria fiecărui bursier Rhodes să implanteze alții peste tot, în administrația și guvernul american, la CIA (Central Intelligence Agency, serviciul de contraspionaj american), la ministerul de război, la Casa Albă. Astfel s-au succedat generațiile de bursieri Rhodes

una altelea în pozițiile-cheie ale Statelor Unite, căci de pe vremea când a devenit președinte Franklin D. Roosevelt aceste poziții au fost ocupate mai ales de oameni proveniți de la Consiliul Afacerilor Externe. La fondarea Națiunilor Unite în 1945 la San Francisco, 47 din membrii delegației americane proveneau de la acest Consiliu; timp de 38 de ani, până în 1972, fiecare Secretar de Stat american, inclusiv Henry Kissinger, provenea de la acest Consiliu, cu excepția a trei.

Acest Consiliu a dat naștere unui număr de organizații-fiice, de exemplu Institutul Pentru Relații în Pacific, a cărui realizare a fost izgonirea naționalistilor cu Chiang Kai-sek din China și instaurarea comunismului acolo cu Mao Tse-tung.

Alte organizații care au apărut după cel de-al doilea război mondial, desi nu se declară pe față că sunt afiliate la Masa Rotundă, conlucrează în același scop de a instaura Noua Ordine Mondială prin distrugerea suveranității naționale a popoarelor:

Astfel sunt grupul Bilderberger, numit astfel după hotelul unde se întrunește și grupul Comisiei Trilaterale (America, Europa, Japonia). Activitățile de "promovare a păcii în lume" a acestor grupuri includ menținerea masacrelor în Bosnia, de exemplu, prin "planurile de pace" pe care le aplică.

Pentru a înțelege Noua Ordine Mondială trebuie să identificăm grupul care finanțează politica, deține mass-media, numește profesorii și administratorii la universități și deține editurile, în America. Quigley arată în detaliu cum a crescut rețeaua anglo-americană de organizații care formează azi guvernul din umbră și care azi distruge guvernele naționale pentru a instaura Noua Ordine Mondială, dar nu arată (probabil intenționat) cum s-a schimbat componenta oligarhiei financiare care formează acest guvern.

El descrie grupul oligarhic de protestanți albi de origine anglo-saxonă (WASP, white protestant Anglo-Saxon), fondatorii finanțelor Americii, ca o clasă stăpânitoare unită în țelul de a se constitui într-un "sistem mondial de control financiar deținut de persoane particulare care să stăpânească sistemul politic al fiecărei țări și economia întregii lumi."

Din 1880 până în 1930, această rețea anglo-americană de organizații a fost complet dominată de J.P. Morgan; după 1930, puterea le-a fost smulsă lui și acoliților lui de către un alt grup, un grup de magnați financiari internaționali nelegati de nici o țară și de nici o națiune, care nu fac parte din națiunea în care locuiesc. Dar ambele grupuri și cel național deposedat în frunte cu J.P. Morgan și cel al magnaților internaționali, sunt identice în ceea ce privește mârșăvia și cinismul mijloacelor pe care le folosesc pentru a stăpâni lumea și ambele grupuri au văzut imediat cât de util le e marxismul/comunismul în scopul distrugerii structurilor naționale și-a înrobirii economice și politice a popoarelor. Ambele grupuri argumentează că nemaexistând națiuni și armate naționale, nimeni nu va putea lupta și cei nedisciplinați vor fi imediat pedepsiți [citește "exterminați"] de armatele centrului supranațional. Ambele grupuri au finanțat revoluția bolșevică din Rusia și-au menținut bolșevismul la putere tot timpul.

Ultima parte a articolului, intitulată "Se aliniază ostile în lupta pentru adevăr", arată cum grupul magnaților naționali americani cu Morgan în frunte și-a pierdut supremația și nu mai numește azi profesorii la Columbia (universitate înființată de el chiar), Harvard, Yale, sau Princeton. Momentul în care Morgan n-a mai putut face numiri la propria lui universitate a fost momentul de cotitură. Această trecere a pute-

rii în mâinile noilor stăpâni s-a făcut cu metodele folosite peste tot în viața publică americană: finanțarea partidelor politice și manipularea opiniei publice prin mijloacele de spălarea creierului maselor (ziarele, revistele, televiziunea, radioul, filmele și cărțile). Rețeaua anglo-americană de organizații izvorâte din Masa Rotundă n-a fost desființată; a fost preluată, a trecut sub stăpânirea noii oligarhii financiare internaționale, cu toate apanajele ei, imaginea pe care-o avea în ochii publicului, respectabilitatea istorică, pretinsul idealism, misticismul ateu – și bineînțeles, cu toate fondurile ei.

Din 1930 încoace sângele popoarelor nu s-a mai vărsat pentru a extinde imperiul britanic care să instaureze raiul pe pământ sub egida lui, ci pentru a extinde supremația acestei oligarhii, palid reprezentate prin paravanul Organizației Națiunilor Unite.

Dar și sub noii conducători, ca și sub cei vechi, alianța finanțelor cu intelectualitatea în această rețea de organizații care lucrează pentru instaurarea Noii Ordini Mondiale împinge tot mai mult civilizația occidentală spre prăpastie. Și faptul că metodele și scopurile lor sunt aceleași face ca dispariția unei oligarhii din vârful piramidei puterii și apariția alteia să nu fie observate de marele public. Rezultatul însă e vizibil: azi destinele politice și economice ale Statelor Unite ale Americii sunt în mâinile unora care nu sunt americani în sentimente, interese și ambiții.

Idealurile burselor Rhodes sunt încă folosite pentru prostirea marelui public în America; și președintele nostru actual, Bill Clinton, acest bursier Rhodes, execută conștiincios ordinele pe care i le transmite rețeaua de organizații izvorâte originar din mintea lui Rhodes.

Când și-au pierdut puterea, magnații finanțelor naționale n-au dispărut de pe fața pământului, ci au devenit supuși noilor magnați internaționali și-au fost atrași în orbita lor, de unde nu se pot detașa căci sunt legați strâns prin interesele lor financiare (și altele n-au).

Conspirația Noii Ordini Mondiale a făcut pași gigantici înainte în ultimii câțiva ani. În acest progres nu trebuie scăpată din vedere importanța factorului sionist: căci la vârful piramidei puterii magnații anglo-saxoni au fost înlocuiți de către șefii imperialismului sionist care a înlocuit imperialismul anglo-saxon originar al lui Rhodes.

Acest imperialism sionist își vede împlinirea națională prin desființarea tuturor celorlalte națiuni și instaurarea unui guvern mondial unic sub stăpânirea sa. Acest lucru nu s-ar fi putut realiza dacă națiunile occidentale n-ar fi acceptat vicierea structurii lor statale prin crearea de monedă fără acoperire, prin îndatorarea guvernului național către bănci particulare cheltuind mai mult decât îi este venitul și prin așezarea economiei țărilor pe baza celei mai imorale cămătării. Această viciere a dus la corupția generalizată în aparatul de stat și la eliminarea oricăror norme de etică și morală.

Ritmul degradării statelor occidentale a fost mult accelerat după 1939, după victoria imperialismului sionist prin cel de-al doilea război mondial. **Dar promotorii Noii Ordini Mondiale știu bine că trebuie mai întâi să răpească popoarele europene ultimul rest de suveranitate națională, obligându-le să intre într-o "Nouă Europă" care să le înrobească și împiedecându-le de a se uni într-o Europă în care să-si păstreze suveranitatea națională.** La fel ca și-n Statele Unite ale Americii, și-n Europa popoarele vor să-și păstreze drepturile, iar oligarhia conducătoare vrea să le despoaie de ele; aceeași prăpastie se cascadează între popor și oligarhia conducătoare slujită de-un aparat de stat corupt în Europa ca și-n America. Din ce în ce mai mult, masele cu creierul spălat de mai bine de-un secol se trezesc ca să vadă cum apa-

ratul de menținere și aplicare a legii a devenit făptașul celor mai multe și mai mari fărădelegi. Și în creierul spălat de peste un secol al maselor a început să încolțească rezistența la abuzul aparatului de stat. Și unii au început chiar să aibă îndoieli cu privire la veracitatea oceanului de propagandă mincinoasă care ocupă absolut toate tipăriturile și enunțurile mass-mediei și stabilimentului.

Viitorul omenirii depinde de ce se-ntâmplă azi în Europa, unde au început să se înfrunte două tabere: într-una se află concentrată puterea agresivă a banului, iar în cealaltă se ridică firea omenească ultragiată, care-a-nceput să-și spună cuvântul.

Dreptul de autor exclusiv pentru The Spotlight pentru ultimele două părți ale articolului îi revine văduvei Joan Benson.

Camin

